ΕΤΟΣ Β'. Νο 82
ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡΑΧ. 2.50

ΚΥΡΙΑΚΗ 15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1925
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 200

ΑΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΡΑΤΑΝΟ

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ,,
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΙΛΟΥ ΛΟΓΙΩΝ
Γραφεῖα : Ὁδὸς Λέκα 7.
Ἱδρυτικὰ κεφάλαια 1.000.000 Δραχ.
ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,
Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος. . . Δρχ. 130
Ἐξωτερικοῦ » » » . . . Φρ. 130
Ἀγγλίας-Αἰγύπτου » . . . Λίρα 1
Ἀμερικῆς . . . . . . » . . . Δολλ. 5
Αἱ ἑξάμηνοι καὶ τρίμηνοι κατ' ἀναλογίαν.
Αἱ συνδρομαὶ δέον ν' ἀπευθύνωνται ὡς ἑξῆς
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,, ΑΘΗΝΑΣ
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 200
Τὸ τεῦχος τιμᾶται Δρχ. 2.50
Δημοσιεύσεις ὁ στῖχος δραχμαὶ 5
Δι' Ἀγγελίας ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.
Τὰ προηγούμενα τεύχη τιμῶνται δραχμὰς 8
Τὸ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,, πλὴν τῶν συνδρομητῶν του καὶ τῶν διὰ τοῦ Γραφείου του πωλουμένων φύλλων, διαθέτει διὰ τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου ἄνω τῶν 25.000 φύλλων ὡς ἡ κάτωθι βεβαίωσις τούτου.
«Τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων βεβαιοῖ ὅτι, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐπισήμων βιβλίων του τὸ περιοδικὸν «Μπουκέτο» πωλεῖ ἑβδομαδιαίως ἄνω τῶν εἴκοσι πέντε χιλιάδων φύλλων.
Ι. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ
Διευθυντὴς Κεντρικοῦ Πρακτορείου
Προσφέρομεν 50.000 δραχμὰς εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἤθελε διαψεύσει τ' ἀνωτέρω.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ
Εἰς τὸν ἔξοχον καὶ ἐμπειρότατον ὀφθαλμολόγον μας ὑφηγητὴν κ. ΣΠΗΛΙΟΝ ΧΑΡΑΜΗΝ ἐκφράζομεν τὰ συγχαρητήριά μας καὶ τὸν θαυμασμόν μας, διότι εἰς τὴν γραῖαν μητέρα μου ἐτῶν 85 τυφλὴν ἐκ καταρράκτου καὶ γλαυκώματος πρὸ πολλῶν ἐτῶν μετὰ ἐπιτυχῆ ἐγχείρησιν ἀπέδωκε τὸ φῶς της.
Γ. ΜΑΡΑΓΚΑΔΑΚΗΣ
Ἔμπορος 2 ὁδὸς Διογένους 2

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ
ΚΕΝΤΡΟΝ
ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΑΣ
ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ
ΜΕΓΑΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ
ΤΕΛΕΙΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ
Δ. ΨΙΑΚΗΣ ΚΑΙ Σ^ΙΑ
ΦΑΜΑ

ΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΛΟΥΚΟΥΜΙΩΝ - ΧΑΛΒΑΔΟΠΗΤΑΣ
ΔΑΝΙΟΛΟΥ - ΣΥΡΟΥ
Εἰδοποιεῖ τοὺς κ.κ. πελάτας του καὶ τὸ ἀξιότιμον κοινὸν ὅτι πρὸς καλλιτέραν ἐξυπηρέτησιν τούτων ἵδρυσεν ἐν Πειραιεῖ παρὰ τῇ Λεωφόρῳ Γεωργίου τοῦ Α'. (Μέγαρον Σκαρμούτσου) πρατήριον τῶν εἰδῶν του καὶ ἐν γένει εἰδῶν ζαχαροπλαστικῆς, ὅπερ θέλει λειτουργήσει ἀπὸ τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος.
('Ἐκ τοῦ Ἐργοστασίου Σύρου)

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ
ΕΛΕΝΗΣ Π. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΓΩΝΙΑ Γ^ΗΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ & ΤΡΙΚΟΡΦΩΝ
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦ. 4—55

MAISON DE NOUVEAUTÉS
ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ Γ. ΜΠΑΧΑ
ΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 6.
Μέσον τοῦ ἐν Παρισίοις ἀνταποκριτοῦ παρελήφθησαν ὅλαι αἱ παραγγελίαι τῆς φθινοπωρινῆς καὶ χειμερινῆς SAISON ἐκ μαλλίνων καὶ μεταξωτῶν ὑφασμάτων ὡς CASSA διὰ TAILLEUR, OTTOMAN, PEAU DE LAINE διὰ παλτά, RADIO—POPELINE καὶ ἄλλα πολλὰ νεώτερα ὑφάσματα διὰ ἐπανοφόρια καὶ ταγιέρ.
Ἐπίσης κατὰ δεκαπενθήμερον γίνεται τακτικὴ παραλαβὴ παντὸς νεωτέρου τὸ ὁποῖον παρουσιάζει ἡ Παρισινὴ ἐξέλιξις.

ΚΡΕΠ-ΝΤΕΣΙΝ
ΚΑΙ
ΦΟΥΛΑΡΙΑ
ΕΓΧΩΡΙΑ
Στου ΣΙΓΑΛΟΥ
48 ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 48
ΕΝΑΝΤΙ ΝΑΟΥ

"ΒΟΤΡΥΣ,,
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ
Μετοχικὸν Κεφάλαιον καὶ Ἀποθεματικὸν Δρ. 50.000.000
ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ
Ἔναντι Χρηματιστηρίου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ. Ἰατρὸς Δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαεξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέρας κλινικῆς τοῦ καθηγητοῦ κ. Γεωργίου Φωτεινοῦ. Δέχεται καθ' ἑκάστην ὁδὸς Κεφαλληνίας 15α. Ὧραι 8—10 π. μ. καὶ 4—6 μ.μ.

ΔΙΑ ΓΑΜΟΥΣ
ΤΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΣΤΕΡΑ
ΕΠΑΡΓΥΡΑ ΕΙΔΗ
Κατάστημα ἱδρυθὲν τὸ 1899 εἰδικὸς διὰ ἐπάργυρα εἴδη ἀνεγνωρισμένον διὰ τὴν καλὴν ποιότητα καὶ εἰλικρίνειαν τῶν τιμῶν
ΣΤΑΔΙΟΥ 17
Λ. ΝΗΣΙΩΤΗΣ

ΑΡΤΕΜΙΣ ΧΡ. ΠΟΛΙΤΟΥ
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
ΕΞΩΡΑΪΣΙΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ
Διατήρησις τῆς νεότητος καὶ τῆς καλλονῆς. Ἐξάλειψις τῶν ῥυτίδων, Πανάδων, Σπυρακίων κ. λ. π. Θεραπεία ἀσφαλὴς τῆς ὑπερτριχώσεως καὶ τῆς Τριχοπτώσεως. Κρέμα DIANE μονοδικὴ διὰ τὰς ῥυτίδας.
Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—12 π. μ. καὶ 4—5 μ. μ. πλὴν τῆς Κυριακῆς καὶ Τετάρτης μ. μ.
ΚΑΡΝΕΑΔΟΥ 22 (Κολωνάκι)

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ
Του ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ
ΤΗΝ 5ην ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ
Θὰ κυκλοφορήσῃ εἰς μονό[...]μα δεκαεξασέλιδα καθ[...]
.... φυλλάδια ......
Ο "ΚΑΠΕΤΑ[...]
ΦΑΝΤΑΣΜΑ[...]
Τὸ πλέον περιεργον, τὸ [...] περιπετειῶδες καὶ αἰσθημα[...] μυθιστόρημα ποὺ ἐκυκλοφ[...] ποτε. Ἔργον ἀφαντάστου [...] κῆς καὶ δράσεως, τὸ ὁποῖον [...] θὺς ἐξ ἀρχῆς κινεῖ τὸ ἀδιά[...] τον ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώ[...] Εἰς τὰς σελίδας του παρε[...] νουν ἔρωτες ἁγνοί, μίση [...] ριώδη, ἐγκλήματα φρικτά, [...] μοι, τρομερὰ μυστικά, κλπ.
ΤΗΝ 5ην ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Τὰ ὡραιότερα γυναικεῖα [...] τὰ κομψότερα Παρισινὰ [...] εἰς τῆς
Mlle JULIETTE
..... Βουλῆς 31 (πρῶτο πάτωμα)

ΠΡΟΤΙΜΗΣΑΤΕ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ
ΤΙΜΟΛΕΟΝΤΟΣ
ΑΙΟΛΟΥ 122

ΚΑΛΤΣΑΙ „MON CAPRICE"
Γνήσιαι εἶνε ὅσαι φέρουν τὴν [...] σὴν μάρκαν «MON CAPRICE» [...]
ΣΠΥΡ. ΚΟΥΓΕΒΕΤΟΠΟΥΛΟΣ, Ἕρμ[...]

ΚΥΡΙΑΙ,
Η ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛ[...]
κάμνει ὡραῖο δέρμα. [...] δείγματα δωρεάν. Χαρ. Τρικ[...]
ΑΘΗΝΑΙ

ΚΟΝΤΑΡΙΑ - ΠΟΡΤΙΕΡΕΣ - ΣΤΟΡ[...]
ΔΙΑ ΚΟΥΡΤΙΝΑΣ
ΥΦΑΣΜΑΤΑ.—Ὅλα τὰ νε[...] σχέδια Μουαρέ, μεταξωτά, [...] κερά, βελουτέ, μάλλινα [...] πλοῦς, ἁπλᾶ καὶ double face [...] μουσαμάδες, ἐπιστρώσεις, [...] ρια, λινά, καουτσουτὲ αὐτοκ[...] κλπ. κλπ.
ΥΛΙΚΑ.—Ἅπαντα τὰ ὑλικὰ [...] πετσαρίας, ἐπίπλων & αὐτοκ[...]
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΕΛΑΤΗΡ[...] Δι' ἔπιπλα καὶ αὐτοκίνητα, [...] παρακαταθήκη.
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΤΡΟΥ Ι. ΣΤ[...]
Ἀθῆναι, Κολοκοτρώνη [...]

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εἰς καλὴν τιμὴν [...] βλία μεταχειρισμένα καὶ [...] κας. Γράψετε στὸ «Μπουκέτο»

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΦΡΙΚΗΣ

Περίληψις προηγουμένων

Ὁ Δικηγόρος Μέλκομ Ρὸζ μιὰ νύκτα ἀργά, εἰδοποιεῖται ἀπὸ τὴν φίλην του δεσποινίδα Μαργαρίτα Τρελόνυ ὅτι ὁ πατέρας της εὑρέθη εἰς τὸ δωμάτιόν του τραυματισμένος μυστηριωδῶς εἰς τὴν χεῖρα. Σπεύδει εἰς τὸ μέγαρον τῆς μὶς Τρελόνυ ὅπου συναντᾷ καὶ τὸν Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Λονδίνου Ντόλαν, ὁ ὁποῖος τοῦ λέγει ὅτι, ἐπειδὴ εὑρίσκονται πρὸ ἀληθοῦς μυστηρίου, ἔστειλε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ντέτεκτιβ Ντόου, φημισμένον διὰ τὴν διορατικότητά του καὶ τὴν εὐφυΐαν του.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Ἔχει τεραστία ψυχολογικὴ δύναμι καὶ βλέπει πολὺ μακριά. Ὁ Ντόου εἶναι ἀνεκτίμητος καὶ μοναδικὸς στὸ εἶδος του!

— Τὸν ἐπαινεῖτε πολύ, κύριε! εἶπε εὐχαριστημένος ὁ Διευθυντής. Εἶμαι ἐνθουσιασμένος, ποὺ ἐγκρίνετε τὴν ἐκλογή μου. Ἔκαμα καλὰ λοιπὸν ποὺ ἔστειλα νὰ τὸν φέρω.

Τοῦ ἀπήντησα:

— Ἐκάματε θαυμάσια. Εἶμαι βέβαιος ὅτι μὲ τὴν βοήθειά σας καὶ τὴν δική του θὰ κατορθώσουμε νὰ ἀνακαλύψουμε τί συμβαίνει.

Ἀνεβήκαμε κατόπιν στὸ δωμάτιο τοῦ κ. Τρελόνυ καὶ τὰ εὑρήκαμε ἐκεῖ ὅλα ἀκριβῶς ὅπως τὰ εἶχε περιγράψει ἡ Μὶς Μαργαρίτα.

Σὲ λίγο παρουσιάστηκε ἔμπρός μας ἕνας νέος ἀκόμη κύριος μὲ κανονικὰ χαρακτηριστικά, ζωηρὰ πράσινα μάτια, μὲ μέτωπο εὐρὺ καὶ τετράγωνο, μέτωπο ἀνθρώπου διανοουμένου. Στὸ χέρι κρατοῦσε μιὰ μικρὴ μαύρη βαλίτσα, τὴν ὁποίαν ἄνοιξε. Ἡ Μὶς Τρελόνυ μᾶς ἐσύστησε:

—Ὁ Γιατρὸς Οὐΐκεστερ, ὁ κ. Ρὸζ, ὁ κ. Ντόλαν.

Ὁ Γιατρὸς μᾶς ἐχαιρέτησε καὶ ἄρχισε ἀμέσως τὴν ἐργασία του. Ἐπέδεσε μὲ μεγάλη ἐπιδεξιότητα καὶ προσοχὴ τὸ τραῦμα τοῦ κ. Τρελόνυ. Ὅταν, ἐτελείωσε ἐκάλεσε τὸν Διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας καὶ ἐπέστησε τὴν προσοχή του εἰς ἕνα σημεῖον τοῦ τραύματος.

— Κυττᾶξτε! εἶπε. Τὸ δέρμα εἶνε σχισμένο εἰς πολλὰ παράλληλα σημεῖα ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ τὴν παλάμη καὶ φτάνουν ὥς τὴν ἀρτηρία. Αὐτὲς ἡ πληγὲς φαίνονται σὰν νὰ ἔγιναν μὲ μυτερὸ ἐργαλεῖο. Καὶ γύρω ἐπίσης τὸ κρέας εἶνε καταξεσχισμένο.

Ἐστράφη πρὸς τὴν μὶς Τρελόνυ καὶ ἠρώτησε:

— Δὲν νομίζετε ὅτι πρέπει νὰ βγάλουμε, ἂν παραστῇ ἀνάγκη αὐτὸ τὸ βραχιόλι ποὺ φορεῖ ὁ πατέρας σας στὸ χέρι; Δὲν εἶνε ἀπόλυτη ἀνάγκη πρὸς τὸ παρόν, γιατὶ μποροῦμε νὰ τὸ τραβήξουμε λιγάκι ὥστε νὰ μὴν ἀγγίζῃ τὴν πληγή. Ἀργότερα ὅμως θὰ εἶνε καλλίτερο γιὰ τὸν πατέρα σας νὰ ἔχῃ τὸ χέρι του ἐντελῶς ἐλεύθερο.

Ἡ Μαργαρίτα εἶπε:

— Δὲν ξέρω... Μόλις πρὸ ὀλίγου καιροῦ μένω ἐδῶ μὲ τὸν πατέρα μου. Δὲν γνωρίζω πολλὰ πράγματα γιὰ τὶς συνήθειες τῆς ζωῆς του καὶ τὶς ἰδέες του. Γι' αὐτὸ δὲν εἶμαι εἰς θέσι νὰ σᾶς πῶ τίποτε σ' αὐτὴ τὴν περίστασι.

Ὁ Γιατρὸς τὴν ἐκύτταξε μὲ τὰ ζωηρὰ μάτια καὶ τῆς εἶπε:

— Μὲ συγχωρεῖτε, μίς. Δὲν ἤξευρα... Δὲν πρέπει ὅμως ν' ἀνησυχήσετε γι' αὐτό. Πρὸς τὸ παρὸν δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ βγάλωμε τὸ βραχιόλι αὐτὸ ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ κυρίου Τρελόνυ. Ἀλλοιῶς θὰ ἔπαιρνα ἐγὼ τὴν εὐθύνη ἐπάνω μου. Ἐὰν χρειασθεῖ ἀργότερα θὰ μεταχειρισθοῦμε μιὰ λίμα. Βέβαια ὁ πατέρας σας θὰ ἔχῃ τὸν λόγο του γιὰ νὰ τὸ φορῇ. Βλέπετε; Εἶναι δεμένο αὐτοῦ ἕνα κλειδάκι.

.....Ἐπῆρε ἀπὸ τὰ χέρια μου ἕνα κηροπήγιο μὲ τέσσερα κεριά, ποὺ κρατοῦσα, τὸ ἐπλησίασε πρὸς τὸν τραυματία καὶ ἄρχισε νὰ ἐξετάζει τὸ βραχιόλι μ' ἕνα φακό.

— Ντόλαν, εἶπε, τέλος, κύτταξε καὶ σύ. Αὐτὸ δὲν εἶνε συνηθισμένο βραχιόλι... Τί παράξενο ἀλήθεια μὲ τρεῖς χαλκάδες ἀτσαλένιους... Εἶναι φανερὸ λοιπὸν ὅτι δὲν θ' ἀρκέσῃ μιὰ κοινὴ λίμα γιὰ νὰ τὸ κόψουμε.

Ὁ Διευθυντὴς ἔσκυψε καὶ αὐτὸς καὶ ἐξέτασε μὲ μεγάλη προσοχὴ τὸ βραχιόλι. Τὸ ἐγύρισε μάλιστα σιγὰ—σιγά, ὥστε νὰ μὴ τοῦ διαφύγῃ καμμιά του λεπτομέρεια. Ἔπειτα μοῦ ἔδωσε τὸν φακό:

— Ὅταν παρατηρήσετε, δῶστε στὴν μὶς τὸν φακό, ἂν θέλει νὰ ἰδῇ, μοῦ εἶπε.

Πρὶν κυττάξω ἐγὼ εἶπα εἰς τὴν μὶς Μαργαρίτα:

— Θέλετε νὰ ἰδῆτε ἐσεῖς πρῶτα;

Ἐκούνησε τὸ κεφάλι καὶ εἶπε μελαγχολικά:

— Ὄχι! Ὁ πατέρας θὰ μοῦ τὸ ἔδειχνε μόνος του ἂν ἤθελε νὰ ἰδῶ. Δὲν θέλω νὰ κάμω κάτι ποὺ δὲν τοῦ ἀρέσει. Ἔπειτα προσέθεσε, γιατὶ φοβήθηκε ἴσως μὴ μᾶς κακοφανῇ: Ἐσεῖς, φυσικά, πρέπει νὰ τὸ ἰδῆτε. Πρέπει νὰ ξέρετε τὸ κάθε τι.

Ἐγύρισε τὸ κεφάλι της καὶ ἀντελήφθην ὅτι ἐδάκρυσε... Ἦταν γι' αὐτὴ μιὰ λύπη ἐπὶ πλέον νὰ μὴ ξέρῃ τίποτε ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ πατέρα της. Καὶ αὐτὸ εἶχε γίνει γνωστὸ σὲ τόσους ξένους ἀνθρώπους.

Ὅταν ἐξήτασα κι' ἐγὼ τὸ παράξενο ἐκεῖνο βραχιόλι ὁ γιατρὸς ἐκάθησε πάλι κοντὰ στὸν πληγωμένο καὶ ἐξηκολούθησε νὰ τὸν περιποιῆται. Ὁ Ντόλαν μοῦ εἶπε τότε σιγανά:

— Εἴμαστε τυχεροὶ ποὺ ἔχουμε αὐτὸ τὸ γιατρό.

Εἶμουν ἕτοιμος νὰ τοῦ ἀπαντήσω, ὅταν ἐχτύπησαν τὴν πόρτα.

ΚΕΦ. Β'.

ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ

Ὁ Ντόλαν ἐπῆγε σιγὰ σιγὰ πρὸς τὴν πόρτα. Ἐμεῖς περιμείναμε. Τὴν ἄνοιξε διάπλατα μὲ μιὰ κίνησι εὐχαριστήσεως ὅταν εἶδε ποιὸς ἦταν.

Παρουσιάστηκε τότε ἐμπρός μας ἕνας νέος ξανθός, ὑψηλὸς καὶ λεπτός, μὲ ἀέτειο καὶ σπινθηροβόλο βλέμμα. Αὐτὸ τὸ βλέμμα τὰ ἔβλεπε ὅλα γύρω μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα. Ἦταν ὁ ἀστυνομικὸς Ντόου. Μόλις εἰσῆλθε ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ Ντόλαν μὲ ἐγκαρδιότητα.

— Ἦλθα ἀμέσως ὅπως βλέπετε, εἶπε. Ἦλθα μόλις ἔλαβα τὴν εἰδοποίησί σας. Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ μὲ τιμᾶτε μὲ τὴν ἐμπιστοσύνη σας.

— Πάντα θὰ τὴν ἔχετε, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ντόλαν. Δὲν ξεχνῶ ποτὲ τῆς ὑπηρεσίες ποὺ μοῦ προσφέρατε!

Ταυτοχρόνως ἄρχισε νὰ τοῦ διηγῆται χωρὶς πολλὰ λόγια ὅσα εἶχαν συμβεῖ μέχρι τῆς ἀφίξεώς του. Ὁ Ντόου ἔκαμε μερικὲς ἐρωτήσεις πολὺ σύντομες ἐπίσης, γιὰ νὰ μπῇ περισσότερο στὸ νόημα. Ἔπειτα ἐκύτταξε γύρω του προσεκτικὰ μὲ τὰ ζωηρὰ μάτια του. Μᾶς παρετήρησε ὅλους, καθὼς καὶ τὸν κύριο Τρελόνυ, ποὺ βρίσκονταν ἀναίσθητος ἀκόμη πάνω στὸ ντιβάνι...

— Ντόου, τοῦ εἶπε ἀφοῦ τελείωσε τὴν ἐπιθεώρησί του ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας, ἐμπιστεύομαι αὐτὴ τὴν περίπλοκη ὑπόθεσι στὰ χέρια σας. Εἶναι μία ὑπόθεσις, ποὺ πρέπει νὰ τὴν ἀναλάβῃ ἕνας πεπειραμένος ἄνθρωπος, καὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶσθε σεῖς... Ἐννοεῖται ὅτι εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς βοηθήσω στὸ ἔργο σας μ' ὅσα μέσα διαθέτω!

— Πολὺ καλά, κύριε Διευθυντά, ἀπήντησε ὁ Ντόου, μὲ μιὰ ἐλαφρὰ ὑπόκλισι. Ἀναλαμβάνω τὰ καθήκοντά μου ἀμέσως!

Ἔπειτα ρώτησε τὴν Μὶς Τρελόνυ:

— Δεσποινίς, σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἀπαντήσετε σὲ μερικὲς ἐρωτήσεις: Νὰ μοῦ εἰπῆτε πῶς ζοῦσε ὁ πατέρας σας, τὶς συνήθειές του, τὴν ἱστορία του, καὶ ὅτι δήποτε τὸν ἀφορᾷ κατὰ οἱονδήποτε τρόπο.

Ἑτοιμάσθηκα νὰ τὸν διακόψω καὶ νὰ τοῦ ἐπαναλάβω ὅτι εἶχε εἰπεῖ ἡ Μαργαρίτα περὶ τῆς ζωῆς τοῦ πατέρα της, ἀλλὰ ἔσπευσε νὰ ἀπαντήσῃ ἡ ἴδια:

— Δυστυχῶς γνωρίζω πολὺ λίγα πράγμα. Ὁ κύριος Ρὸζ καὶ ὁ Ντόλαν ξέρουν ὅσα καὶ ἐγώ.

— Καλά, εἶπε ὁ Ντόου. Αὐτὰ θὰ μοῦ ἀρκέσουν. Εἴπατε ὅτι εἶσθε στὸ δωμάτιό σας ὅταν ἀκούσατε τὸ θόρυβο;

— Μάλιστα. Ἄκουσα ἕνα παράξενο θόρυβο ποὺ μὲ ξύπνησε. Τὸ δωμάτιο τοῦ πατέρα μου ἦταν κλεισμένο. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ πέρασε ἀπὸ τὴν πόρτα κανείς, γιατὶ θὰ τὸν ἐννοοῦσα. Αὐτὸ θέλετε νὰ μάθετε;

— Μάλιστα, μίς. Κι' ἂν ὁ καθένας ποὺ ξέρει κάτι σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι μοῦ ἀπαντήσῃ ἔτσι καθαρὰ καὶ κατηγορηματικά, γλήγορα θὰ ἀνακαλύψωμε τὴν ἀλήθεια. Εὐχαριστῶ, Μίς.

Ἔμεινε γιὰ λίγη ὥρα συλλογισμένος καὶ τὸν ἄκουσα νὰ ψιθυρίζῃ:

— Τί νὰ συμβαίνῃ;

Ἔπειτα ἐπῆγε πρὸς τὸ κρεββάτι καὶ τὸ ἐκύτταξε

Δυστυχῶς λίγα πράγματα ξέρω.

ΝΗΣΙΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΧΑΜΕΝΗ ΠΑΡΤΙΔΑ

ΤΟΥ ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Τὸ γυαλό, γυαλό,
ψαράκια κυνηγῶ !

'Ακουγότανε κάθε πρωΐ ἀργό, γλυκὺ καὶ μαλακὸ τὸ θαλασσινὸ τραγοῦδι τοῦ Καπετὰν Σκαρμοῦ, ποῦ κατέβαινε πηγαίνοντας στὰ «παραγάδια».

Παληὸς ναυτικός, θαλασσομάχος, σκληροκέφαλος, ὅπως ὅλοι οἱ γέρω ναυτικοί, φτωχὸς καὶ μαραμένος. — 'Απὸ μιὰ ὁλόκληρη ζωή, ποῦ τὴν στράγγισε, σταγόνα πρὸς σταγόνα, ἀπάνω στὴν πικρὴ τὴν θάλασσα, δὲν τοῦ ἀπέμεινε τίποτε ἄλλο, τώρα ποὺ τραβήχτηκε ἔρημος καὶ μόνος στὸ νησί, παρὰ τὸ «ψάρεμμα» καὶ τὰ «χαρτιὰ» στὸ καφενεῖο. — Τὸ ἕνα ἡ ζωή του, τὸ ἄλλο ἡ φτώχια του καὶ τὰ δυό μαζὶ τὸ «βιὸς» καὶ ἡ συντροφιά του.

— Τὸ γυαλό, γυαλό, ψαράκια κυνηγῶ !

Τὸ γυαλό, γυαλό,
ψαράκια κυνηγῶ !

Κατέβαινε νυχτούτσικα καὶ ἔσουρνε τὰ παραγάδια. Κι' ὅτι διάφορο τοῦ ἔδινε ἡ θάλασσα, τὰ χαρτιὰ τὸ καταπίναν... Πόσες φορὲς κοιμήθηκε μὲ ἕναν μοναχὰ καφέ !... Πόσες φορὲς στενοχωρήθηκε γιὰ τὸ τσιγάρο!... Μὰ ποτὲ δὲν ἐδυσθύμησε :

— "Ας εἶν' καλὰ ἡ «γαλανή» !

Καὶ ἡ «γαλανὴ» τοῦ ἔδινε ἀρκετά, σᾶν παληὰ ἐρωμένη του, ποῦ τὸν ψυχοπονοῦσε καὶ τὸν συντηροῦσε.

***

Κοσμογυρισμένος, ταξειδευμένος σὲ στεριές, σὲ χῶρες καὶ σὲ πολιτεῖες... Πόσα εἶχε νὰ διηγηθῇ μὲ τῆς πρωτότυπες ἐκφράσεις του, μὲ τὸ ὕφος του τὸ ναυτικό.

— Νὰ δῇς πόλεις, μωρέ, ἔλεγε, νὰ δῇς θάλασσες, νὰ δῇς λιμάνια, νὰ δῇς κόσμο καὶ καΐκια, ἀνθρώπους καὶ θαλασσινά. Μπαρμπούνια ἀπὸ δῶ κατακόκκινα, μεγάλα σᾶν καρπούζια, χείλια βαμμένα πάρα πέρα, χέλια ἀπὸ κεῖ, δεσποινίδες ἀπὸ δῶ, συναγρίδες ἀπὸ κεῖ, ζωντοχῆρες ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, παλαμῆδες ἀπὸ τὸ ἄλλο, ρεφοὺς δεξιά, ἀξιωματικοὺς ἀριστερά, χταπόδια ἀπὸ δῶ, περιπολίες ἀπὸ κεῖ, γλῶσσες καὶ μουρμοῦρες δῶθεν, γυναῖκες καὶ κορίτσια κεῖθεν, καλαμάρια ἀπὸ δῶ, καθηγητὲς μὲ ψηλὰ καπέλλα ἀπὸ ἐκεῖ, πίνες, δίψες, ἐμπόρους, δελφίνια, παπαφλάρους, σαλάχια, ἑβραίους, σκυλόψαρα, Ρωμηούς, στρείδια, γρηές, μίδια, γαϊδουροπόδαρα, μαοῦνες καὶ ἁμάξια....

'Εκεῖ νὰ δῇς κόσμο καὶ ντουνιά. — "Οχι δῶ πέρα, στὸ νησί μας ! Μιὰ κολλιτσίδα στὴν ἄκρη τῆς οὐρᾶς τοῦ κόσμου... Καὶ λέμε πῶς κἄτι εἴμαστε καὶ μεῖς... Κάνουμε τὸν καμπόσο !... 'Εμεῖςποῦ δὲν μᾶς ξέρουν οἱ ἄνθρωποι, ἐδῶ ποῦ μας λησμόνησε κι' ὁ Θεὸς ἀκόμα....

***

Κάποτε θελήσαν νὰ τὸν παντρέψουν μὲ τὴ Μανταλενιὰ τῆς Φανῆς. "Ενα κοριτσάκι μελαχρινὸ καὶ νόστιμο σὰν τὴν ἐληὰ ποῦ κολυμπάει στὸ λάδι !... 'Αλλὰ «σουσουράδα» τοῦ διαόλου.— "Ηθελε τοὺς φοιτητὲς—εἶχε δυὸ τὸ νησὶ—καὶ τὸν ἐνωμοτάρχη.— Τοὺς ναυτικοὺς τί νὰ τοὺς ἔκανε !

— Αὐτοὶ εἶνε,ἔλεγε, «παστωμένοι» ἀπὸ τὴ θάλασσα σᾶν κοληοὶ στὴ σαλαμοῦρα !... Καὶ ἔπειτα λείπουν ὅλο τὸν καιρό !...

'Η μάνα της τὴ μάλωνε, ἐσκύλλιαζε μαζί της, πῶς δὲν τῆς ἔβγαζε τὰ μάτια της !

— Μωρὴ νὰ μὴ θὲς τὸν Καπετάνιο !... 'Αφεντάνθρωπο, μὲ σκοῦνα καὶ μὲ σπίτι !...

Καὶ συνεβούλευε, παρακαλοῦσε, κἔκλαιγε καὶ πάλιν θύμωνε καὶ ἄναβε, καὶ τῆς ἐρχόταν νὰ τὴν σχίσῃ ἔτσι, κομμάτια νὰ τὴν κάμῃ, σᾶν σαρδέλλα νὰ τὴν σχίσῃ, σᾶν σαρδέλλα !...

— Χαθήκαν μωρὴ οἱ ναυτικοί !...

— Τἄμαθα ! Τἄμαθα, βρῶμα. Αἴ ! Φοιτητὲς μοῦ θέλεις ! "Αχ μωρή.... Φοιτητές ;

— Μὰ μάνα....

— Μὲ ρεζίλεψες στὸν κόσμο καὶ δὲν ἔχω μάτια γιὰ νὰ βγῶ..... 'Ακοῦς ἡ σκύλλα νἄχῃ ἔρωτες μὲ τὸ λιμοκοντόρο.... χάθηκαν μωρή... οἱ ναυτικοί !...

"Αν δὲν ἐχάθηκαν οἱ ἄλλοι ναυτικοί, ὁ Καπετὰν Σκαρμὸς ἐχάθηκε γιὰ τὴν Μανταλενιά, κι' ἡ Μανταλενιὰ γιὰ τὸν Καπετὰν Σκαρμό....

'Απὸ τότε οὔτε αὐτὸς ἐσκέφθηκε νὰ παντρευτῇ, οὔτε καμμιὰ τοῦ προξενέψαν.

Τὸν πῆρε πιὰ «σώγαμπρο» ἡ θάλασσα, ὥς ποῦ τὸν ἔφαγε στὸ τέλος.— Τοῦ κατάπιε νειάτα, πλούτη, σκοῦνες, σουρμαγιές, ἄσπρισε τὰ μαλλιά του, σᾶν ἕνα κομμάτι τῶν ἀφρῶν της, καὶ τὸν ἐπέταξε μιὰ μέρα «κόπελο» τοῦ γυαλοῦ, δαρμένο καὶ γυμνὸ στὴ παραλία τοῦ νησιοῦ του !

Τὸ γυαλό, γυαλό,
ψαράκια κυνηγῶ !

Τὸν πῆρε σώγαμπρο ἡ θάλασσα.

Τώρα τοῦ μεῖναν τὰ ψαράκια τοῦ γυαλοῦ ποῦ τοὔδινε, στὰ παραγάδια του ἐκείνη, ἡ ἄπιστη, ἡ ἀγέραστη καὶ ἡ ἀχόρταστη καὶ τὰ «χαρτιὰ» τοῦ καφενείου. 'Η πρέφα, τὸ σκαμπίλι τὸ πικέτο καὶ ἰδίως τὸ τριόμφο...

Μόνον ἐκεῖ ἄλλαξε τὸ τραγοῦδι του, μὲ ἕνα λόγιο χαρτοπαικτικό :

'Η πρέφα θέλει ὑπομονὴ
καὶ τὸ πικέτο τέχνη....

Στὰ χαρτιά, ἔπεφτε μὲ τὰ μοῦτρα... Δὲν ἔπαιζε γιὰ συμφέρον τὶς περισσότερες φορὲς παρὰ γιὰ τὸ φιλότιμο. Τὸ φιλότιμο τῆς τέχνης, αὐτὸς ποῦ καβαλλίκεψε τὴ θάλασσα τὴ μαύρη καὶ φουρτουνιασμένη πῶς ν' ἀφίσῃ νὰ τὸν πάρουν «ἀλλὰ κάπα» οἱ δασκάλοι !

Γιατὶ τακτικοὶ συμπαίκτορές του ἦσαν οἱ δυὸ δασκάλοι τοῦ νησιοῦ καὶ ὁ Στρατῆς ὁ "Αλμπουρος,παληὸς κι'ἐκεῖνος καπετάνιος, θαλασσομάχος, θαλασσόλυκος, ξαφρισμένος ἀπὸ τῆς φουρτοῦνες τῆς τύχης καὶ τῆς θάλασσας εἰς τὴν ἀκτή !... 'Αφεντάνθρωπος παληός..... Συντροφικὰ αὐτός, μὲ τὸν Στρατῆ τὸν "Αλμπουρο, ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, πάντα μαζὶ, οἱ δυὸ δασκάλοι ἀπὸ τὴν ἄλλη. — 'Η μάχη δασκαλοναυτική, τὰ παραγγέλματα ἀνάλογα τῶν δύο παρατάξεων, τῶν δύο «καταστάσεων», τῶν δύο τούτων κόσμων !...

'Ο "Αλμπουρος ἀφεντάνθρωπος παληός...

— Μάϊνα ρήγα μπαστοῦνι, καπετὰν Στρατῆ!

— 'Ορτσάρισε ἀπὸ τὸ «κομοδί» καὶ τράβα τὸ «τριόμφο».

— Ρήγα ροπαλοφόρο, ὑποδείκνυε ὁ δάσκαλος στὸ σύντροφό του.

Κι' ἐκεῖνος ἔρριχνε τὸν Ρήγα μπαστοῦνι.

—'Αγάντα ! φώναξεν ὁ Καπετὰν Σκαρμὸς καὶ χτυποῦσε τὸ Ρήγα μὲ τὸν ἄσσο.

"Ολο τὸ πλήρωμα τοῦ καφενείου, μαζευόταν γύρω τους, καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ἦταν γενικόν, τὶς λεπτομέρειες τοῦ παιγνιδιοῦ τῆς διηγόντουσαν κατόπιν καὶ πάντα νικηταὶ οἱ δυὸ καπετανέοι ἀπὸ τὸ παιχνίδι ἔβγαιναν, μὲ τὰ φέσια τους στραβὰ καὶ στριμμένα τὰ μουστάκια !....

— "Ε παιδιὰ εἶναι καὶ μαθαίνουνε, ἔλεγαν πειραχτικὰ γιὰ τοὺς δασκάλους.

Καὶ οἱ δάσκαλοι, μοχθίζοντας —πάντα συναχωμένοι ἦσαν—τραβοῦσαν γιὰ τὰ σπίτια τους, σκυμένοι, ντροπαλοί, σᾶν νὰ ἐχάσανε μεγάλη μάχη, μάχη παρατάξεως, νικημένοι αὐτοὶ οἱ διαβασμένοι, οἱ τεχνίτες, οἱ πολύξεροι, οἱ σοφοὶ καὶ σπουδασμένοι ἀπὸ δυὸ ἀγράμματους θαλασσινούς, ἀπὸ δυὸ «σάπιες φελοῦκες» !...

***

"Ενα βράδι ὅμως—ἔχει καὶ ἡ τράπουλα τῆς ἀπιστίες της, σᾶν τὴν θάλασσα—ποῦ ἦσαν πειὸ πολλοὶ οἱ θεαταὶ—γιορτή, 'Αγίου Δημητρίου ἡμέρα—καὶ πειὸ μεγάλο τὸ ἐνδιαφέρον, οἱ δάσκαλοι κερδίσανε.

Καὶ πῶς :

— Φαλαγγηδόν !

Γιὰ ἕνα μόνο πόντο !....

Οἱ δυὸ καπετανέοι βγῆκαν ἐκεῖνο τὸ βράδυ ζοφεροὶ ἀπὸ τὸν καφενέ, μὲ τὰ φέσια τους χαμηλωμένα ὥς τὰ φρύδια.

Οὔτε «γυαλὸς—γυαλός», οὔτε ψαράκια, οὔτε κυνῆγι αὐτὸ τὸ βράδι !... Οὔτε ἀγάπες «γαλανές», οὔτε τὸ τραγουδάκι τὸ παθητικό, τὸ ἤχο ποῦ ἦταν σὰν νὰ χαϊδευόταν κῦμα παιχνιδιάρικο σὲ ὁμαλὴ ἀκρογιαλιά !....

—"Αν κρατοῦσες τὸ κόζι καὶ βαροῦσες κάτω τὸ φάνι, τὸ παιγνίδι δὲν τὸ χάναμε...

'Ο Καπετὰν Σκαρμὸς τραβοῦσε καὶ ξανατραβοῦσε τὸ πηγοῦνι του, καὶ ὁ Στρατῆς ὁ "Αλμπουρος, χτυποῦσε τὸ χονδρὸ μπαστοῦνι του στὶς πλάκες.

— Μωρὲ ἀκοῦς ἐκεῖ, νὰ μᾶς τὸ πάρουνε γιὰ ἕνα ποῦντο !..... Φτοῦ, ού, ού, ού, ού.

— Νὰ πέσουμε σᾶν ἀτζαμῆδες ἔξω, ἔτσι, στὰ ρηχά !

— Δὲν εἶναι γιὰ τὸ χάσιμο, μὰ εἶναι γιὰ τὸ γιατὶ νὰ χάσουμε ἔτσι στὸ σκαμπίλι. Γιατί ; ἔ, πές μου τὸ καὶ σύ.; Γιατί ; Κι' ἀπὸ δυὸ παληοδασκάλους.

— Γιατί, ρωτάω, καπετάνιε μου, κι' ἐγώ. Πῶς «φουντάραμε» στὴν ξέρα;

Φτάσαν κοντὰ στὰ σπίτια τους, καληνυχτιστήκανε καὶ τράβηξε καθένας γιὰ τὸ ἰδικό του. Τοῦ Καπετὰν Σκαρμοῦ ἦταν στὸν παραπάνω δρόμο.

— Γιατί, μωρέ, γιατί ; Πῶς ἔγεινε !

— Γιατί !

— «'Αβάρα», Καπετὰν Σκαρμέ !

— «'Αβάρα», ὕπνον ἀλαφρύ !

Ποῦ νὰ κολλήσῃ ὕπνος στὸν Καπετὰν Σκαρμό.

— Μωρὲ γιατί !... Καὶ νὰ τοὺς πάρουν ἔτσι δυὸ δασκάλοι !

Γύριζε καὶ ξαναγύριζε, στὸ στρῶμα ζητῶντας τὴν αἰτία καὶ τὴν ἀφορμή. Στὴς δυὸ ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα σηκώθηκε ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὸ κρεββάτι, καὶ ἔτσι καθὼς ἦταν μὲ τὰ νυχτικά, πέρασε τὴ βράκα του ἀπὸ τὴν ἀνάποδη καὶ τράβηξε κατὰ τὸ σπίτι τοῦ Καπετὰν Στρατῆ τοῦ "Αλμπουρου καὶ ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τὴν πόρτα.

— Ντὰπ—ντοὺπ ! Ντὰπ—ντούπ ! ἔ, Καπετὰν—Στρατῆ !...

— Ποιὸς εἶναι ;

— 'Εγώ.

— Ποιός ; Σὺ Καπετὰν Μανώλη ;

— 'Αμ ποιὸς ἄλλος !.. . Σήκω ντὲ καὶ τῶβρα.

— Τί ηὗρες τέτοιαν ὥρα, μωρέ ;

— Τί ; Νὰ σᾶν βαστοῦσες τὸ μικρὸ τὸ «κόζι» καὶ βαροῦσες κάτω τὸ φάντε τὸ σπαθί, δὲν θὰ τὸ χάναμε, μωρέ, τὸ παιγνίδι ! ..

Σταμ. Σταμ.

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

Διόλου στὸν ἄνθρωπο δὲν ὑπάρχει ἀπόλυτη ἑνότης καὶ ποτὲ δὲν εἶναι κανεὶς ὅλως διόλου εἰλικρινής, οὔτε ὅλως διόλου κακόπιστος.

Δουμᾶς

'Η ἰδέες τῶν ἀνθρώπων, ἡ συγκεκριμμένες ἀντιλήψεις τους, ὅσο κι' ἡ ἀπόλυτες ἀρχές τους, μὲ μιὰ λέξι ἡ συνείδηση τους μεταβάλλεται μαζὶ μὲ τὶς συνθῆκες τῆς ζωῆς, μαζὶ μὲ τὴν κοινωνικὴ ζωή τους.

Κὰρλ Μὰρξ

Εἶνε κάποιες κακὲς ἰδιότητες τῆς ψυχῆς,ποὺ μοιάζουνε μὲκἄποιες ἄλλες. 'Η αὐθάδεια λ. χ. συγχίζεται συχνὰ μὲ τὸ θάρρος.'Η δειλία μὲ τὴν ταπεινοφροσύνη.'Η κουταμάρα μὲ τὴν καλωσύνη.

Α. Λασκαράτος

'Εκεῖνοι ποὺ δὲν εἶνε ἄξιοι γιὰ τὸ πνεῦμα τους, εἶνε ὅπως ἐκεῖνοι ποὺ δὲν εἶνε ἄξιοι γιὰ τὰ πλούτη τους. Καὶ τῶν δύο ἡ ἀναξιότης συνίσταται στὴν κακὴ μεταχείρισι ποὺ κάνουν καὶ στὰ δύο.

Α. Λασκαράτος

Τὸ νὰ σκοπεύῃ κανεὶς νὰ γίνῃ καλύτερος εἶνε ἕνα κομμάτι ἀνεπιστημονικῆς ὑποκρισίας, τὸ νὰ ἔχῃ γίνῃ ὅμως βαθύτερος εἶνε τὸ προνόμιον ἐκείνων ποὺ ὑπέφεραν.

'Οσκάρ Οὐάϊλδ

Δὶς ΡΑΧΕ

ΘΑΥΜΑ! ΚΑΤΑΠΛΗΞΙΣ! ΘΡΙΑΜΒΟΣ!

Στὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» λίαν προσεχῶς θ' ἀφηγηθοῦν τὰ συγκινητικώτερα καὶ πλέον χαρακτηριστικὰ ἐπεισόδια τῆς ζωῆς των οἱ γνωστότεροι "Ελληνες πολιτικοί, δημοσιογράφοι, λόγιοι, ζωγράφοι, γλύπται, ἠθοποιοί, καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, στρατηγοί, κυρίαι τοῦ κόσμου, φεμινίστριαι...

Καθένας τους καὶ ἀπὸ ἕνα ἢ δύο συγκινητικά, τραγικά, παράδοξα, κωμικά, ἀστεῖα ἐπεισόδιά τους.

Οἱ κ. κ. Παῦλος Κουντουριώτης, Γ. Καφαντάρης, 'Αθ. Εὐταξίας, Ν. Καλογερόπουλος, Χαρ. Βοζίκης, Λουκ. Κ. Ροῦφος, Σ. Στάης, Σπ. Πάτσης, Σπ. Μερκούρης, Νικ. Λεβίδης, Αλ. Παπαναστασίου, Θ. Σοφούλης, Γ. Παπανδρέου, Στεφ. Σκουλούδης, Γεωργ. Χατζηδάκης, Καρολίδης, 'Αντ. Χρηστομάνος, Λοῦρος, Κ. Παλαμᾶς, Ι. Γρυπάρης, Γ. Δροσίνης, Μ. Μαλακάσης, Λ. Πορφύρας, Θ. Βελλιανίτης, Ι ρ. Ξενόπουλος, Δημ. Καμπούρογλους, Σπ. Μελᾶς, Τιμ. Μωραϊτίνης, Παντ. Χόρν, Γ. Βλάχος, Γ. Πώπ, 'Αλεξ. Φιλαδελφεύς, Αἰμ. Βεάκης, Χριστ. Νέζερ, Μῆτσος Μυράτ, Δ. Μητρόπουλος, Μαρ. Βάρβογλης, Διον. Λαυράγκας, Ι. 'Ιακωβίδης, Ν. Λύτρας, Κ. Μαλέας καὶ αἱ κ. κ. Μαρίκα Κοτοπούλη, Κυβέλη Θεοδωρίδου, "Αρτεμις Κυπαρίσση, καὶ ἄλλοι καὶ ἄλλαι θὰ σᾶς ἀφηγηθοῦν κάτι τὸ χαρακτηριστικό, τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὥμορφο, ἕνα ἀνέκδοτό τους, τὸ πειὸ περίφημο...

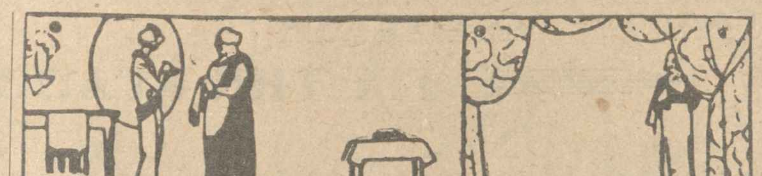

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

Τοῦ JOSÉ-MARIA DE HEREDIA

Λάμπουν τὰ σκοῖνα ὁλόχρυσα ψηλὰ στὴν κορυφὴ
Τοῦ βράχου τοῦ γρανίτινου ποὺ ἡ δύση τὸν φλογίζει.
Μακριά, χωρίζεις τὸν ἀφρὸ τῆς θάλασσας ποὺ ἀρχίζει,
'Ατέλειωτη κι' ἀστραφτερὴ κεῖ ποὺ τελειώνει ἡ γῆ.

Μπροστά μου πιὰ ἔχει ἁπλωθεῖ ἡ νύχτα κ' ἡ σιγή.
Τὰ πουλιὰ πάψαν. Γύρισε στὸ σπῖτι ποὺ καπνίζει
'Ο ἄντρας. Μόνο, ὁ 'Εσπερινὸς τὰ σκότη τώρα σχίζει
Νὰ σμίξει μὲ τοῦ ὠκεανοῦ τὸ βρόντο, τὴν ὀργή.

Καί, νά ! σὰν ἀπ' τῆς ἄβυσσου τὰ τρίσβαθα χυμένοι,
'Απ' τὰ φαράγγια, ἀπ' τὰ βουνὰ ἔρχονται μακρισμένοι,
Οἱ ἀντίλαλοι τῶν κοπαδιῶν, ποῦ πρόκαμε ἡ βραδιά.

'Ο ὁρίζοντας τυλίγεται στὰ σκότη, κι' ὡς πεθαίνει
'Ο ἥλιος σὲ μι' ἀτμόσφαιρα πλούσια καὶ λυπημένη,
Τῆς πορφυρῆς βεντάγιας του κλεῖ τὰ χρυσᾶ κλαδιά.

Μετάφρ. **Μήτσου Παπανικολάου**

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΠΟΥ ΔΙΑΒΑΙΝΕΙ

Τοῦ ΦΙΛΕΑΣ ΛΕΜΠΕΓΚ

Μ' ἀτρόμητο τριποδισμό, μέσα στὸ χιόνι, κάτου
στὸν κάμπο ὁ ἱππότης σκεφτικὸς μὲ τ' ἄλογο διαβαίνει,
ἀφίνοντας ὀπίσω του, σὲ δύση φλογισμένη,
τὸν πῦργο τὸν ἀψιδωτὸν ὁλόρθο στὸ ὕψωμά του.

Στὸ μακρινὸ παράθυρο γυναίκειο σχῆμα γέρνει
καὶ τὴν ψυχή της φαίνεται τὸ βλέμμα της πὼς παίρνει
στὸ μέρος, ποῦ τοῦ ἀποσπερνοῦ πολεμιστῆ τὸ βῆμα
ἀλαργινὸν ἀντιλαλεῖ ὡσὰν πελώριο κῦμα.

Σὰν ὅλα ἐμπρός της χάνονται, τὸ ἀνήσυχό της μάτι,
ψάχνει νὰ βρῇ τὴ ζωγραφιὰν ἀκόμα τὴ φευγάτη·
ξάφνου μιᾶς σάλπιγγας κραξιὰ ἀπὸ μακριὰ τὴ φτάνει !

Στὸ κάδρο της τὸ ἀψιδωτὸ τὸ κλάμμα τήνε πιάνει,
καὶ στὸ χιονάτο γέρνοντας λαιμὸ τῆς ἀδελφῆς της,
χύνει σὲ θέρμης φίλημα τὴ φλόγα τῆς ψυχῆς της.

Μετάφρ. **Γεωργίου Στρατήγη**

ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΗ ΝΥΧΤΑ

Τοῦ ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

'Ο Γκὺ ντὲ Μωπασσὰν δὲν εἶνε γνωστός, παρὰ ὡς διηγηματογράφος καὶ μυθιστοριογράφος. "Εχει ἐντούτοις ἐκδόσει κατὰ τὴν νεότητά του καὶ ποιητικὴν συλλογήν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν προέρχεται καὶ ἡ κάτωθι μετάφρασις.

"Ασπρος, ἀκίνητος, ὁ κάμπος ὁ μεγάλος.
Οὔτ' ἕνας ἦχος ἢ μιλιά, ὅλη ἡ ζωὴ σβυσμένη.
Μὰ κάποτε ἀκούγεται – παράπονο θλιμμένο—
μέσα στὸ δάσος τὸ ἔρημο κάποιο σκυλλὶ ποῦ οὐρλιάζει.

Τώρα τραγούδια πουθενὰ καὶ στάχυα ξεραμένα,
'Απὸ τὴ γῆν ἀφάνισε τὰ λούλουδα ὁ χειμῶνας
καὶ πέρα στὸν ὁρίζοντα τὰ ὁλόγυμνα τὰ δέντρα
ὑψώνουν σὰ φαντάσματα τοὺς ἄσπρους σκελετούς των.

Τ' ὠχρὸ φεγγάρι εἶναι πλατὺ καὶ φαίνεται πὼς τρέχει,
λὲς στὸ μεγάλον οὐρανό, τὸ σκυθρωπὸ κρυώνει·
μὲ τὸ θλιμμένο βλέμμα του τὴ γῆ κυττάζει κάτου
καὶ βλέποντάς την ἔρημη νὰ μᾶς ἀφήσῃ θέλει.

Καὶ πέφτουν πάνω μας ψυχρὲς οἱ ἀχτίδες ποῦ μᾶς ρίχνει !
φῶτα, θαρρεῖς, φανταστικὰ ποῦ ὁλόγυρά του σπέρνει
κι' ἀπὸ μακρυὰ φωτίζεται τ' ὁλόλευκο τὸ χιόνι
ποῦ ὅλη τὴν πλάση σκέπασε μὲ νεκρικὸ σεντόνι.

'Ωϊμέ, τί νύχτα φοβερὴ γιὰ τὰ μικρὰ πουλάκια !
Περνᾶ ὁ κρύος ἄνεμος ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δέντρα
κι' αὐτὰ χωρὶς θερμὴ φωλιὰ κρυμμένη μὲς σὲ φύλλα
νὰ κοιμηθοῦνε δὲ μποροῦν στὰ παγωμένα πόδια.

Μὲς στὰ γυμνὰ ψηλὰ κλαριὰ ποῦ τὰ σκεπάζει ἡ πάχνη
κάθονται κεῖ τρεμουλιαστὰ χωρὶς φωλιὰ καὶ στέγη.
Μὲ τὴν ἀνήσυχη ματιὰ κυττάζοντας τὸ χιόνι
τὴ νύχτα ποῦ δὲν ἔρχεται ὥς τὴν αὐγὴ προσμένουν.

Μετάφρ. **Γιώργου Κ.**

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟΥ PAUL LABARRIERE

Ὁ Ἰουστῖνος ἦταν βαρκάρης καὶ κουβαλοῦσε μὲ τὴν βάρκα του ἐμπορεύματα διὰ τοῦ ποταμοῦ Μὲζ στὰ σύνορα τοῦ Βελγίου. Σὰν ἀνέβαινε τὸν ποταμὸ καὶ εἶχε ρεῦμα δυνατό, ἕνας ἁμαξᾶς μὲ δυὸ ἄλογα τραβοῦσε τὴν βάρκα ἀπὸ τὴν ὄχθη, ὅπως εἶνε πάντοτε ἡ συνήθεια ἐκεῖ.

Ὁ Ἰουστῖνος, χειμῶνα καλοκαῖρι, εἶχε δουλειὰ καὶ κέρδιζε ἀρκετὰ χρήματα. Ἅμα πλησίαζε στὸ χωριό του ὁ ἁμαξᾶς σταματοῦσε, ἐπληρωνόταν καὶ ἔφευγε. Ὁ βαρκάρης ἔδενε τὴν βάρκα του στὸ λιμάνι τοῦ χωριοῦ καὶ τραβοῦσε πεζὸς γιὰ τὸ σπῆτι του.

Ἅμα χτυποῦσε τὴν πόρτα ἡ γυναῖκα του ρωτοῦσε ποιὸς εἶνε, ὕστερα ἄνοιγε καὶ ἀρχίζανε τὰ φιλιά.

— Μὰ γιατὶ ἦρθες τόσον ἀργά ; τὸν ρωτοῦσε, θὰ πεινᾷς πολύ ; καὶ ἀμέσως ἔφτιανε μιὰ ὀμελέττα. Ἐκεῖνος ἐστοίβαζε πάνω στὸ τραπέζι τὰ πεντόφραγκα ποὺ εἶχε στὸ ζωνάρι του.

— Πάλιν ἔφερες πολλὰ χρήματα ; Λοιπὸν θὰ γενοῦμε πλούσιοι Ἰουστῖνε, θὰ καλοπαντρέψουμε τὸ κοριτσάκι μας. Εἶνε ἀκόμα μικρὸ ἔξη χρονῶν καὶ πολὺ ὤμορφο, μὰ ἡ προῖκα δὲν πειράζει.

— Νὰ λοιπὸν γιὰ τὴν προῖκα τῆς Ζορζέτας μας, τῆς ἀπαντοῦσε ἐκεῖνος.

Ἔπειτα πήγαινε σιγὰ σιγὰ στὸ κρεββατάκι τοῦ παιδιοῦ, κύτταζε πῶς κοιμώτανε καὶ δὲν τὸ φιλοῦσε γιὰ νὰ μὴ τὸ ξυπνήσῃ.

Μιὰ νύχτα ὁ Ἰουστῖνος γύρισε πειὸ νωρὶς ἀπ' τὸ ταξεῖδι του. Στὸ κάτω πάτωμα τοῦ σπητιοῦ του τὸ παράθυρο ἦταν κλεισμένο, μὰ φαινότανε φῶς.

— Μπᾶ ! εἶπε ἡ κυρά μου, δὲν πλάγιασε ἀκόμα, καὶ χαρούμενος ἔσπρωξε τὴν πόρτα μὰ δὲν ἄνοιξε. Τί σημαίνει αὐτό ; σκέφτηκε. Ἡ γυναῖκα μου εἶνε μέσα καὶ ἡ πόρτα κλειδωμένη ! φαίνεται φοβήθηκε μονάχη μὲ τὸ παιδί.

Ὕστερα μὲ τὴ γερὴ γροθιά του χτύπησε τὴν πόρτα πειὸ δυνατά. Ἀμέσως τὸ φῶς ἔσβυσε καὶ αὐτὸς τραβήχτηκε λιγάκι ἔκπληκτος !.. Μὰ ἀμέσως εἶδε τὸ παράθυρο ποὺ ἄνοιγε σιγὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου. Ὁ Ἰουστῖνος ἦτο λεβέντης εἶχε πολεμήσει στὸν πόλεμο μὲ τοὺς Πρώσσους, μὰ τὰ γόνατα του λυγίσανε τώρα ἀπ' τὴν φρίκη ! Ἕνα σύννεφο πέρασε ἀπ' τὰ μάτια του. Ἀμέσως ἦρθε στὸν ἑαυτόν του, ἔστριψε μυστικὰ πρὸς τὴν γωνίαν τοῦ κήπου καὶ εἶδε ἕνα ἄνθρωπο ποὺ βγῆκε ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ χάθηκε στὸ σκοτάδι.

Τότε τὰ κατάλαβε ὅλα. Ὥρμησε τυφλὰ ἐπάνω του σὰν ἀγριόχοιρος μὰ ἔμπλεξε στὰ ἀγκάθια τοῦ φράχτη καὶ σὰν ἐξέμπλεξε ἦταν ἀργά, γιατὶ ὁ ἄνθρωπος εἶχε μπῆ στὸ δάσος καὶ χάθηκε.

Ξαναγύρισε στὴν πόρτα τοῦ σπητιοῦ του καὶ βρῆκε τὴν γυναῖκα του ποὺ τὸν περίμενε μ' ἕνα κερὶ στὸ χέρι.

— Α ! εἶσαι σύ ; τοῦ εἶπε, γιατὶ δὲν μὲ εἰδοποίησες ; ἐγὼ δὲν σὲ περίμενα ἀπόψε· πλάγιασα νωρίς... καὶ κοιμώμουνα !..

Μιλοῦσε μὲ τόση ἀταραξία ποὺ ὁ Ἰουστῖνος ἄρχιζε νὰ ἀμφιβάλῃ !... Μπῆκε ὡστόσο μέσα, ἔτρεξε στὸ κρεββάτι καὶ τὸ βρῆκε ἄνω κάτω.

Τότε μὲ ἀγριεμμένο πρόσωπο, ἔτριξε τὰ δόντια του, σήκωσε τοὺς γρόθους του, κούνησε τὸ χονδρὸ σιδερένιο μπαστοῦνι του, ποὺ μιὰ φορὰ σκότωσε ἕνα βῶδι μ' ἕνα χτύπημα καὶ ἄρχισε νὰ βλασφημάει.

Ἡ γυναῖκα τουτρομαγμένη ἀκουμποῦσε στὸν τοῖχο ἄφωνη καὶ χλωμή. Ἔξαφνα τὸ χέρι τοῦ Ἰουστίνου ἔπεσε χωρὶς νὰ τὴν χτυπήσῃ.

Ἀπ' τὴν κούνια τοῦ παιδιοῦ ἀκούστηκε μιὰ φωνήτσα.

Ἦταν τὸ παιδί του !

Ὁ Ἰουστῖνος ἔπεσεν πάνω σ' ἕνα κάθισμα καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Τὸ παιδὶ γονατιστὸ στὴν κούνια του τὸν κύτταζε χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ τίποτε.

Ὁ Ἰουστῖνος σκούπισε τὰ δάκρυά του κι' ἔσκυψε στὴν κούνια τοῦ παιδιοῦ του. Ἐκεῖνο τὸν ἀγκάλιασε μὲ τὰ χεράκια του καὶ τὸν φίλησε. Ἔπειτα ἄρχισε νὰ φλυαρῇ χαρούμενα, ὥς ποὺ τὸ κεφαλάκι του ἔγειρε, τὰ μάτια του ἔκλεισαν καὶ ἄρχισε νὰ κοιμᾶται χαμογελῶντας. Αὐτὴ ἡ σκηνὴ συγκίνησε τὸν Ἰουστῖνο.

— Δὲν θὰ σκοτώσω τὴν γυναῖκα μου, ἐμουρμούρισε, θὰ τὴν διώξω. Δὲν πρέπει ν' ἀναθρέψῃ αὐτὴ τὸ παιδί μου ! Αὔριο πρέπει νὰ φύγῃ, ἂς πάῃ στὸ σπίτι τῆς μητέρας της, μοῦ εἶνε ἀδιάφορο.

Στὴν κάμαρα ἀκούγοταν τώρα μόνο τὸ τὶκ—τὰκ τοῦ ρολογιοῦ καὶ ἡ ἐλαφρὰ ἀνάσα τοῦ παιδιοῦ ἀπὸ μέσα ἀπ' τὴν κούνια. Τὸ ρολόγι χτύπησε ὕστερα ἐννιά. Μιὰ λυπηρὴ σκέψι ἄρχιζε νὰ βασανίζῃ τὸν Ἰουστῖνο. Ἂν διώξῃ τὴν μάννα τί θὰ γίνῃ τὸ παιδί του ; Τί θὰ τοῦ πῇ ἂν τοῦ ζητήσῃ τὴν μητέρα του ; Εἶνε ἀρκετὰ ἔξυπνο καὶ τὸ κεφάλι του θὰ δουλεύῃ γιὰ νὰ νἄβρῃ τὴν αἰτία. Πῶς νὰ τοῦ πῇ τὴν ἀλήθεια ; Νὰ τὴν κρατήσῃ ! Ὅλο τὸ χωριὸ θὰ γελάῃ τότε

εἰς βάρος του.....

Ὅλες αὐτὲς ἡ σκέψεις κάνανε τὴν καρδιά του νὰ πονῇ.

Ἔξαφνα ὁ Ἰουστῖνος ἐσκίρτησε. Τὸ παιδὶ ἄρχισε νὰ κουνιέται σπασμωδικὰ στὴν κούνια του, θὰ ἔβλεπε κανένα κακὸ ὄνειρο, ἀσφαλῶς γιατὶ φώναζε τὴν μητέρα του.

Ὁ Ἰουστῖνος ἄρχισε νὰ μαλακώνῃ, ἡ καρδιά του ὑποχωροῦσε, ὁ θυμός του ἔπεφτε. Ἄρχισε νὰ δικαιολογῇ τὴν γυναῖκα του.

— Ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτά, ἔλεγε μέσα του, δὲν φταίει καὶ τόσο ὅσο φαίνεται ! φταίω κι' ἐγώ ! Μπορεῖ μιὰ γυναῖκα νὰ μένῃ μονάχη μπροστὰ στὸ τζάκι τόσο νέα, ὅταν ὁ ἄνδρας της ταξιδεύει ; Πρέπει νἆναι κανεὶς λογικός....

— ... Εἶνε ἀλήθεια πῶς εἶνε πετεινόμυαλη καὶ κοκέτα γιατὶ εἶνε πολὺ ὤμορφη· ἔπρεπε νὰ τὴν προσέχω καὶ νὰ μὴ τὴν ἀφίνω ἐλεύτερη νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει. Πολλὲς φορὲς μὲ παρεκάλεσε νὰ τὴν πάρω μαζί μου στὴν βάρκα στὰ ταξείδια, μὰ δὲν θέλησα γιὰ νὰ μὴ πάθῃ ἡ ὑγεία της ἀπ' τὴν ὑγρασία, μήπως πάθῃ τίποτε τὸ παιδί... Τέλος πάντων θὰ τὴν κρατήσω στὸ σπίτι. Θὰ μετανοήσῃ ἐλπίζω καὶ θὰ μπῇ σὲ καλὸ δρόμο. Βέβαια εἶνε πολὺ σκληρὸ γιὰ μένα μὰ σιγὰ σιγὰ θὰ συνηθίσω. Τὸ παιδὶ θὰ συνετίσῃ τὴν μάνα του, εἶμαι σίγουρος.

Αὐτὰ σκεφτότανε ὁ Ἰουστῖνος μὲ γερμένο τὸ κεφάλι στὸ στῆθος.

Τέλος γιὰ νὰ διώξῃ τὸ τελευταῖο ἴχνος τοῦ θυμοῦ του, χτύπησε τοὺς σιδερένιους γρόθους του στὸ τραπέζι καὶ μὲ μάτια καρφωμένα στὴν κούνια σὰν νὰ ντρεπότανε γιὰ τὴν ἀδυναμία του, προσπαθεῖ νὰ μαλακώσῃ τὴν φωνή του καὶ νὰ πῇ στὴ γυναῖκα του :

— Γυναῖκα, κοιμήθηκες ; Ἑτοίμασέ μου τὸ φαγί... Πεινῶ, ξέρεις, σὰν λύκος !...

Paul Labarriere

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Στὸ Δικαστήριο :

— Γιατὶ νὰ σκοτώσῃς τὴ γυναῖκα σου, ἄθλιε;... ἐρωτᾷ ὁ Πρόεδρος τὸν κατηγορούμενον.

— Δὲν ἦταν δυνατόν, κύριε Πρόεδρε, νὰ ζήσουμε πλέον μαζί...

— Καὶ γιατὶ δὲν τὴν χώριζες ;

— Ἀ.... δὲ μποροῦσα· μ' ἐμπόδιζεν ὁ ὅρκος μου...

— Ποιὸς ὅρκος σου ;

— Νὰ... τῆς εἶχα ὁρκισθῇ, νὰ μὴ μᾶς χωρίσῃ τίποτε ἄλλο παρὰ μόνο...ὁ θάνατος !...

***

Ἡ σκηνὴ κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐξομολογήσεως. Ἡ κυρία Ρ... πολὺ φιλάρεσκος, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἄσχημη, ἐρωτᾷ δειλὰ τὸν πνευματικό της :

— Ἅγιε πάτερ, εἶνε ἁμαρτία τάχα, ὅταν ἀκούω νὰ μὲ λέγουν ὡραίαν ;

Καὶ ὁ πονηρὸς ἱερεύς :

—Ἁμαρτία, κόρη μου, δὲν εἶνε. Ἀλλὰ δὲν εἶνε πάλι καὶ καλὸ πρᾶγμα νὰ ἐνθαρρύνῃ κανεὶς τὸ ψεῦδος...

***

—Θέλεις ἕνα καφέ ; ἐρωτᾷ ἡ οἰκοδέσποινα τὸν κ. Παράξενο.

Ἀλλ' ὁ κ. Παράξενος συνηθίζει νὰ πέρνῃ τὸν καφὲ πολὺ βαρὺν καὶ μὲ πολλὴ ζάχαρι, ἐνῷ ἡ κυρία συνηθίζει νὰ τὸν προσφέρῃ στοὺς προσκαλεσμένους της πολὺ ἐλαφρὸν καὶ μὲ ἐλαχίστην ζάχαρη. Γι' αὐτὸ καὶ τῆς λέγει :

— Μά..., κυρία μου...γιατὶ νὰ πειράζεσθε...

— Ἀπ' ἐναντίας, θὰ σᾶς τὸν ψήσω ἐγὼ μόνη μου μὲ πολλὴν—πολλὴν εὐχαρίστησιν.

— Τότε, κυρία μου, θὰ προτιμοῦσα νὰ μοῦ τὸν ψήσετε μέ... πολλήν, πολλήν... ζάχαρι !

Ο ΡΟΚΦΕΛΛΕΡ ΠΟΙΗΤΗΣ

Τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας εἰς τὴν Ἀμερικὴν εἶνε ἕνα ποίημα τὸ ὁποῖον συνέθεσε πρό τινος ὁ Ροκφέλλερ, ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, εἰς ἡλικίαν 85 ἐτῶν. Τὸ ποίημα αὐτὸ ἀποσταλὲν εἴς κάποιον σύλλογον ὑπὸ τοῦ Ροκφέλλερ, ὡς δικαιολογία διότι δὲν παρευρέθη εἰς μίαν συνέλευσιν του αὐτοπροσώπως, ἔχει ὡς ἑξῆς :

Ἔμαθα νὰ ἐργάζομαι καὶ νὰ γλεντάω ἀπὸ μικρὸς
καὶ ἡ ζωή μου ἦτανε μι' ἀτέλειωτη γιορτή·
ἔδιωχνα κάθε πίκρα μου μὲ τὴ δουλειά, τὸ γλέντι
καὶ ὁ Θεὸς ἐστάθηκε σὲ μὲ πάντα καλός.

Ὁ Ροκφέλλερ μπορεῖ νὰ καυχᾶται ὅτι στοὺς λίγους αὐτοὺς στίχους ἔκανε τὸ καλλίτερο ἀπολογισμὸ τῆς ζωῆς του.

"Ο ΩΡΑΙΟΣ ΕΛΛΗΝ,,

Ὁ Ἀντώνιος Καλαμογδάρτης, ἀξιωματικὸς τοῦ Φαβιέρου.— Στρατιώτης, ποιητής, ἱππότης, ἀγαπημένος τῶν γυναικῶν.— Ὁ Καλαμογδάρτης αἰχμάλωτος.— Μιὰ δραματικὴ σκηνή.— Τὸ ἐλεγεῖο του στὴ γυναῖκα τοῦ Ρούφου.—Ὁ τραγικὸς θάνατός του.

Ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα ὀνόματα τοῦ Μωρηᾶ ποὺ ἐγοήτευαν στὸν περασμένον αἰῶνα τῆς Ἑλλάδος—αἰῶνα κόπων καὶ κρατικῆς ὀργανώσεως —εἶνε καὶ τὸ ὄνομα τῶν Καλαμογδαρταίων τῆς Ἠλείας. Ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ αὐτὴ οἰκογένεια ξεχωρίζει μὲ τὴν ἔντονη προσωπικότητά του ὁ Ἀντώνιος Καλαμογδάρτης. Μεγάλωσε μέσα στὴ φωτιὰ τοῦ Ἀγῶνος. Ἔφηβος ἀκόμη, ἐζώσθη τὴν σπάθην τοῦ πολεμιστοῦ καὶ διεκρίθη παντοῦ μὲ τὴν ἀντρεία του καὶ τὴν ὁρμητικότητά του. Διετέλεσε ἀξιωματικὸς στὴ φάλαγγα τοῦ Φαβιέρου, μὲ τὸν ὁποῖον ἐπολέμησε ἡρωϊκῶς στὴν πολιορκία τῆς Ἀκροπόλεως.

Ὁ Ἀντώνιος Καλαμογδάρτης ὑπῆρξε ἕνας ἀπὸ τοὺς ὡραιοτάτους καὶ περισσότερο μορφωμένους ἄντρες τῆς ἐποχῆς του. Αἰσθηματίας—ἔρως καὶ πατρίς, ὅπως ὅλοι οἱ αἰσθηματίαι κάθε ἐποχῆς—πολεμιστὴς καὶ ποιητὴς συγχρόνως, ἦτο τὸ καύχημα τῆς οἰκογενείας του καὶ τὸ θαύμασμα τῶν Πατρινῶν καὶ ὅλων τῶν ξένων, ὅσοι τὸν ἐγνώρισαν στὴν Ἑλλάδα ἢ στὴν Ἰταλία. Ἀπὸ μικρὸς ἔδειξε ἔκτακτη εὐφυΐα καὶ φιλομάθεια. Δώδεκα μόλις ἐτῶν τὸν ἔστειλε ὁ πατέρας του στὸ μοναστῆρι τῆς Ἀχαΐας Ὀμπλοῦς, ὅπου ἔμεινε μιὰ πενταετία, καὶ ἐσπούδασεν τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς καὶ πρὸ πάντων τὸν Ὅμηρο, ἔχοντας δάσκαλο τὸ λόγιο Μοναχὸν Ἀββακούμ. Στὰς Πάτρας ἔμαθε τὰ Γαλλικὰ καὶ τὸ Ἰταλικά.

Στὰ 1854 ὁ Ἀντώνιος Καλαμογδάρτης ἔλαβε μέρος στὴ μάχη τοῦ Πέτα ἐπὶ κεφαλῆς σώματος Πατρινῶν καὶ μὲ τὴ σύμπραξι τοῦ στρατηγοῦ Τζαβέλλα. Πολιορκηθεὶς ἀπὸ ἕνα τάγμα Τουρκικοῦ στρατοῦ, βρέθηκε σὲ μιὰ στιγμὴ μόνος μὲ τὸν πιστό του ὑπηρέτη τὸν Ἰταλὸ Ἀντώνιο, ἐπερικυκλώθη καὶ πιάστηκε αἰχμάλωτος. Ἐπειδὴ δὲ ὑπέφερε ἀπὸ ρευματισμοὺς καὶ δὲν ἄντειχε στὴν πορεία, οἱ Τοῦρκοι ἐζήτησαν ἄλογο γιὰ νὰ τὸν βάλουν ἐπάνω. Ἄλογο ὅμως δὲν εὕρισκαν καὶ γιὰ τοῦτο οἱ Τοῦρκοι ἀξιωματικοὶ ἀνάγκασαν ἕνα ρωμαλέο Ἀράπη νὰ τὸν πάρῃ στοὺς ὤμους του. Ὁ αἰχμάλωτος ἐκαβάλλησε τὸν Ἀράπη καὶ ἐνῷ αὐτὸς τὸν μετέφερε στὴ σκηνὴ τοῦ στρατηγοῦ Φουάτ, μιὰ ὥρα πέρα ἀπὸ τὴ θέσι τῆς αἰχμαλωσίας, ἕνας ὅμιλος Ἀλβανῶν ὕβρισε τὸν αἰχμάλωτο μὲ πρόστυχες λέξεις, Ἑλληνικά.

Ὁ Καλαμογδάρτης ἐθύμωσε. Δὲν ἐλογάριασε ὅτι μποροῦσαν νὰ τὸν θανατώσουν καὶ ἐφώναξε :

— Βρὲ σεῖς, ντροπή σας, ποὺ εἶστε καὶ Ἀρβανίτες, νὰ βρίζετε ἕναν αἰχμάλωτο. Δόστε μου τὰ ὅπλα μου, βρέ, καὶ τότε ἐλᾶτε νὰ μὲ βρίσετε !

Καὶ οἱ Ἀρβανίτες ἐβουβάθηκαν.

Σὲ λίγο τὸν ὡδήγησαν μπροστὰ στὸ Φουὰτ Πασσᾶ, στὴ σκηνή του, ὅπου βρισκότανε καὶ ὁ γραμματεὺς καὶ διερμηνεύς του, Ἀδοσίδης ἐφέντης. Ὁ Πασσᾶς, διὰ τοῦ διερμηνέως τοῦ ἀπέτεινε διαφόρους ἐρωτήσεις. Ὁ Καλαμογδάρτης, ἀπαντῶν στὸν Ἀδοσίδη, ἔβαζε μέσα στὰ λόγια του — κατὰ τὴ συνήθεια ποὺ εἶχε καὶ ὅταν μιλοῦσε καὶ ὅταν ἔγραφε — Γαλλικὲς καὶ Ἰταλικὲς φράσεις. Τοῦτο ἔκανε ἐντύπωσι καὶ ἔκπληξι στὸ Γαλλομαθῆ Φουάτ, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νὰ συνομιλῇ ἀπ' εὐθείας μὲ τὸν αἰχμάλωτό του Γαλλιστί. Καὶ ὅσο ἐξακολουθοῦσε ἡ συνομιλία, τόσο περισσότερο ἐμαγευότανε ἀπὸ τὶς γνώσεις, τὸ θάρρος, τὴν ἐξυπνάδα του. Καὶ τόσο ἐξετίμησε τὸν αἰχμάλωτό του ὁ στοχαστικὸς ἐκεῖνος Ὀθωμανὸς στρατηγός, ὥστε σὲ ὅλη τὴ διάρκεια τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ Καλαμογδάρτη, σαράντα μέρες, τὸν εἶχε στὸ τραπέζι του καὶ τοῦ ἔκανε πολλὲς περιποιήσεις. Καὶ ὅταν λυτρωθείς, ἦταν ἕτοιμος νὰ φύγῃ, ὁ Φουὰτ Πασσᾶς ἐδάκρυσε στὸν ἀποχωρισμό τους, ὅπως διηγεῖτο ἔπειτα ὁ ἴδιος ὁ Καλαμογδάρτης. Αἱ φιλικαὶ σχέσεις των ἐκράτησαν γιὰ πολὺν καιρὸ μὲ ἀλληλογραφία.

Γύρισε στὴν Πάτρα. Ἀπὸ κεῖ πῆγε στὴν Ἰταλία, νὰ θεραπεύσῃ τοὺς ρευματισμούς του. Διωρίσθη πρόξενος τῆς Γαλλίας στὸ Λιβόρνο καὶ κατόπιν στὴ Φλωρεντία. Ἡ ὡραία του μορφή, τὸ λιγερό του ἀνάστημα καὶ ἡ πολυτελεστάτη ἑλληνικὴ φορεσιά του καὶ ὁ πλούσιος κόκκινος ντουλαμᾶς του, τὰ κομψὰ του Ἰταλικά, ἔκαναν ὥστε ν' ἀγαπηθῇ παντοῦ στὴν ξενιτειά. Δὲν ἔλεγαν πειὰ τὸ ὄνομά του, ἀλλὰ «Il bello Greco» (ὁ ὡραῖος Ἕλλην). Αἱ Ἰταλίδες ἐξετρελλαίνοντο μαζί του. Οἱ ζωγράφοι τὸν παρακαλοῦσαν θερμῶς νὰ ποζάρῃ γιὰ μοντέλο. Καὶ ὅσο ἔμεινε στὴν Ἰταλία, ἦταν τὸ ἀντικείμενο τοῦ θαυμασμοῦ, ἰδίως στὶς τελετὲς καὶ στὰ σαλόνια ὅπου ἐπήγαινε μὲ τὴ χιονάτη φουστανέλλα του καὶ τὴ χρυσοκέντητη φέρμελη.

***

Ὁ Ἀντώνιος Καλαμαγδάρτης, ποτισμένος ἀπὸ τὸ ρωμαντικὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς του, ἀκολουθῶντας τὴν τότε Γαλλικὴ καὶ Ἰταλικὴ ποίησι ἔγραψε πολλὰ ποιήματα σὲ ἁπλῆ καθαρεύουσα γλῶσσα, ὅπως ἔγραφαν τότε : Ἰδοὺ μερικοὶ στίχοι του :

..."Ω ! νὰ μποροῦσα σύσσωμος τὴ σφαῖρα μας ν' ἀφήσω
Κ' εἰς τὸν ὑπερουράνιον κόσμον νὰ μετοικήσω !
Ἴσως ἐκεῖ θὰ ἔβλεπα ὅ,τι ἐδῶ δὲν εἶδα,
Καὶ ἔρωτα παντοτεινὸν καὶ πίστιν καὶ ἐλπίδα,
Καὶ τὸ ἰδανικὸν καλόν, ποὺ ὁ κόσμος δὲν γνωρίζει
Καὶ ἡ ψυχή μου ἐπιθυμεῖ ματαίως καὶ ἐλπίζει.

. . . .

Ὦ, σὺ τοῦ βίου ὄνειρον καὶ τῆς ψυχῆς ἀπάτη
Σὺ τ' οὐρανοῦ μας κάτοικε, τῆς γῆς μας διαβάτη,
Ἂν ποτε τὸν κονιορτὸν τῆς Γῆς μακρὰν τινάξῃς
Καί, τῶν ἀγγέλων ἀδελφή, στοὺς οὐρανοὺς πετάξῃς
Θυμήσου πῶς μ' ἀγάπησες, τί μ' ἔταξες θυμήσου
Συνοδοιπόρον δεξέ με καὶ πάρε με μαζί σου !.

Ζωηροτάτην ἐντύπωσιν εἶχε κάνει τότε ἕνα ἐλεγεῖο ποὺ ἀπήγγειλε ὁ φουστανελλοφόρος αὐτὸς ποιητὴς στὴν κηδεία τῆς Βικτωρίας, γυναικὸς τοῦ Β. Ρούφου καὶ ἀδελφῆς τοῦ «αὐθέντου καὶ στρατηγοῦ τῆς Ἠλείας» Χρυσάνθου Σισίνη. Ὁ Σισίνης, ὅταν τὸν εἰδοποίησαν ὅτι ἡ ἀδελφή του ἐκινδύνευε, ἔτρεξε στὴν Πάτρα ἔφιππος ἐπάνω στὸ καλλίτερο ἄτι του, σὰν ἥρωας μεσαιωνικοῦ θρύλου, μὲ τόση ταχύτητα ὥστε τὸ περήφανο ζῶο ἔπεσε νεκρὸ μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς ἑτοιμοθάνατης. Τὸ τραγικὸ αὐτὸ ἐπεισόδιο τὸ ἀνέφερε στὸ ἐπικήδειο ποίημά του ὁ Καλαμογδάρτης καὶ τόσο συγκινητικά, ποὺ ὅλοι μέσα στὴν ἐκκλησία ἔκλαψαν.

Ὁ Ἀντώνιος Καλαμογδάρτης, πλὴν τῶν ἰδικῶν του ποιημάτων, ἔκαμε καὶ μεταφράσεις πολὺ ἐπιτυχημένας. Μετέφρασε τοὺς «Ποιητικοὺς Στοχασμοὺς» τοῦ Λαμαρτίνου καὶ σὲ γαλλικοὺς στίχους ὁλόκληρη τὴν «Κόλασι» τοῦ Δάντη !

***

Ὁ Ἀντώνιος Καλαμογδάρτης ὑπῆρξε ψυχὴ εὐγενικιὰ καὶ γενναία. Ἀλλὰ στὸ τέλος ἡ ζωὴ μὲ τὸ βάρος της τὸν ἐγονάτισε. Βασανιζόμενος ἀπὸ σημαντικοὺς πόνους, πλανῶντας τὸ λογισμό του σὲ μιὰ ρωμαντικὴ ἀπογοήτευσι, ἐτελείωσε τὴ ζωή του μὲ τὸ ἴδιο του τὸ χέρι. Αὐτοκτόνησε κατὰ τὸ 1856, σὲ ἡλικία 46 ἐτῶν.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΜΙΑ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν ἐπανάστασι τοῦ 1821, δύο τῶν μελῶν τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας στὴν Κέρκυρα, ὁ Σπ. Βαρούχας, πατὴρ τοῦ ἄλλοτε ἀντισυνταγματάρχου φαρμακοποιοῦ Ἀλεξ. Βαρούχα, καὶ ὁ Πέτρος Φουκᾶς, ἦρθαν στὰ λόγια, γιὰ μιὰ ἐντελῶς ἀσήμαντη αἰτία, καὶ ἀλληλοβρίστηκαν. Ἀποτέλεσμα τῆς λογομαχίας αὐτῆς ἦταν νὰ καλέσῃ κατόπιν ὁ πρῶτος τὸν δεύτερο σὲ μονομαχία μὲ πιστόλι μέχρι θανάτου !... Μάρτυρες ὡρίσθησαν, τοῦ μὲν Βαρούχα ὁ γέρω-Κολοκοτρώνης, ὁ ὁποῖος ἦταν καὶ ἀτομικός του φίλος καὶ ἀδελφοποιτός του, τοῦ δὲ Φουκᾶ δύο ἐπίσης φίλοι καὶ ἀδελφοποιτοί του.

Στὸν τόπο τῆς μονομαχίας οἱ ἀντίπαλοι ἐτοποθετήθησαν σὲ 15 βημάτων ἀπόστασι. Ἦσαν καὶ οἱ δύο ἄριστοι σκοπευταὶ καὶ δὲν ἀνεμένετο πλέον παρὰ τὸ σύνθημα ἐκ μέρους τῶν μαρτύρων. Ἔξαφνα ὁ γέρω-Κολοκοτρώνης μὲ βαρειὰ φωνὴ καὶ μὲ συγκίνησι, φωνάζει: —«Σταθῆτε ! Ἡ πατρίδα ἔχει ἀνάγκη νὰ χύσετε τὸ αἷμα σας στὶς κακὲς περιστάσεις καὶ ὄχι στὶς μονομαχίες. Τὰ καλὰ παλληκάρια δὲν σκοτώνουνται μεταξύ τους γιὰ ψύλλου πήδημα. Ἂν ὅμως θέλετε νὰ σκοτωθῆτε, ἡ πατρίδα θὰ καταρασθῇ καὶ τὸ φονιᾶ καὶ τὸ σκοτωμένο !»

Λέγωντας τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Κολοκοτρώνης ἐδάκρυσε καὶ μὲ κλαψιάρικη φωνὴ ἔδωσε τὸ σύνθημα τῆς μονομαχίας : «Ἐμπρὸς λοιπόν !» Οἱ ἀντίπαλοι τότε, ἀντὶ νὰ πυροβοληθῶσι, τὸν ἐκύτταξαν καὶ ἀνελύθησαν εἰς δάκρυα. Μόλις τὸ εἶδε αὐτὸ ὁ Κολοκοτρώνης:«Ἐλᾶτε, φωνάζει, νὰ μὲ φιλήσετε καὶ μένα, καὶ τοὺς ἄλλους συντρόφους, ποὺ μᾶς ἐκάματε νὰ κλάψουμε».

Κι' ἀμέσως οἱ δυὸ ἀντίπαλοι ἔπεσαν στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν ἐφίλησαν καὶ φιληθήκανε ὕστερα καὶ μεταξύ τους.

Ἀπὸ τότε ὁ Βαρούχας καὶ ὁ Φουκᾶς γενήκανε πειὰ ἐγκάρδιοι ἀδελφοποιτοί.

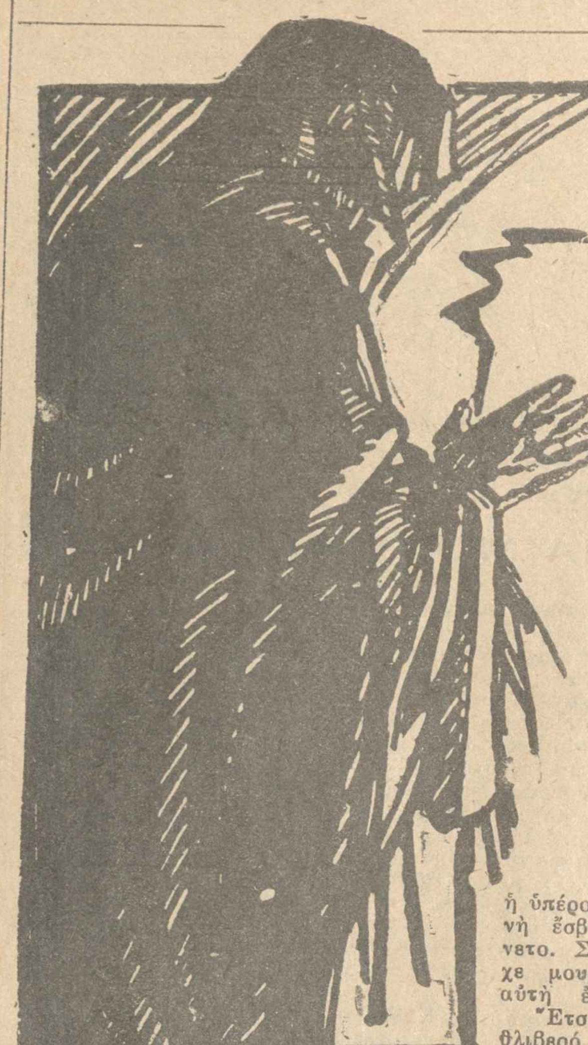

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Δὲν ἄνοιξα τὰ μάτια μου παρὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ χτυπήσω· Τὴν εἶδα τότε μὲ τὰ μάτια ἀνοιχτὰ νὰ μὲ κοιτάζῃ μ' ἕνα βλέμμα ἀλλόκοτο, σκληρὸ καὶ λυπημένο καὶ ἡ ὁρμή μου ἀνεκόπη.

Ἔκλεισα πάλι τὰ μάτια μου καὶ ἐχτύπησα. Ἔπειτα συνέχισα τὴν ἐργασία μου γρήγορα, γρήγορα, ἐνῷ τὰ χέρια μου ἔτρεμαν.

Σιγὰ-σιγὰ ἡ ὑπέροχη αὐτὴ καλλονὴ ἔσβυνε καὶ ἐμαραίνετο. Σὲ λίγα λεπτὰ εἶχε μουμιοποιηθῆ καὶ αὐτὴ ἐντελῶς.

Ἔτσι ἐτελείωσε τὸ θλιβερό μου ἔργο, ἔργο σφαγέως, ἔργο μακελάρη, ἔργο φρικτὸ καὶ ἀπαίσιο, ἀλλὰ ἱερὸ συγχρόνως καὶ ἐπιβεβλημένο. Ἐσκέπασα καὶ τὸν τελευταῖο τάφο καὶ τὸν ἐσφράγισα μὲ ἅγιον ἄρτον.

Δὲν εἶχα νὰ κάμω τίποτε πλέον στὸ θλιβερὸ αὐτὸ μέρος ποὺ ἐπὶ τόσα χρόνια χρησίμευεν ὡς βασίλειον βρυκολάκων.

Ἐσταυροκοπήθην, εὐχαρίστησα τὸν Θεόν, τὸν παρεκάλεσα νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ ἀποτελειώσουμε τὸ θλιβερόν μας ἔργον καὶ ἄρχισα ν' ἀνεβαίνω, κατάκοπος, τρομερὰ ἐξηντλημένος, μουσκευμένος στὸν ἱδρῶτα....

Πρὶν βγῶ ἀπὸ τὸν πύργο ἐσφράγισα ὅλες ταῖς πόρτες καὶ τὰς κυρίας εἰσόδους μὲ ἅγιον ἄρτον. Ἔτσι καὶ ἂν ἔφθανε μέχρι τοῦ πύργου του ὁ κόμης δὲν θὰ μποροῦσε νὰ εἰσέλθῃ σ' αὐτόν.

Ὅταν κατέβηκα στὴν αὐλὴ βρῆκα τὴν κ. Μίνα ξυπνητὴ καὶ ταραγμένη. Ἦταν χλωμὴ σὰν νὰ εἶχε πυρετό.

Μόλις μὲ εἶδε ἅπλωσε τὰ χέρια της ἱκετευτικῶς καὶ μοῦ ἐφώναξε:

— Ἐλᾶτε νὰ φύγουμε, πρέπει νὰ φύγουμε. Ὁ σύζυγός μου καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι μας ἔρχονται πρὸς τὰ ἐδῶ, τὸ γνωρίζω καλά, τὸ αἰσθάνομαι.

Μιλοῦσε μὲ τόση πεποίθησι ὥστε δὲν τῆς ἀρνήθηκα ὅτι μοῦ ζητοῦσε. Ἑτοιμασθήκαμε καὶ ἐξεκινήσαμε, πεζοὶ πλέον, πρὸς τὰς ἀνατολάς. Ἄφηνα τὴν κ. Μίναν νὰ μὲ ὁδηγῇ βέβαιος, ὅτι διατελοῦσε εἰς κατάστασιν τοιαύτην, ὥστε νὰ γνωρίζῃ, ποὺ θὰ συναντούσαμε τοὺς φίλους μας· τὴν ἐπρόσεχα μόνον γιατὶ φαινόταν σὰν νὰ διατελοῦσε σὲ ὑπνοβασία...

Ἡμερολόγιον Μίνας Ἄρκερ

Νοεμβρίου 6.— Βαδίζουμε διαρκῶς πρὸς τὰς ἀνατολάς. Τὸ κρύο εἶνε τσουχτερό. Μακρυὰ φαίνεται ὁ πύργος τοῦ Δράκουλα, μυθικὸς σὰν τέρας ἐπάνω στὸ βράχο ποὺ εἶνε χτισμένος. Ἀκούγονται γύρω οὐρλιάσματα λύκων. Ὁ Βὰν Ἔλσιγγ φαίνεται ἀνήσυχος καὶ κυττάει δεξιὰ καὶ ἀριστερά, σὰν νὰ ψάχνῃ ναύρῃ κάτι.

Μετὰ πορείαν ἑνὸς μιλίου ἐσταθμεύσαμε νὰ ξεκουραστοῦμε. Οἱ λύκοι δὲν εἶνε μακρυά μας, ὅπως δείχνουν ἡ ὀρυγές των. Ὁ Βὰν Ἔλσιγγ ἔκαμε μιὰ βόλτα γύρω στοὺς βράχους καὶ γύρισε ἀμέσως χαρούμενος. Εἶχεν εὕρει ἕνα σπήλαιο ἀρκετὰ βαθὺ καὶ ἀπόκρημνο.

— Ἐλᾶτε! μοῦ ἐφώναξε. Ἐκεῖ μέσα θὰ εἴμαστε ἐντελῶς ἀσφαλεῖς. Μπορῶ νὰ τὰ βάλω μ' ὅλους τοὺς λύκους ἀπὸ δῶ μέσα μὲ τὸ πιστόλι μου!

Ἐκαθήσαμε καὶ ἀνάψαμε φωτιὰ γιὰ νὰ γευματίσουμε. Ἔξω ἔπεφτε πυκνὸ χιόνι...

Πρὶν ἑτοιμάσουμε τὸ γεῦμα μας ὁ Βὰν Ἔλσιγγ βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὸ σπήλαιο καὶ ἀνέβηκε στὸν βράχο ποὺ ἦταν ἐπάνω ἀπὸ αὐτό.

Ἔξαφνα τὸν ἄκουσα νὰ φωνάζῃ:

— Κυρία Μίνα, ἐλᾶτε, τρέξτε!

Ἔτρεξα καὶ μοῦ ἔδωσε τὸ τηλεσκόπιο, τὸ ὁποῖο κρατοῦσε στὰ χέρια καὶ ἐξήταζε τὰ πέριξ.

— Κυττᾶτε! Κυττᾶτε! μοῦ εἶπε.

Τὸ χιόνι ἔπεφτε πυκνό. Κατόρθωσα ὅμως νὰ διακρίνω μεταξὺ τῶν νιφάδων τὴν χιονισμένη ἔκτασι ποὺ ἁπλώνοταν ἐμπρός μας. Τὸ ποτάμι στὸ βάθος τῆς λαγκαδιᾶς ἔλαμπε σὰν μιὰ λωρίδα ἀπὸ ἀτσάλι.

— Διακρίνετε λοιπὸν; μ' ἐρώτησεν ὁ καθηγητής.

— Ὄχι, δὲν βλέπω τίποτε...

— Ἐκεῖ, ἐκεῖ, κυττᾶτε...

Ἐκύτταξα πρὸς τὴν διεύθυνσι ποὺ μοῦδειχνε ὁ καθηγητὴς καὶ εἶδα τότε, ναὶ εἶδα κᾶτι ποὺ μὲ ἐτρόμαξε...

Ἀνάμεσα στὴ χιονισμένη ἔκταση μιὰ συντροφιὰ ἀπὸ καβαλλαρέους προχωροῦσε μὲ ταχύτητα. Ἦσαν μισοὶ ἐμπρὸς καὶ μισοὶ πίσω καὶ φοροῦσαν παράξενες στολές. Φαινόντουσαν ἀτσίγγανοι καὶ ἦσαν καλὰ ὁπλισμένοι. Στὴ μέση αὐτῶν τέσσαρα ἄλογα ἔσυραν ἕνα μεγάλο κάρρο. Κι' ἀπάνω στὸ κάρρο ἦταν φορτωμένο ἕνα κιβώτιο, τὸ κιβώτιο τοῦ κόμητος, τὸ κιβώτιο, μέσα στὸ ὁποῖο κοιμόταν ὁ Δράκουλας!...

Τὰ πόδια μου λύγισαν ἀπὸ τρεμοῦλα, τὰ χέρια μου παράλυσαν!..

Ὁ ἥλιος κατέβαινε πρὸς τὴ δύσι του.

Δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ νυχτώσῃ.

Καὶ τότε τὶ θὰ συνέβαινε. Ὁ κόμης ἀμέσως μετὰ τὴν δύσιν θ' ἀποκτοῦσε τὴν δύναμί του, θὰ ξυπνοῦσε, θὰ γινόταν ἐπικίνδυνος.

Βρισκότουν δὲ κοντὰ στὸν πύργο του, σὲ μέρη γνώριμά του καὶ ἐφρουρεῖτο καλὰ ἀπὸ τοὺς ἀτσιγγάνους...

Ἐγύρισα νὰ ρωτήσω τὸν Βὰν Ἔλσιγγ τὶ θὰ ἐκάμναμε ἐναντίον τοῦ κινδύνου ποὺ ἐπλησίαζε, ἀλλὰ δὲν τὸν εἶδα πλάϊ μου.

Φοβισμένη κατέβαινα πρὸς τὸ σπήλαιο. Τὸν συνήντησα λίγο παρακάτω. Ἦταν σκυμένος καὶ δὲν μ' ἐπρόσεξε. Ὅπως ἐκατάλαβα ὅμως σχημάτιζε τὸν ἴδιο κύκλο μὲ τὸν ἅγιον ἄρτο, ποὺ εἶχε σχηματίσει καὶ τὴν νύχτα ποὺ ἐμείναμε ἔξω ἀπὸ τὸν πύργο. Αὐτὸ μοῦ ἔδωσε ἐλπίδες. Ἔτσι, σκέφτηκα, δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς πλησιάσῃ τὸ τέρας ἐκεῖνο.

Ἡμερολόγιον Μίνας Ἄρκερ

(Συνέχεια)

Νοεμβρίου 6.— Ὁ καθηγητὴς ὅταν τελείωσε τὸν κύκλο του ἐπῆρε πάλι τὸ τηλεσκόπιο στὰ χέρια του καὶ κύτταξε πρὸς τὰ κάτω, λέγοντάς μου συγχρόνως:

— Τρέχουν σὰν δαιμονισμένοι. Τὸ χιόνι δὲν τοὺς ἐμποδίζει, δὲν φοβοῦνται τοὺς λύκους. Ἀλλοίμονο! φαίνεται πὼς τὴν ἐπάθαμε καὶ ἡμεῖς καὶ οἱ φίλοι μας. Ὁ Θεὸς νὰ βάλῃ πλέον τὸ χέρι του...

Ἔξαφνα ἕνας χιονοστρόβιλος τοῦ ἔκρυψε τὸ θέαμα ποὺ παρακολουθοῦσε. Ὅταν παρῆλθεν ὁ καθηγητὴς ξανακύτταξε μὲ τὸ τηλεσκόπιο κι' ἄφησε κραυγὴν ἀγαλλιάσεως:

— Εἶναι αὐτοί! Εἶναι αὐτοί!...

— Τί βλέπετε; Πέστε μου γιατὶ ἀγωνιῶ. Γιὰ ποιοὺς μιλᾶτε;

— Διακρίνω πίσω ἀπὸ τὴν φρουρὰ τοῦ κόμητος δυὸ ἱππεῖς. Τρέχουν βιαστικοί. Φαίνεται πῶς κυνηγᾶν τοὺς ἀτσιγγάνους.

— Εἶναι οἱ φίλοι μας;

— Φαίνεται πῶς εἶναι αὐτοί.

— Τοὺς διακρίνετε καλά;

— Ὑποθέτω πὼς εἶνε ὁ Κουΐνσυ Μόρρις καὶ ὁ Τζὼν Σούαρδ. Δὲν ἐκρατιόμουν πλέον.

Ἅρπαξα τὸ τηλεσκόπιο ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ καθηγητοῦ καὶ κύτταξα ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ χιόνι ποῦπεφτε πυκνό. Πραγματικὰ οἱ δυὸ ἱππεῖς κυνηγοῦσαν τοὺς ἀτσιγγάνους.

Ἔστρεψα κατόπιν τὸ τηλεσκόπιο πρὸς βορρᾶν καὶ μιὰ κραυγή, κραυγὴ χαρᾶς καὶ ἐλπίδος βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα μου:

Ἔρχονται! Φθάνουν!

Ὁ καθηγητὴς σιωποῦσε.

— Ἔρχεται καὶ ὁ Ἰωνάθαν μὲ τὸν λόρδον Γόλδαμιγγ! φώναξα.

— Ἀλήθεια; Λέτε ἀλήθεια;

— Ναί, τοὺς διακρίνω καλά.

— Σὲ ποιὸ σημεῖο τῆς λαγγαδιᾶς βρίσκονται;

— Στὸ βορεινό. Εἶναι καὶ αὐτοὶ ἔφιπποι καὶ τρέχουν πρὸς τὰ ἐδῶ.

— Καταδιώκουν τοὺς ἀτσιγγάνους ἢ δὲν τοὺς ἔχουν ἀντιληφθῇ;

—Ἀπὸ τὴν κατεύθυνσι ποὺ ἔχουν φαίνεται πὼς τοὺς κυνηγοῦν.

— Τοὺς κυνηγοῦν;

— Ἢ μᾶλλον τρέχουν νὰ βγοῦν ἐμπρός τους καὶ νὰ τοὺς κόψουν τὸ δρόμο.

— Ἂς εἶνε δοξασμένο τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

— Ἀρκεῖ μόνον νὰ προλάβουν. Ὁ ἥλιος πάει νὰ δύσῃ. Ἂν δύσῃ... τότε...

— Μὴ φοβεῖσθε. Ὅλα θὰ τελειώσουν κατ' εὐχήν. Οἱ ἀτσίγγανοι ἔρχονται πρὸς τὸ μέρος μας;

— Ναί.

— Τότε, ἂς ἑτοιμασθοῦμε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐκεῖ, ὅπως τὸ εἶχε προείπει ὁ Λαντρύ, τοὺς περίμενε ὁ δὸν Διὰζ μὲ τοὺς ὑπολοίπους ἀνθρώπους του.

Πέρασαν ἀπὸ μπρός του τρέχοντας, ἀσθμαίνοντας.

Μιὰ ὁμοβροντία πυροβολισμῶν ρίχτηκε ἀπάνω τους, ἀλλά, εὐτυχῶς, δὲν πληγώθηκε κανείς.

Ὕστερα ὁ Δὸν Διὰζ μάζεψε τοὺς ἀκολούθους του σὲ μιὰ ὁμάδα, τὴν ὁποίαν διέταξε νὰ τρέξῃ ἀπὸ πίσω τους, βγάζοντας φωνὲς ὅμοιες μὲ τοῦ κυνηγοῦ ποὺ διευθύνει τὸ κυνηγετικὸ σκυλί του.

Ἀλλὰ τὸ σκυλὶ αὐτὸ τοῦ Διὰζ ἀπετελεῖτο ὄχι μόνον ἀπὸ ὀκτὼ ἢ δέκα ἀνθρώπους, ὅπως τὸ εἶχε ὑποθέσει ὁ Λαντρύ, ἀλλ' ἀκόμη καὶ ἀπὸ δεκατρεῖς κακούργους, ὡπλισμένους ἀπ' τὰ νύχια ὥς τὴν κορυφή.

Καταδιωγμένοι λοιπὸν ἀπὸ τὸ ἀκάθαρτο αὐτὸ στῖφος, οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι δυστυχισμένοι ἔτρεχαν ἀνεβαίνοντας πάντα πρὸς τὰ βράχια. Ἀφοῦ ἔφθασαν στὸ μεγαλύτερο ὕψος, ἀναγκάσθηκαν νὰ σταθοῦν ἐκεῖ· ἐκεῖ τελείωνε τὸ ἀκρωτήριο. Καθὼς ἦταν ἀπότομο καὶ ὅμοιο μὲ τεῖχος, βύθιζε πολὺ μπροστά, στὰ κύματα, τὴ βάση του, ποὺ τὴν ἔδερνε ἡ παλίρροια.

Κοντὰ στὸ χεῖλος τοῦ βαράθρου πρόβαλε ὁ βαρὺς ὄγκος ἑνὸς σκοπέλου. Οἱ φυγάδες γύρισαν πρὸς τὰ πίσω καὶ ἦρθαν ἀντιμέτωποι μὲ τοὺς ἐχθρούς.

Ἀπὸ πίσω τους ἐμούγκριζεν ἡ ἄβυσσος, μπροστά τους ἄστραφταν δεκατρία γυμνὰ σπαθιά.

Ἦταν ὁ θάνατος.

Ἡ Δολόρα ἔπεσε στὰ γόνατα. Ἀκουμπῶντας τὸ κεφάλι στοὺς βράχους, κλείνοντας τὰ μάτια καὶ τ' αὐτιά, ἡ δυστυχισμένη κόρη ἔκαμε τὴν προσευχή της στὸ Θεό.

Ὁ Λέλιος καὶ ὁ Λαντρὺ τὴν ἐπροστάτευαν μὲ τὰ κορμιά τους.

Πρᾶγμα περίεργο! Μέσ' στὶς ματιές του, ποὺ εἶχαν γίνει ἀγέρωχες ἀπ' τὴν ἀπόφαση καὶ τὴν ὑπερηφάνεια, ἡ αὐτοπεποίθησις φάνηκε νὰ τοὺς ἔρχεται στὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμή.

Ὁ δὸν Διέγος τὸ παρατηροῦσε αὐτὸ καὶ γέλασε.

— Μὴ γελιόσαστε! τοὺς εἶπε. Εἴμαστε δεκατέσσερες ἐναντίον δύο, καὶ περιμένω καὶ βοήθεια. Παραδοθῆτε, ἀνδρεῖοι μου!

Ὁ Λέλιος τοῦ ἀποκρίθηκε μ' ἕναν πυροβολισμό, ἀλλὰ ὁ Διὰζ εἶχε σκύψει τὸ κεφάλι· ἡ σφαῖρα τοῦ πῆρε μονάχα τὸ φτερὸ τοῦ καπέλλου του.

— Ἐμπρός, εἶπε στοὺς ἀνθρώπους του, ἀρχίστε τὸ χορό.

Καὶ οἱ δεκατρεῖς ἱσπανοὶ ἄρχισαν τότε τὴν ἔφοδο.

Φάνηκαν δὲ τότε νὰ περιστρέφωνται οἱ λάμψεις τῶν σπαθιῶν, καὶ ἀκούσθηκε νὰ βροντάῃ ἡ δεύτερη βολὴ τοῦ κόμητος......ὕστερα, τίποτε πιά...... Μάχη σφοδρά, ροχαλητὸ θανάτου, διαρκὴς σύγκρουσις, ἀτσάλι στὸ ἀτσάλι.

Τόσο διαρκής, ὥστε ὁ Δὸν Διάζ, ποὺ ἔβλεπε τὴ μάχη μὲ λαχτάρα κατελήφθη ἀπὸ ρῖγος ἀμφιβολίας.

— Τί δαίμονα, λοιπόν! ψιθύρισε, σκίζοντας μὲ λύσσα τὸ περιλαίμιό του, αὐτὸς ὁ Λαζαρῖλλος δὲ θὰ φανῇ τελοσπάτων;....

Πραγματικά, οἱ ἀντίπαλοί του ἀντιστεκόντουσαν μὲ θράσος μπρὸς στὸ θάνατο! Καθένας, ἀπ' αὐτοὺς στηριγμένος καλὰ στὰ πόδια του, εἶχε περιτυλίξει τὸ μανδύα του στὸ ἀριστερὸ χέρι καὶ τὸν μεταχειριζόταν σὰν ἀσπίδα, ἐνῶ τὸ δεξί του ἦταν κολλημένο στὸ σπαθί, καὶ σὲ κάθε χτύπημά του, νέα πληγὴ ἄνοιγε στὶς ζωντανὲς ἐκεῖνες σάρκες.

Ὁ δὸν Διὰζ εἶχε εἶχε χλωμιάσει τώρα φανερά.

Καὶ χλώμιασε ἀκόμη περισσότερο, ὅταν οἱ μαχαιροφόροι του, ἀφοῦ ὀπισθοχώρησαν γιὰ νὰ πάρουν ἀναπνοή, μετρήθηκαν.

Δὲν εἶχαν μείνει παρὰ μόνο ἑπτά, μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ πιὸ πολλοὶ ἦταν καὶ κεῖνοι πληγωμένοι.

Ὅσον ἀφορᾶ δὲ τοὺς δυὸ Φλαμανδούς, ὁ δὸν Διέγος τοὺς εἶδε στὴν ἴδια θέση, ὠχρούς, καταματωμένους, μὲ τὰ ροῦχα κομματιασμένα, ἀλλὰ ὑπερήφανους, μὲ μάτια ἀστραφτερὰ καὶ μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη.

Ὁ Λαντρὺ ἐπωφελήθη τῆς διακοπῆς, γιὰ νὰ σκουπίσῃ τὸ πρόσωπό του, καὶ νὰ τινάξῃ τὸ κατακόκκινό του ἐγχειρίδιο, ποὺ ἦταν ματωμένο ὥς τὴ λαβή.

— Ἄχ! μὰ τὸν ἅγιο Λαντρύ! φώναξε, ἀρχίζω νὰ τὸ πιστεύω πὼς θὰ γλυτώσουμε!

Ἡ ἀχτίδα αὐτὴ τῆς ἐλπίδας ἔκαμε τὸ δὸν Διὰζ ν' ἀφρίσῃ.

— Ἀπάνω τους...... ἐμπρός! ἀνακραύγασε, δίνω ἑκατὸ δουκάτα σ' ὁποιον σκοτώσει αὐτὸν τὸ σκυλόπιστο!

Καὶ ἡ μάχη ξανάρχισε μὲ μεγαλύτερο πεῖσμα.

Ὁ Λαντρὺ ὅμως βαρέθηκε γρήγορα τὴν ἀμυντική του θέση καὶ δὲν κρατήθηκε πιά. Ὥρμησε σαλεύοντας τὸ ἀτσαλένιο σπαθί του, μπρὸς στὸ ὁποῖο τίποτα δὲν ἀντιστεκότανε, ἔσχισε τὸ κεφάλι ἑνὸς θωρακοφόρου ποὺ βρισκόνταν πιὸ κοντά του γιὰ ν' ἀνοίξῃ δρόμο καὶ σὲ λίγο βρέθηκε μπρὸς στὸ δὸν Διὰζ καὶ τοῦ φώναξε:

— Οἱ δυὸ μας τώρα, δὸν Διέγο!

Ὁ Δὸν Διέγος μόλις πρόφτανε ν' ἀμύνεται στ' ἀλλεπάλληλα χτυπήματα τοῦ Λαντρύ, τοῦ ὁποίου τὸ σπαθὶ πολλὲς φορὲς τὸν ἄγγιξε καὶ τοῦ ξέσχισε τὸ δέρμα. Ὁ Ἱσπανὸς ἄρχισε νὰ τὰ χάνῃ καὶ ν' ἀπελπίζεται ὅταν ὁ Λαντρὺ ἐπρόφερε μιὰ τρομερὴ βλαστήμια.

Καθὼς προχωροῦσε χτυπῶντας συνεχῶς τὸν Ἱσπανὸ σκόνταψε στὸ σῶμα ἑνὸς τραυματίου ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ στηρίχτηκε στοὺς ἀγκῶνες, τὸν χτύπησε μὲ τὸ μαχαῖρι του.

Ὁ Λαντρὺ ἔχασε τὴν ἰσορροπία του καὶ παρ' ὀλίγο νὰ πέσῃ. Μὰ ἐνῷ ἑτοιμαζότανε νἀναλάβῃ τὴν πρωτινή του ἐπιθετικὴ ὁρμὴ τὸ σπαθὶ τοῦ Δὸν Διὰζ τὸν πέρασε κατ' ἀπὸ τὸν ὦμο.

Ἕνα κῦμα αἵματος ἐβγῆκε ἀπ' τὸ στόμα τοῦ Λαντρὺ ὁ ὁποῖος ἔπεσε χάμω σὰν τσακισμένο δρῦ.

— Στὸν τόπο! φώναξε θριαμβευτικὰ ὁ Ἱσπανός.

Συγχρόνως μιὰ διπλῆ κραυγὴ ἀπελπισίας ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Λέλιου καὶ τῆς Δολόρας.

Ἕνας μαχαιροφόρος εἶχε ἐπωφεληθῆ τῆς συγχύσεώς των κι' ὁρμῶντας ἅρπαξε τὴ νέα ποὺ τὴν παρέσυρε μὲ ὅλη του τὴν ταχύτητα.

Αὐτὸ ὅμως ἔκανε τὴν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης τρέμουσαν Δολόρα νὰ μεταβληθῆ εἰς ἄνδρα.

Καὶ μὲ μιὰ ἀστραπιαία κίνησι, ἅρπαξε ἀπὸ τὴ μέση τοῦ ἅρπαγός της τὸ κοντό του ξῖφος καὶ τοῦ τὸ ἐβύθισε στὸ λαιμό του.

Ὁ μαχαιροφόρος ἅπλωσε τὰ χέρια του ἔκανε πίσω κι' ἀφοῦ ἐστράφηκε περὶ τὸν ἑαυτό του ἔπεσε κάτω.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ὁ κόμης εἶχ' ἐπιτελέσει θαύματα ἀνδρείας γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους του, ἐκ τῶν ὁποίων δύο εἶχε θέσει ἐκτὸς μάχης καὶ νὰ τρέξῃ νὰ βοηθήσῃ τὴ μνηστή του.

Μὰ δὲν μποροῦσε ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὴν πίεση τριῶν ἄλλων τοξοτῶν οἱ ὁποῖοι τὸν παρακολουθοῦσαν βῆμα πρὸς βῆμα.

Ὁ κόπος ἄρχιζε νὰ τὸν καταβάλῃ καὶ φαινόταν καθαρὰ ὅτι ἡ ἄνισος αὐτὴ πάλη ἄγγιζε στὸ τέλος της.

Ἔξαφνα καθὼς τὸ σπαθί του διέγραψε μιὰ καμπύλη γιὰ νὰ πέσῃ στὸ κεφάλι τοῦ πλησιεστέρου ἀντιπάλου του συγκρούστηκε μὲ τὸ βαρὺ κοντάρι του καὶ ἔσπασε.

Μὲ τὸ κομμάτι ποὺ ἀπόμενε στὰ χέρια του ὁ Λέλιος κατώρθωσε νὰ τοῦ συντρίψῃ τὸ κεφάλι, μὰ βλέποντας ὅτι δὲ μποροῦσε νὰ κάνῃ πιὰ τίποτε μ' αὐτὸ τὸ πέταξε κάτω.

Σταύρωσε τότε τὰ χέρια του καὶ περίμενε.

Ἡ τύχη του εἶχε ἀποφασισθῆ

— Ζωντανό!... ζωντανὸ τὸν θέλω!... φώναξε ἔξαλλος ἀπ' τὴ χαρά του ὁ Δὸν Διάζ, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μοῦ ἀνήκει! Δὲν πρέπει νὰ πεθάνῃ παρὰ μὲ τὸ χέρι μου. Ἄ! κύριε Λέλιε, τώρα θὰ μοῦ τὰ πληρώσῃς ὅλα! Ἐπὶ τέλους σὲ κρατῶ στὰ χέρια μου.

— Ὄχι ἀκόμα! ἀπάντησε κάποια φωνή,

Καὶ γρήγορος σὰν ἀστραπὴ κάποιος ποὺ μόλις ἐκείνη τὴ στιγμὴ εἶχε φτάσει, ὥρμησε κατὰ τοῦ Δὸν Διάζ τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ ρίχνοντάς τον κάτω ἔβαλε τὸ γόνατό του στὸ στῆθος του.

Ὁ Δὸν Διάζ κοιτοῦσε μ' ἔκπληξη μᾶλλον παρὰ μὲ θυμὸ τὸ ξεμαλλιασμένο, τὸ πελιδνὸ πρόσωπο ἐκείνου ποὺ τὸν ἐπίεζε στὸ στῆθος μὲ ὅλο τὸ βάρος του.

— Σύ; ἐφώναξε. Ἐσὺ 'σαι, ἀδελφέ μου;

— Ναί! Ἐγὼ εἶμαι... ἀπάντησε, μ' ἐγνώρισες; Εἶμαι ὁ Τρουξῖλλος, ὁ ἀδελφός σου! ὁ δοῦλος σου, ὁ σκῦλος σου, τὸ κτῆμα σου! Εἶμαι ὁ Τρουξῖλλος ποὺ γιὰ σένα ἔγινε δολοφόνος καὶ κακοῦργος καὶ ποὺ σὺ τὸν ἐπλήρωσες σκοτώνοντας τὸ πιὸ ἀγαπημένο του πλᾶσμα. Δολοφόνε τῆς Στεφανίνης, πέθανε τώρα καὶ σύ!...

— Ἔ! φώναξε τότε ὁ Δὸν Διάζ στοὺς ἀκολούθους του, θὰ τὸν ἀφήσετε νὰ μὲ σφάξῃ; Βοήθεια!

Ἀφήνοντας τὸν Λέλιο, οἱ δυὸ κακοῦργοι ἐπλησίασαν.

Ὁ Τρουξῖλλος ἀνορθώθηκε καὶ μὲ τὸ πόδι του πάντα στὸ στῆθος τοῦ Δὸν Διάζ ἔσυρε ἀπὸ τὴ ζώνη του δυὸ πιστόλια γεμάτα.

— Πίσω ἐσεῖς! φώναξε μ' ἐπιβλητικὴ φωνή. Πρέπει ν' ἀποδώσω δικαιοσύνη!

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Δὸν Διάζ ἐδίστασαν.

— Ἄναντροι, ληστές, κακοῦργοι! οὔρλιαζε ὁ Δὸν Διάζ, σᾶς πλήρωσα γιὰ νὰ μὲ ὑπερασπισθῆτε, ὑπερασπισθῆτε με λοιπόν!

— Ἐμπρός! εἶπε ὁ ἕνας.

Καὶ ὥρμησαν.

Ὁ Τρουξῖλλος ἀμέσως ἐπυροβόλησε καὶ μὲ τὰ δυὸ του πιστόλια. Οἱ δύο κακοῦργοι ἔπεσαν χτυπημένοι στὸ κεφάλι.

Ἀλλὰ ὁ δὸν Διὰζ εἶταν ρωμαλέος κι' ὁ φόβος τοῦ εἶχε τετραπλασιάσει τὶς δυνάμεις. Δίνοντας ἕνα ἀπότομο τίναγμα στὸ σῶμα του ἔρριξε πρὸς τὰ πλάγια τὸν Τρουξῖλλο.

Ὁ Τρουξῖλλος τότε περιτυλίχτηκε στὸ δὸν Διὰζ σὰ φεῖδι κι' ἔτσι μπλεγμένοι σ' ἕνα ὄγκο σουρνόντουσαν στοὺς βράχους προσπαθῶντας νὰ ξεσχίσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Ὁ δὸν Διὰζ ἀδίκως προσπαθοῦσε ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸ τρομερὸ ἀγκάλιασμα τοῦ ἀντιπάλου του ὁ ὁποῖος τοῦ καταξέσχιζε μὲ τὸ μαχαῖρι του τὸ πρόσωπο καὶ τὰ χέρια. Βροχὴ αἵματος κυλοῦσε γύρω τους. Τὰ κόκκαλά τους ἀντηχοῦσαν καθὼς χτύπαγαν ἀπάνω στὶς πέτρες, ἡ ἀναπνοή τους ἔβραζε, ἀπὸ τὰ στόματά τους ἔβγαζαν ἀφρούς.

Ἀπὸ τὸ διαρκὲς αὐτὸ κατρακύλισμα ἔφθασαν χωρὶς νὰ θέλουν στὴν ἄκρη τοῦ γκρεμοῦ.

Ἐκεῖ, ἐξακολουθῶντας ν' ἀποτελοῦν πάντοτε τὸ ἴδιο σύμπλεγμα ἐταλαντεύθηκαν γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ κατρακύλησαν στὸ κενό...

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΙΣ ΧΩΡΕΣ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ

Πῶς ὁ γνωστός μας Ταχρὰν θριαμβεύει στὸ Παρίσι.—Νουρεντίν, ὁ ἀληθινὸς φακίρης καὶ ἡ ἱστορία του.—Τί διηγεῖται ὁ Ἄγγλος ταγματάρχης κ. Λάμπς.—Σκηναί στὰ βουνὰ τῶν τῶν Ἰνδιῶν.—Ἑκατὸ χρόνια κάτου ἀπὸ τὴ γῆ!— Ὁ Ἐπιμενίδης σ' ἕνα σπήλαιο τῆς Κρήτης.—«Οἱ ἑπτὰ ἅγιοι ὑπνώττοντες» καὶ τὸ χειρόγραφο τοῦ Βατικανοῦ.

Ὁ ψευδοφακίρης Ταχρὰν—Μπέης, τὸν ὁποῖον ἐξηυτέλισε πέρσι στὰς Ἀθήνας ὁ Πλακιώτης ὀδοντοϊατρὸς κ. Μαϊχός, ἀποκαλύψας ὅλες τὶς κατεργαριές του καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ φύγῃ πρῶτα γιὰ τὶς ἐπαρχίες καὶ ἀπὸ κεῖ γιὰ τὴν Εὐρώπη, βρίσκεται τώρα στὸ Παρίσι, ὅπου... θριαμβεύει! Οἱ ἀφελεῖς Παρισινοὶ γεμίζουν τὰ θέατρα ὅπου δίνει τὶς παραστάσεις του, αἱ ἐφημερίδες τοῦ ἀφιερώνουν ὁλόκληρα ἄρθρα γραμμένα μετὰ πάσης σοβαρότητος ἀπὸ Ἀκαδημαϊκούς, ἰατρούς, καὶ ἄλλους λογίους ἢ ἐπιστήμονας.

Ἀλλ' ἂν ὁ Ταχρὰν εἶνε ἁπλούστατα ἕνας ἀγύρτης, ὑπῆρξαν ὅμως καὶ ὑπάρχουν ἀκόμη εἰς τὰς χώρας τῆς Ἀνατολῆς ἀληθινοὶ φακίραι, τῶν ὁποίων τὰ θαυμάσια εἶδαν καὶ διηγοῦνται περιηγηταὶ ἀξιόπιστοι. Καὶ πρῶτος ὁ Ἄγγλος ταγματάρχης κ. Λάμπς. Ὅταν βρισκότανε στὴ Λαχώρη, εἶχε ἀκούσει γιὰ ἕνα Φακίρη ὁ ὁποῖος ζοῦσε διαρκῶς στὰ βουνὰ καί, ὅπως λέγανε οἱ κάτοικοι, μποροῦσε νὰ μείνῃ πολὺν καιρὸ μέσα σὲ τάφο, σὲ κατάστασι φαινομενικοῦ θανάτου, καὶ νὰ ξαναγυρίζῃ στὴ ζωὴ ἅμα τὸν ἐξέθαπταν. Ὁ ταγματάρχης στὴν ἀρχὴ δὲν ἐπίστεψε. Γιὰ νὰ πεισθῇ ἐκάλεσε τὸν φακίρη καὶ τὸν παρεκίνησε νὰ ὑποβληθῇ στὸ πρωτοφανὲς πείραμα, μὲ τὴν ἀπειλὴ ὅτι θὰ ἐλάμβανε ὅλα τὰ μέτρα γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ ἐνδεχομένην ἀπάτην.

Ὁ φακίρης ὑπήκουσε καὶ ἀπεφάσισε νὰ ὑποστῇ τὸν ἐνταφιασμό του γιὰ νὰ στερεώσῃ τὴ φήμη του. Στὴν ὡρισμένην ἡμέρα ἔπεσε σὲ νάρκη. Δὲν ἔδειχνε κανένα σημεῖο ζωῆς. Στὴν κατάστασι αὐτὴν τὸν παρέλαβαν καὶ ἀφοῦ τὸν ἐτύλιξαν μέσα σὲ λινὸ πανί, τὸ ὁποῖον ἐσφράγισε ὁ ταγματάρχης, τὸν ἔβαλαν μέσα σ' ἕνα κασσόνι τὸ ὁποῖον ἐπίσης ἐσφράγισαν καὶ ἐξησφάλισαν μὲ μεγάλο λουκέτο. Τὸν ἔτσι νεκρὸν φακίρην μετέφεραν ἔξωτῆς πόλεως καὶ τὸν θάψανε σ' ἕνα περιβόλι. Ἔπειτα ἔσπειραν ἐπάνω στὸν τάφο του κριθάρι, ἔχτισαν τοῖχο γύρω καὶ ἔβαλαν φρουρὰ γιὰ νὰ ἐπιτηρῇ τὸν ἐνταφιασθέντα νεκρόν. Μετὰ 40 ἡμέρες-σύμφωνα μὲ τὰ ὁρισθέντα-πολλοὶ Ἄγγλοι μὲ τὸν ταγματάρχην Λάμπς παρευρέθησαν στὴν ἐκταφή. Μεταξὺ αὐτῶν ἦτο καὶ ὁ γνωστὸς φιλόσοφος Φρειδερῖκος Μπέρνς. Καὶ ἀφοῦ ἀνέσκαψαν τὸν τάφο καὶ ἔσυραν ἔξω τὸ κιβώτιο, τὸ ἀνοίξανε καὶ βρῆκαν τὸ σῶμα του στὴν κατάστασι ποῦ τὸ ἄφησαν πρὸ 40 ἡμερῶν, σκληρὸ καὶ ἀλύγιστο. Ὅλοι ὅσοι εἶδαν με πόσο μεγάλο κόπο, μὲ ζεστὰ πανιὰ στὸ κεφάλι του, μὲ ἐμφυσήσεις ἀέρος στ' αὐτιά του καὶ στὸ στόμα του, μὲ τριψίματα στὸ κορμί του, τὸν ξανάφεραν στὴ ζωή, ὅλοι αὐτοὶ δὲν εἶχαν πειὰ καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὸ πείραμα.

Ὁ φακίρης αὐτὸς ὠνομάζετο Νουρεντίν. Ἄλλος ἀξιωματικὸς Ἄγγλος, ὁ κ. Μπάκεν, διηγεῖται ὅτι τὸν ἴδιο φακίρη τὸν ἐκράτησε ἐνταφιασμένον, στὰ ὄρη τοῦ Δαχέμου ἐπὶ τέσσαρες συνεχεῖς μῆνες. Κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ ἐξύρισε τὴ γενειάδα του, ὅταν δὲ τὸν ἐξέθαψαν εὑρέθηκε τὸ πρόσωπό του χωρὶς τρίχες, ὅπως ἦταν ὅταν τὸν ἔβαλαν στὴ γῆ. Τοῦτο εἶναι μιὰ ἀπόδειξις τῆς μέσης καταστάσεως τοῦ φακίρη, μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγα χρόνια, ὁ Νουρεντὶν φάνηκε στὸ Ἰνδοστάν, ὅπου δέχτηκε νὰ τὸν θάψονν καὶ πάλι. Τότε πειὰ ἡ φήμη του ἐπῆρε δρόμο. Οἱ ἰθαγενεῖς ἄρχισαν νὰ τὸν πιστεύουν ἅγιο. Ὁ Νουρεντὶν προτιμοῦσε νὰ κρεμιέται τὸ φέρετρό του ἐπάνω ἀπὸ τὸν τάφο του στὸν ἀέρα, γιὰ ν' ἀποφεύγῃ τὰ μεγάλα ἄσπρα μυρμήγκια ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ χῶμα.

***

Ὁ ἰατρὸς Μὰκ Νεῖλ, ἔκανε πολλοὺς κόπους στὶς πεδιάδες τῶν Ἰνδιῶν, στὶς ὄχθες τοῦ Γάγγου, στὰ βουνὰ τοῦ Κασμὶρ γιὰ νὰ βρῇ ἕναν τέτοιο φακίρη καὶ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ, ἂν ὄχι στὴν Εὐρώπη, τοὐλάχιστον μέχρι τῆς Καλκούτας, μὴ λογαριάζοντας τὰ ἔξοδα. Πολλοὶ κάτοικοι τῶν μερῶν ἐκείνων ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐζήτησε πληροφορίες τοῦ ἀπήντησαν ὅτι οἱ φακίραι αὐτοὶ δὲν δίνουν καμμιὰ ἀξία στὰ χρήματα: «Δίνουν ὅμως μεγάλη ἀξία στὶς ὑλικὲς ἀπολαύσεις» ἀπάντησε ὁ δόκτωρ Νεῖλ, ὁ ὁποῖος ἤξερε πόσο λάγνοι εἶνε οἱ φακίραι. Μὲ δυσαρέσκεια δὲ τὸν ἄκουσαν νὰ τοὺς λέῃ ὅτι ὁ φακίρης ποὺ ἐνταφιάστηκε στὴ Λαχώρη ὑπῆρξε ἄνθρωπος ἀκόλαστος, αἰσχρός, καὶ γιὰ τοῦτο θὰ εἶχε ἐξορισθεῖ ἀπὸ τὴν ἀστυνομία τῆς χώρας του, ἂν τὴν τελευταία στιγμὴ δὲν ἐπληροφορεῖτο ὅτι πρόκειται νὰ τὸν ἐξορίσουν καὶ ἔφευγε κρυφὰ μὲ μιὰ γυναῖκα τῆς φυλῆς τῶν Κατρανῶν. Τὸ ἐρωτικὸ ζεῦγος πλανήθηκε στὰ βουνά. Ἐκεῖ ὁ Νουρεντὶν ἀπέθανε καὶ σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα τοῦ τόπου τὸ σῶμα του ἐκάη.

Βέβαια, δὲν εἶνε εὔκολο νὰ μιμηθῇ κανεὶς τὴν τέχνη τοῦ φακίρη. Χρειάζεται κατάλληλη ἰδιοσυγκρασία καὶ μακρὰ ἐξάσκησις.

Οἱ φακίραι κόβουν μιὰ πέτσα ποὺ εἶνε κάτω ἀπὸ τὴ γλῶσσα καὶ τὴ συγκρατεῖ—τὸ λεγόμενον «ὑπογλωττίδιον»—καὶ ἔτσι ἡ γλῶσσα ἀφίνεται ἐλεύθερη. Ἔπειτα τὴν τρίβουν μὲ μῖγμα βουτύρου καὶ βερτράμης, τὴν τραβοῦν συνεχῶς καὶ τὴν μακραίνουν τόσο, ὥστε κατὰ τὸν ἐνταφιασμό τους τὴν περιτυλίγουν περὶ τὸν φάρυγγα καὶ βουλώνουν τὰ κενὰ τοῦ φάρυγγος ποὺ συγκοινωνοῦν μὲ τὴ μύτη. Αὐτὸ γίνεται γιὰ νὰ κλεισθῇ ἀτμοσφαιρικὸς ἀέρας μέσα στὸ κεφάλι τους. Διηγοῦνται ὅτι ὁ φακίρης Νουρεντὶν λίγες μέρες πρὸ τοῦ ἐνταφιασμοῦ του ἐπῆρε καθάρσιο καὶ γιὰ πολλὲς μέρες ὕστερα τρεφόταν μόνο μὲ γάλα. Τὴν ἡμέρα τοῦ ἐνταφιασμοῦ του ἀντὶ τροφῆς κατέπιε, λίγο—λίγο, μιὰ λινὴ ταινία πλάτους 3 δαχτύλων καὶ μάκρους 23 μέτρων, τὴν ὁποίαν ἔβγαλε ἀμέσως. Τοῦτο ἔκανε γιὰ νὰ καθαρίσῃ τὸ στομάχι του! Ὅσο παράδοξα καὶ ἂν μᾶς φαίνωνται αὐτά, ἀνάγκη νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι οἱ φακίραι, διὰ τῆς ἐξασκήσεως καὶ τῆς κληρονομικότητος, κατόρθωσαν νὰ γείνουν κύριοι τῶν διαφόρων ὀργάνων τοῦ σώματός των καὶ νὰ διευθύνουν κατὰ βούλησιν τὰς σωματικάς των λειτουργίας.

Τὰ παλαιὰ Ἰνδικὰ κείμενα γράφουν ὅτι στὸ Ἀμριτσίρ, στὰ χρόνια τοῦ Γκούρου-Ἄρδεν-Σίγκ, πρὸ τριακοσίων ἐτῶν, ἕνας φακίρης ὀνόματι Ὑόγκι βρέθηκε θαμμένος μέσα στὴ γῆ, πλάγι του δὲ εὑρῆκαν ὁδηγίες, μὲ ποιὸν τρόπο θὰ τὸν ξαναφέρουν στὴ ζωή.

Ὁ φακίρης αὐτὸς ἔμεινε κάτω ἀπὸ τὸ χῶμα 100 χρόνια καὶ ἅμα ξαναγύρισε στὴ ζωὴ διηγότανε πολλὰ γιὰ τὴν ἐποχή του.

***

Τὰ θαύματα τῶν φακιρῶν μᾶς θυμίζουν διαφόρους θρύλους τῆς Ἱστορίας. Τὸν Ἐπιμενίδην, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὴν παράδοσιν, ἐκοιμήθη σαράντα χρόνια σ' ἕνα σπήλαιο τῆς Κρήτης καὶ ὅταν ξύπνησε βρέθηκε μπροστὰ σὲ καινούριο κόσμο. Τοὺς «ἁγίους ἑπτὰ ὑπνώττοντας», οἱ ὁποῖοι, κατὰ τὸ χειρόγραφον τοῦ Βατικανοῦ, ἐτάφησαν μόνοι τους ζωντανοὶ εἰς ἕνα σπήλαιο, κοντὰ στὴν Ἔφεσο, στὰ χρόνια τοῦ Αὐτοκράτορος Δεκίου (250 μ. Χ.) γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὸν διωγμὸν τῶν Χριστιανῶν καὶ ἐξύπνησαν 150 ἔτη ἀργότερα, ἐπὶ τῆς Αὐτοκρατορίας Θεοδοσίου τοῦ Β'.

— ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ —

Ὁ Σάχης εἰς τὴν Ἔκθεσιν

Ὁ πρὸ ὀλίγου ἐκπεσὼν τοῦ θρόνου του Σάχης τῆς Περσίας, ἐπισκεφθεὶς πρὸ ἐτῶν τὴν Διεθνῆ Ἔκθεσιν τοῦ Λονδίνου εἶδε μεταξὺ ἄλλων ἀρκετοὺς ζωγραφικοὺς πίνακας. Ἀπὸ αὐτοὺς ἄρεσε στὴν Α. Μεγαλειότητα ἕνας ποὺ παρίστανε δυὸ χαριτωμένα πράγματι γαϊδουράκια. Ὅταν ὅμως ἄκουσε ὅτι ἡ ἀξία του ἦταν 160 λίρες ἀγγλικὲς ξαφνιάστηκε, γιατὶ δὲ μποροῦσε νὰ καταλάβῃ πῶς εἶταν δυνατὸν ἕνα ζωγραφισμένο γαϊδοῦρι νὰ στοιχίζῃ περισσότερο ἀπὸ ἕνα ζωντανό, ποὺ μποροῦσε κανεὶς νὰ τ' ἀγοράσῃ τότε καὶ μὲ δύο ἀγγλικὲς λίρες. Τότε κάποιος δημοσιογράφος διὰ νὰ τὸν εἰρωνευθῇ εἶπε ὅτι γιὰ ἕνα ζωγραφισμένο γαϊδουράκι δὲν χρειάζεται οὔτε τροφή, οὔτε τίποτε ἄλλο. Ἀλλὰ καὶ ὁ Σάχης ὁ ὁποῖος ἔχει ἀρκετὴν ἀντίληψι τοῦ ἀπήντησε:

— Ναί, ἀλλὰ δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ καβαλλήσῃ...

***

Ἡ ἀμοιβὴ τοῦ Δουμᾶ.

Ἄρεσε πολὺ στὸν Ἀλέξανδρο Δουμᾶ νὰ ὑπερηφανεύεται γιὰ τὶς μεγάλες ἀμοιβές, τὶς ὁποῖες ἔπαιρνε ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες γιὰ τὴ συνεργασία του.

— Καὶ ποιὰ εἶνε ἡ μεγαλητέρα σας ἀμοιβή; τὸν ἐρώτησε κάποιος ἕνας κύριος σὲ μιὰ συναναστροφή.

— Δέκα φράγκα γιὰ κάθε γραμμή, ἀπάντησε ὁ Δουμᾶς.

— Μὰ αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτε, τοῦ εἶπε τότε ὁ ἄγνωστος. Τί νὰ πῶ ἐγὼ ποὺ γιὰ κάθε γραμμὴ πέρνω πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα.

— Γιὰ κάθε γραμμὴ μισὸ ἑκατομμύριο! ἀπάντησε ὁ Δουμᾶς χαμογελῶντας εἰρωνικά. Καὶ τί εἶσθε, παρακαλῶ;

— Ἐργολάβος σιδηροδρόμων...

***

Μὴ γνώτω ἡ δεξιά...

Ὁ διάσημος συνθέτης Σοῦμαν ἐπισκέφθηκε κάποτε ἕνα μοναστῆρι, ὅπου ὑποχρεώθηκε ν' ἀκούσῃ ὅλες τὶς παραφωνίες ἑνὸς κομματιοῦ τὸ ὁποῖο ἔπαιξε στὸ ἁρμόνιο ὁ ἡγούμενος πρὸς τιμή του.

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ παίξιμο, ὁ ἡγούμενος ἐζήτησε τὴ γνώμη τοῦ Σοῦμαν περὶ τῆς ἐκτελέσεως.

Ὁ Σοῦμαν, ἀφοῦ δίστασε λιγάκι, τοῦ ἀπάντησε:

— Τί νὰ σᾶς πῶ; παίξατε σύμφωνα μὲ τὰ παραγγέλματα τοῦ Εὐαγγελίου...

— Δηλαδή;

—Νὰ σᾶς πῶ, σεβασμιώτατε: ἡ ἀριστερά σας δὲν εἶξευρε τί ποιεῖ ἡ δεξιά σας...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΑ ΔΕΝΔΡΑ ΠΟΥ ΜΙΛΟΥΣΑΝ

ΥΠΟ ANATOLE LE BRAZ

Αὐτὸ ἔγεινε στὸ Παληοχῶρι, εἶνε τώρα κάμποσος καιρός. Ἐζοῦσαν ἐκεῖ, σ' ἕνα παληὸ καὶ γερασμένο σπιτοκάλυβο, ἕνας καλὸς ἄνθρωπος μὲ τὴ γυναῖκα του, ποὺ δὲν εἶχανε τὸν τρόπο τους νὰ χτυπήσουνε τὸ σιτάρι μὲ τὴν μηχανὴ καὶ τὸ χτυποῦσαν μὲ τὴν «σβάρνα». Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ξημέρωνε ὁ Θεός, ἴσια μὲ τὴν ὥρα ποὺ βασίλευεν ὁ ἥλιος, δούλευαν κι' οἱ δυό τους, «ντάπα» ὁ ἕνας, «ντούπα» ὁ ἄλλος.

Βάλτε μὲ τὸ νοῦ σας, τί γλύκα, ποὺ εἶχ' ὁ ὕπνος τους τὸ βράδυ, πόσο πέφταν, ἀπὸ τὴν κούρασι, βαρειά, ἂν καὶ τὸ στρῶμα τους ἦταν ψάθες ἀπὸ βοῦρλα καὶ τὰ σκεπάσματά τους ἀπὸ καραβόπανο. Μόλις προφταίναν νὰ φᾶνε δυὸ πατάτες καὶ νὰ κάνουν ἕνα σταυρό, κι' ἀμέσως τοὺς ἔπαιρνεν ὁ ὕπνος.

Ἕνα βράδυ, μολαταῦτα, ὁ ἄνδρας λέει τῆς γυναίκας του:

— Καϋμένη Λενιώ, πόσο θἄθελα νἄχα δυὸ τηγανίτες. Ἀπὸ κεῖνες, ποὺ μόνο σὺ ξέρεις νὰ κάνῃς τόσο ὤμορφα.

Ἡ γυναῖκα του τελεμένη ἀπὸ τὴν κούρασι, τοῦ λέει:

— Τί λές, χριστιανέ μου! Βγάλτ' ἀπὸ τὸ νοῦ σου. Τὰ χέρια μου εἶνε κομμένα ἀπὸ τὴν δουλειά. Δούλεψα ὅσο καὶ σύ, μὰ γὼ δὲν ἔχω τὴν δική σου δύναμι. Κ' ἔτσι εἶμαι κατατσακισμένη ἀπ' τὴν κούρασι. Ποῦ νὰ καθήσω τώρα, ν' ἀνάψω φωτιά, νὰ κάνω χυλὸ καὶ νὰ κάνω τηγανίτες! Ἀλλὰ καὶ νὰ μποροῦσα δὲν ἔχω οὔτε «σταλιά» ἀλεῦρι στὸ σκαφίδι.

— Ἂν εἶνε γιὰ τ' ἀλεῦρι, πάω ἐγὼ καὶ φέρνω.

— Νὰ πᾷς στὸ μῦλο τέτοια ὥρα; Καὶ κουρασμένος καθὼς εἶσαι; Χαρὰ στὰ πόδια σου καὶ στὴν ὄρεξί σου.

— Ἔλα, καϋμένη Λενιώ. Κάμε μου αὐτὴ τὴ χάρι!

Ἐκείνη τὸν λυπήθηκε:

— Ἂς εἶνε, ἀφοῦ ἐπιμένεις, θὰ σοῦ κάνω. Εἶμαι κουτή ἐγὼ καὶ μὲ κάνῃς ὅτι θέλεις... Ἄϊντε τὸ λοιπὸν καὶ κύττα νὰ γυρίσῃς γρήγορα, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ πέσω νὰ κοιμηθῶ, ἔτσι μὲ τὰ ροῦχα.

Ἀμέσως ἐκεῖνος βγῆκε ὄξω καὶ τράβηξε ἴσια γιὰ τὸ μύλο.

Ἦταν σκοτάδι καὶ δὲν ἔβλεπε καλά.— Προχώρησε κι' ἔφθασε σ' ἕνα μέρος ποὺ ἦταν λόχμες καὶ ὁ δρόμος γινόταν μονοπάτι. Ψαχουλευτὰ προχώρησε σὲ δυὸ μεγάλα δένδρα, γέρικα.

Ἐκεῖ ποὺ πήγαινε σιγὰ καὶ σιωπηλά, ἀέρας κεῖνο τὸ βράδυ δὲν ἐσάλευε, ψυχὴ δὲν ἀκουγότανε τριγύρω, βράδυ χειμωνιάτικο ἥσυχο, ἄκουσε ξαφνικά, ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, νὰ μουρμουρίζουνε παράξενα, τὰ φύλλα. Ἕνα μουρμούρισμα ἀλλοιώτικο.

— Τοῦτο εἶνε περίεργο, εἶπε μὲ τὸ μυαλό του.

Ἐκύτταξε ἀπάνω καὶ μ' ὅλο τὸ σκοτάδι, διέκρινε, ἀπὸ τὴν ἀσπρίλα τῶν κορμῶν, ὅτι τὰ δένδρα ἦσαν δυὸ ὀξυὲς σεβάσμιες, τὸ ἕνα στὴ μιὰ πλαγιὰ τοῦ δρόμου καὶ τ' ἄλλο στὴν ἀντικρυνὴ καὶ εἶχαν σμίξει τὰ κλαδιά τους, σὰν χέρια ξεραχιανὰ ποὺ ἔσφιγγαν τὸ ἕνα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου. Τὸ περιεργότερο ὅμως, ἀπ' ὅλα, ἤτανε ποὺ ἡ σιγανή τους ἡ μουρμούρα ἔμοιαζε μὲ σιγανὴ ἀνθρώπινη λαλιά.— Ὁ Μιχάλης ἐσταμάτησε κι' ἐτέντωσε τ' αὐτιά του. Δὲν τοὔμενε καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ἡ δυὸ ὀξυὲς μιλοῦσαν ἀναμεταξύ τους. Ὁ Μιχάλης ξέχασε καὶ μῦλο καὶ ἀλεῦρι κι' ὅλο καὶ καθόταν κι' ἄκουγε. Τὸ πρῶτο δένδρο, ποὺ ἦταν δεξιὰ ἔλεγε:

— Θαρρῶ πῶς κρυώνεις, Μαργαρίτα, γιατὶ τρέμεις σύσσωμη;

Καὶ τὸ δεύτερο δένδρο ἀπ' τ' ἀριστερά, ἀπαντοῦσε τουρτουρίζοντας:

— Ναί, Γιλβέρτε, εἶμαι παγωμένη. Ἔτσι παγώνω κάθε νύχτα. Ἡ δροσιὰ μὲ περονιάζει. Τί καλὰ ποὺ ἀπόψε θὰ κάνουν τηγανίτες στὸ σπίτι τοῦ παιδιοῦ μας καὶ θἄχουνε φωτιά. Καὶ μόλις πέσουνε νὰ κοιμηθοῦνε, θὰ πᾶμε νὰ πυρωθοῦμε καὶ μεῖς!

Τότε τὸ πρῶτο δένδρο ἀποκρίθηκε:

— Θαρθῶ κι' ἐγὼ μαζί σου, γιὰ νὰ μὴ σ' ἀφήσω μοναχή. Ἂν μ' ἄκουγες ὅμως, ὅταν ζοῦσες, δὲν θὰ περίμενες νὰ κάνῃ ὁ γυιὸς μας φρυγανιὲς νὰ ζεσταθῇς.—Πόσες φορὲς σοῦ ἔλεγα νὰ εἶσαι πειὸ σπλαχνικιὰ γιὰ τοὺς φτωχοὺς ἀνθρώπους! Ἀλλὰ σύ, προφασιζόσαν πῶς δὲν ἔχεις, καὶ ποτὲ δὲν ἐλέησες κανένα...Γιὰ τοῦτο τιμωριέσαι τώρα! Γιατὶ εἶχες κρύα καρδιά, κρυώνεις.... Κι' ἐγὼ γιατὶ εἶχα μεγάλη γιὰ σὲ ἀδυναμία, γι' αὐτὸ παιδεύομαι μαζί σου.— Δὲν ὑποφέρω, ἐγὼ τουλάχιστο, ὅπως ἐσύ.— Τοὺς φτωχούς, ποὺ σὺ τοὺς ἔδιωχνες, ἐγὼ τοὺς ἐλεοῦσα, ὅσο ἠμποροῦσα. — Τὶς Κυριακὲς τοὺς ἔδινα βούτυρο τυλιγμένο μέσα σὲ λαχανόφυλλα, τὶς Πασχαλινὲς ἡμέρες τοὺς ἔδινα κομμάτια λαρδὶ τυλιγμένο σὲ χαρτιά. Κι' ἀπὸ τότες τὰ λαχανόφυλλα καὶ τὰ χαρτιά, μοῦ γίνανε ροῦχα καὶ μὲ ζεσταίνουν.

Ὁ Μιχάλης δὲν στάθηκε γιὰ νὰ ἀκούσῃ ἄλλα καὶ γύρισε σπίτι του.

— Τί ἔγεινες, βρὲ Χριστιανέ; τοῦ εἶπεν ἡ γυναῖκα.

— Τί ἔχεις, γιατὶ εἶσαι ἔτσι κίτρινος;

— Κουράστηκα πολύ, κοπήκανε τὰ πόδια μου, τῆς ἀπάντησε.

— Ἆ! ἆ! ἆ! Ὅταν σοῦ τἄλεγα ἐγώ!.... ἔφερες ἀλεῦρι;

Μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ἡ ἀργοπορία, θὰ τοῦ ἄνοιξε πειὸ πολὺ τὴν ὄρεξι, ἡ Λενιὼ ἔκανε χέρι — χέρι τὶς τηγανίτες καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ τὶς βάζῃ εἰς τὸ πιάτο· ἄλλοτε δώδεκα τηγανίτες δὲν τοῦ φθάνανε· τώρα μὲ δυὸ ποὺ ἔφαγε ἐχόρτασε.

— Ἔχω πιὸ ὄρεξι νὰ κοιμηθῶ παρὰ νὰ φάω, λέει τῆς γυναίκας του.

— Νὰ τὤξερα δὲν θἄναβα τόσο πολλὴ φωτιά, ἀπήντησεν ἐκείνη.

Καὶ ἑτοιμάστηκε νὰ τραβήξῃ τὰ ξῦλα ἀπὸ τὴν φωτιά, ἀλλ' ὁ Μιχάλης τὴ σταμάτησε:

— Ἂς τὰ νὰ καοῦνε, τῆς λέει, κι' ἂς πέσουμε νὰ κοιμηθοῦμε.

Περίμενε ὥς ποὺ γδύθηκε πρῶτα ἐκείνη καὶ τὴ στιγμή, ποὺ πάγαινε αὐτή, γιὰ νὰ ἀνέβῃ στὸ κρεββάτι, αὐτὸς ἔρριξε ἄλλο ἕνα δεμάτι ξῦλα στὴ φωτιά. Ἡ Λενιώ, καθὼς ἔπεσε, τὸν πῆρε κι' ὅλας. Ἐκεῖνος ὅμως ἔμεινε καὶ παραμόνευε μὲ ἀνοιχτὰ τὰ μάτια καὶ μὲ τεντωμέν' αὐτιά. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ παραθυρόφυλλα διακρινότανε τὸ περιβολάκι καὶ πάρα—πέρα ὁ κάμπος, γιατ' ἤτανε φεγγάρι.

Καθὼς πλησίαζαν ὅμως τὰ μεσάνυχτα, ἀκούει ἕναν ἦχο ἐλαφρό, σὰν νὰ σουρνόντουσαν κλαριά. Ὕστερα, λίγο-λίγο ὁ ἦχος ἔγεινε πειὸ δυνατός, σὰν δάσος ποὺ σαλεύει ἀπὸ τὸν ἀέρα καὶ ὁ Μιχάλης εἶδε τὶς μεγάλες σκιὲς τῶν δύο γέρικων ὀξυῶν, ποὺ προχωροῦσαν πρὸς τὸ σπίτι. Περπατούσανε κοντὰ ἡ μιὰ στὴν ἄλλη καὶ στὸ φεγγάρι θαμπογυάλιζαν οἱ ἄσπροι τους κορμοί. Τέλος διαβήκανε τὸ περιβόλι. Ἡ βουή τους ὅλο κι' μεγάλωνε.

Ἄκουσε τὸ σύρσιμο τῶν μεγάλων των κλαδιῶν στοὺς τοίχους καὶ στὴν καλαμιὰ τῆς στέγης.— Τρεῖς φορὲς ἡ δυὸ ὀξυές, ἔφεραν γύρα τὴν καλύβα. Χωρὶς ἄλλο γυρεύανε τὴν θύρα. Ἔξαφνα ἡ θύρα ἀνοίγει.— Ὁ Μιχάλης ἔκρυψε τὸ κεφάλι του στὴν χοῦφτα του γιὰ νὰ μὴ δῇ... Σὲ δυὸ-τρία λεπτὰ τῆς ὥρας, ἐπῆρε θάρρος καὶ ξεμύτισε νὰ ἰδῇ.

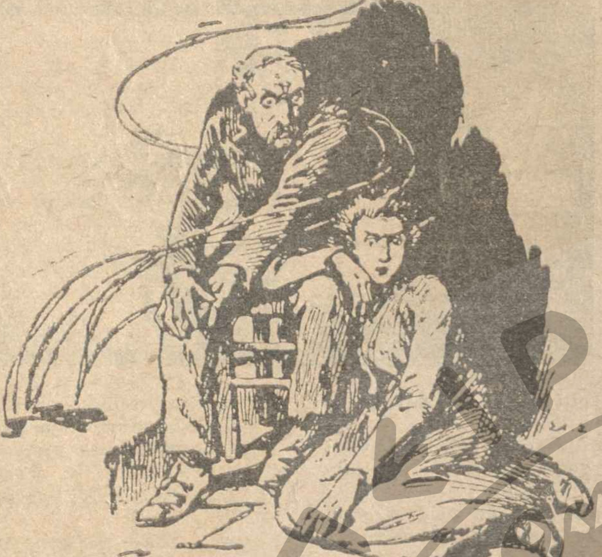

Καὶ τί νὰ ἰδῇ! Ὁ πατέρας του καὶ ἡ μάνα του ἤτανε καθισμένοι ἀπάνω στὰ σκαμνιὰ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τῆς φωτιᾶς κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο, ὅπως καθόντουσαν ὅταν ἐζοῦσαν.

Τοὺς ἔβλεπε καθαρά: Αὐτοὶ εἶτανε ποὺ εἶχαν ἔρθει στὰ δένδρα. Ἡ γρηὰ εἶχε μισοσηκώσει τὸ φουστάνι της, γιὰ νὰ πυρωθοῦν τὰ πόδια της καλλίτερα, κι' ὁ γέρος τὴν ρωτοῦσε.

— Ἔ! Ζεστάθηκες λιγάκι;

— Ναί, ἔλεγεν ἐκείνη. Καλὰ ποῦ ὁ γυιός μας σκέφθηκε κι' ἔρριξε κι' ἄλλα ξύλα στὴ φωτιά.

Τότες ὁ Μιχάλης ξυπνάει τὴ γυναῖκα του καὶ τῆς λέει:

— Γιὰ κύττα κεῖ.

— Ποῦ; Τί νὰ κυττάξω;

— Νά, ἐκεῖ, στὸ τζάκι, αὐτοὺς τοὺς δύο γέρους... Δὲν τοὺς γνωρίζεις;

— Ὄνειρο θὰ βλέπῃς, καϋμένε, τοῦ λέει ἐκείνη.

— Γιὰ βάλε τὸ πόδι σου ἀπάνω στὸ δικό μου.

Ἡ Λενιὼ ἔβαλε τὸ πόδι της ἀπάνω στὸ δικό του καὶ εἶδε πραγματικῶς τοὺς δύο γέρους.

— Θεὸς συγχωρέσοι τους! Καλὲ ὁ πατέρας καὶ ἡ μάνα σου δὲν εἶνε; ἐμουρμούρισε ἡ Λενιώ, σταυρώνοντας τὰ χέρια της, ἐκστατική.

Ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε:

— Μή! Μὴ λὲς τίποτε, μὴν κουνιέσαι, γιὰ νὰ μὴν ἀνησυχήσουνε.

—Καὶ γιατὶ ἦρθαν;

— Θὰ σοῦ πῶ, σὰν φύγουνε.

Στὸ τζάκι ὁ γέρος ἔλεγε στὴ γρηά:

— Ζεστάθηκες, Μαργαρίτα; Γιατὶ ἡ ὥρα ἔφθασε....

— Ναί, δὲν κρυώνω πειά, Γιλβέρτε, τοῦ ἀπαντοῦσε ἐκείνη.— Ἀλλὰ θέλω νὰ πάρῃ τέλος πειὰ ἡ τιμωρία μου.

Καθὼς εἶπ' αὐτό, τὸ ρολόγι χτύπησε μεσάνυχτα. Οἱ δυὸ γέροι σηκωθήκαν κι' ἐχαθῆκαν μὲ τὴν ἴδια βουὴ τῶν κλαριῶν καὶ τὸ σούρσιμο τῶν φύλλων.

Ἡ Λενιὼ ἔτρεμε ἀπάνω στὸ κρεββάτι της, δὲν καταλάβαινε τίποτε, ἀπὸ αὐτὰ ποὺ γίνανε.— Σὰν πέρασε κάμποση ἡ ὥρα, καὶ ἡ βουὴ τῶν δένδρων ποὺ φεῦγαν δὲν ἀκουγόταν πειά, ὁ Μιχάλης διηγήθηκε τὰ ὅσα εἶδε καὶ τὰ ὅσα ἄκουσε στὸ δρόμο, ποῦ πήγαινε στὸ μῦλο!...

— Μίστητέ μου, κύριε, ἀπάντησε αὐτή! Καλὰ ἔλεγα ἐγὼ πῶς τὰ δένδρα ἔχουνε ψυχή. Δὲν εἶδες πῶς κλαῖνε καὶ δακρύζουνε σὰν τὰ βάζουμε, χλωρά, στὸ τζάκι!...

A. Le Braz

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΜΑΣ

Η ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΙΑ

ΤΟΥ WILLY

'Απ' τὶς ὀκτὼ τὸ πρωῒ ποὺ πέρασε ὁ ταχυδρόμος, ἡ φτωχὴ Μί, πολὺ στενοχωρημένη, ἐξακολουθοῦσε νὰ μαζεύῃ φράουλες πιάνοντας πιὸ πολλὰ φύλλα παρὰ καρπούς.

Ὅταν ὁ πατέρας της τῆς ἐφώναξε «Μί, φέρε μου ὅτι μάζεψες», σηκώθηκε χωρὶς ν'ἀπαντήσῃ, κι' ἔτρεξε κοντά του. Ὁ πατέρας της μὲ κατάπληξι εἶδε τὸ μισογεμισμένο καλάθι κι'ἐνῷ ἡ Μὶ τὸν κύτταζε μὲ μάτια βουρκωμένα ἀπὸ δάκρυα, αὐτὸς κατάλαβε καὶ κατακόκκινος ἀπὸ θυμὸ τῆς φώναξε :

— Ὡρισμένως θἄλαβες κάποιο γράμμα ἀπὸ 'κεῖνο τὸ παληόπαιδο τὸν Κάρλο...

Χωρὶς νὰ κινηθῇ τοῦ ἀπάντησε :

— Μοῦ γράφει νὰ πάω νὰ τὸν ἀποχαιρετίσω σήμερα στὸ Βράδεμβοῦργο. Τὸ σύνταγμά του φεύγει αὔριο.

Ὁ γέρος ἔκανε ἕνα κίνημα ἀπειλητικὸ καὶ μουρμούρισε : «Τόλμησε μόνο καὶ θὰ δῇς...»

Τὴν εἶδε νὰ φεύγῃ σιωπηλὴ καὶ νὰ διευθύνεται μὲ μεγάλα βήματα πρὸς τὸ περίπτερο στὸ ὁποῖο φύλαγαν τοὺς καρποὺς ποὺ μάζευαν ἡ γυναῖκες. Ἕνα ὁλόκληρο χρόνο εἶχαν τὸν Κάρλο γιὰ βοηθὸ τοῦ κηπουροῦ σπῆτι τους καὶ μιὰ μέρα ὁ πατέρας της τὸν εἶχε διώξει λέγοντάς του: «Εἶσαι ἕνας καλὸς ἐργάτης μὰ τί νὰ σοῦ κάνω ἀφοῦ καθὼς βλέπω σοῦ ἀρέσει ἡ Μί. Πήγαινε στὸ καλό».

'Απ' τὴν ἀρχὴ τοῦ πολέμου ὁ Κάρλος βρισκόταν στὸ Βραδεμβοῦργο, (ἄχ ! τί σκληρὸς ἀποχωρισμὸς τὴν ἡμέρα τῆς γενικῆς ἐπιστρατεύσεως) ἀπ' ὅπου ἔγραφε στὴν «ἀγαπημένη μικρὴ ἀρραβωνιαστικιά του» θερμὰ γράμματα,ὁρκιζόμενος νὰ τὴν κάνῃ γυναῖκα του μόλις θὰ τελείωνε ὁ πόλεμος καὶ ὑπογραφόταν ἡ εἰρήνη. Τοῦ ἀπαντοῦσε τρυφερὰ καὶ μὲ κἄποιο φόβο.

Καὶ νὰ τώρα ποὺ ὁ Χίντεμπουργκ...καλοῦσε τὸν Κάρλο νὰ πολεμήσῃ ἐναντίον τῶν Ρώσσων. Θὰ γύριζε ἄραγε γερὸς ! Ἔπρεπε νὰ τὸν δῇ σήμερα χωρὶς ἄλλο κι' ἂς ἀπειλοῦσε ὅσο ἤθελε ὁ πατέρας της.

Ἡ ἡμέρα ἦταν βαρειά, πνιγηρὴ καὶ ὁ ἥλιος κρυβόταν μέσα σὲ χοντρὰ γκρίζα σύννεφα ποὺ κρεμόντουσαν πάνω ἀπ' τὴν πεδιάδα τῆς Χαβέλ. Τὰ καλάμια ποὺ ἦσαν συνηθισμένα νὰ βουΐζουν στὸν ἀέρα, ἔμεναν τώρα ἀκίνητα λὲς καὶ ἦταν κουρασμένα. Μιὰ πυκνὴ ὁμίχλη κρεμόταν πάνω ἀπ' τὶς ἰτιὲς ποὺ στολίζουν τὴν ὄχθη καὶ σκέπαζε μελαγχολικὰ τὴν ἀσημένια λάμψι τους. Τὰ πουλιὰ ποὺ ἄλλοτε κελαϊδοῦσαν χαρούμενα σωπαίνουν κι' αὐτὰ καὶ μόνο μιὰ ἀγριόπαπια βγάζει ἀδιάκοπα μιὰ βραχνὴ παράξενη φωνή.

Ἡ Μὶ ἂν καὶ βυθισμένη στὸ μελαγχολικό της ὄνειρο, ἀκούει ἐντούτοις τὸ ρολόϊ νὰ χτυπᾷ τὶς ἔντεκα. Ἔχει καιρὸ νὰ τρέξῃ στὸ σταθμὸ καὶ νὰ πάρῃ τὸ τραῖνο ποὺ θὰ τὴν φέρει κοντὰ στὸν ἀγαπημένο της.

Χωρὶς νὰ τὴν δῇ κανεὶς γλυστρᾷ ἔξω ἀπ' τὸν κῆπο, ἀκολουθεῖ τὸ μονοπάτι ποὺ περνάει μέσα ἀπ' τὰ χωράφια καὶ τυλίγει σὰν φεῖδι τὸ χωριὸ κι' ὕστερα παίρνει τὸ μεγάλο δρόμο.

Τρέχει ξεσκούφωτη. Μιὰ δυνατὴ βροχὴ ἀρχίζει νὰ πέφτῃ.Σκουπίζει τὰ μαλλιά της μὲ τὰ δυό χέρια της κι' ἐξακολουθεῖ νὰ τρέχῃ χωρὶς νὰ σταματήσῃ.

Τέλος νὰ ὁ σταθμὸς ! Ἡ Μὶ βρίσκει στὴν τσέπη της τὰ λεπτὰ ποὺ πῆρε πουλῶντας τὶς φράουλες σὲ μιὰ γειτόνισσα καὶ ποὺ μόλις τὴν ἔφθαναν νὰ βγάλῃ εἰσιτήριο μὲ ἐπιστροφή.Μπαίνει μέσα σ'ἕνα βαγόνι γεμᾶτο χωρικοὺς ποὺ καπνίζουν καὶ φωνάζουν καὶ κάθεται σὲ μιὰ γωνιὰ ἀδιάφορη γιὰ ὅτι γίνεται γύρω της· οὔτε βλέπει, οὔτε ἀκούῃ, καὶ μέσα στὸ πικρό κεφαλάκι της δυό λέξεις χορεύουν ἀδιάκοπα :«Ὁ Κάρλος φεύγει!»

Ὕστερα ἀπὸ λίγο φθάνει στὸ Βραδεμβοῦργο καὶ χωρὶς νὰ προφυλαχθῇ ἀπ' τὴ βροχὴ ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ πέφτῃ, βγαίνει ἀπ' τὸ σταθμὸ μὲ γρήγορα βήματα. Ξέρει τὸ δρόμο γιατὶ ὁ Κάρλος τῆς τὸν ὑπέδειξε λεπτομερῶς στὰ γράμματά του. Χωρὶς νὰ ρωτήσῃ τὸ παραμικρὸ περνάει τὴν καινούργια πόλι,διασχίζει τὴ Χαβέλ,περπατεῖ ἀκόμη καὶ φθάνει μπρὸς στὴ στρατῶνα. Ὁ Κάρλος δὲν εἶνε ἐδῶ. Γιατί ; Ἔλπιζε τόσο νὰ τὸν εὕρῃ μπρὸς στὴν πόρτα ! Ἕνας φόβος σφίγγει τὴ καρδιά της! Τὸ κεφάλι της γυρίζει ! Μὲ τρεμάμενη φωνὴ ρωτᾶ τὸ σκοπὸ :

—Μπορῶ νὰ μιλήσω στὸν Κάρλο ;

— Ποιὸς εἶνε αὐτός ;

Τοῦ λέγει τὸ λόχο ποὺ ἀνήκει κι'ἑτοιμάζεται νὰ τοῦ πῇ κι'ἄλλα ἀλλὰ ὁ στρατιώτης τῆς κάνει νόημα νὰ πάψῃ γιατὶ ἐρχόταν ἕνας ἀξιωματικός.

Ἕνας ναύτης ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ κοντὰ κι' ἄκουσε τὴν ἐρώτησι τῆς Μί, τῆς ἀπαντᾶ μὲ κάποια τρυφερότητα :

— Ἔφυγαν σήμερα τὸ πρωΐ.

— Ἔφυγαν ;

Τὸ φτωχὸ κορίτσι βγάνει μιὰ ἀπελπισμένη φωνή κι'ὁ θαλασσινὸς τρομαγμένος τῆς ἐξηγεῖ :

— Δὲν μένει πιὰ πυροβολητὴς ἐδῶ, φτωχό μου κορίτσι. Ἡ ἀναχώρησή τους ἔγινε 24 ὧρες νωρίτερα. Τί νὰ γίνῃ ;

Μὰ ἡ Μὶ δὲν ἀκούει τίποτε, δὲν σκέπτεται νὰ πῇ οὔτε ἕνα εὐχαριστῶ στὸ ναύτη. Φεύγει πρὸς τὸ σταθμὸ ὠχρὴ τρέμοντας ἀπ' τὸν πυρετό... Πέφτει σ' ἕνα κάθισμα μέσ' στὸ βαγόνι μὲ τὰ χέρια παραλυμένα καὶ τὰ μάτια ἀπλανῆ.

Ἔφθασε τὸ βράδυ στὸ χωριὸ ὅταν ὅλοι κοιμόντουσαν. Ἡ σιωπὴ καὶ τὸ σκοτάδι τὴν στενοχωροῦσαν. Πόσο ἀργοῦσε νὰ φθάσῃ στὸ σπίτι της νὰ πέσῃ στὸ κρεββάτι της νὰ κλάψῃ...

'Αφήνει τὸ μεγάλο δρόμο γιὰ νὰ πάρῃ τὸ μονοπάτι· δὲν ξέρει ποῦ πηγαίνει. Τὸ φουστάνι της πιάνεται σ' ἕνα ξερόκλαδο καὶ τῆς φαίνεται πῶς κάποιος θέλει νὰ τὴν κρατήσῃ. Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέπτεται : Περπατῶ ἄραγε καλὰ ἢ πῆρα τὸ δρόμο ποῦ καταλήγει κάτω στὰ βάλτα ;...

Ὕστερα ἐξακολουθεῖ τὸ δρόμο της σὰν ὑπνοβάτης, ψηλαφῶντας μὲ τὸ πόδι της, ἀγγίζοντας πότε-πότε τὰ πυκνὰ φύλλα τῶν ἰτιῶν ποὺ συναντοῦσαν τὰ χέρια της.Μὰ ἄξαφνα νὰ ποὺ τὸ ἔδαφος φεύγει κάτω ἀπ' τὰ πόδια της. Γλυστρᾷ... Τὸ νερὸ τὴν περικυκλώνει. Ἕνας κυκεῶνας ἀπὸ βαλτόχορτα τὴ σφίγγει, τὴν παραλύει.Αἰσθάνεται τὶς δυνάμεις της νὰ φεύγουν... προσπαθεῖ νὰ σωθῇ. Τὸ ἕνα χέρι της ἁρπάζει σπασμωδικὰ μερικὰ σάπια φύλλα, ἐνῷ τὸ ἄλλο ξερριζώνει κἄτι ὠχρὰ νούφαρα.

Φωνάζει ἀπελπισμένα «Κάρλο...Κάρλο !»μὰ σὲ κάθε φωνή ἕνα βρώμικο νερὸ μπαίνει στὸ στόμα της...Γύρω τὀσκοτάδι ἁπλώνεται...

. . . .

Δυὸ μέρες ἀργότερα βρῆκαν τὴ Μὶ πεθαμένη μέσα σ'ἕνα σωρὸ ἄσπρα νούφαρα.

Μετάφρ. Π. Χ. Μεντζελοπούλου

ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΠΩΛ ΜΟΝΤΕΓΚΑΤΣΑ

"Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΠΑΝΤΡΕΙΑΣ,,

Ὁ ἔρως ἑνὸς ἀνδρὸς γιὰ μιὰ γυναῖκα σοφή, ἀλλ' ἄσχημη, εἶνε φαινόμενο σπανιώτερον ἀπὸ τὶς ἄσπρες μυῖγες !...

* * *

Εἶνε ἀξίωμα παλαιὸ καὶ βεβαιωμένο ἀπὸ τὴν καθολικὴν πεῖρα, ὅτι δηλαδὴ ὁ καιρὸς ψυχραίνει κι' ὕστερα σβύνει τοὺς μικροὺς ἔρωτας, ἐνῷ ἀντιθέτως δυναμώνει τοὺς μεγάλους !...

* * *

Σπουδάζετε τὸ συνοικέσιο πρῶτα μὲ τὰ μάτια, δεύτερον μὲ τὸ μικροσκόπιο, καὶ τέλος μὲ τὸ τηλεσκόπιο !...

* * *

Ὅλοι ὅσοι πέρνουν γυναῖκα, χωρὶς νὰ καλοσκεφθοῦν πολὺ τὸ δύσκολον πρόβλημα τοῦ γάμου,μοιάζουν μὲ πλοιάρχους μεθυσμένους, ποὺ ταξειδεύουν σὲ ἀνοιχτὴ φουρτουνιασμένη θάλασσα δίχως πυξίδα!

* * *

Τὸ ἰδεῶδες τῆς φυσικῆς ἁρμονίας μεταξὺ δύο συζύγων εἶνε τὸ νὰ ἔχουν κι' οἱ δύο τὴν ἴδια ἐπιθυμία γιὰ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα !

* * *

'Απεδείχθη ὅτι τὸ εὔσαρκον τῶν χειλέων εἶναι καλὸ χαρακτηριστικὸ γιὰ νὰ μετρηθῇ ἡ αἰσθητικότης μιᾶς γυναίκας.

* * *

'Ισχυρὸς ἔρως, χωρὶς μεγάλην πίστιν, δὲν ὑπάρχει. Αὐτὸ εἶναι ἀναμφισβήτητον.

* * *

Ὁ τυχερώτερος σύζυγος στὸν κόσμο εἶνε ἐκεῖνος ποὺ πῆρε γυναῖκα μὲ μόρφωσι ἀρκετή, μ' ἐκλεκτὴ φιλοκαλλία, μὲ παρατηρητικὸ πνεῦμα καὶ μὲ λίγες συζυγικὲς ἀπαιτήσεις.

* * *

Νυμφευθῆτε γυναῖκα ἀγαθὴν ποὺ νὰ σᾶς ἀγαπᾶ ὄχι γιὰ τὸν τίτλο σας, ὄχι γιὰ τὰ χρήματά σας, ἀλλὰ γιατὶ σᾶς βρίσκει ὡραῖον, σᾶς ἐκτιμᾶ καὶ ὑπερηφανεύεται γιὰ σᾶς.

* * *

Αἱ γυναῖκες πρέπει νὰ δυσπιστοῦν πάντοτε πρὸς τοὺς ἄνδρας ἐκείνους ποὺ κακαμεταχειρίζονται τὶς ὑπηρέτριές των καὶ τὶς ἀλλάζουν τακτικά. Οἱ ἄνδρες αὐτοὶ δὲν θὰ γίνουν καλοὶ σύζυγοι.

* * *

Οἱ ἀκόλαστοι ξέρουν καλύτερα τὴν γυναικεία καρδιά.

* * *

Φαντάζεσθε τί θὰ συνέβαινε ἂν τὰ βρέφη ποὔρχονται στὸν κόσμο συνήθιζαν νὰ φωνάζουν τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα τους ;...

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Μουστάκι μου, καραμπογιά, καὶ φρύδια μου γραμμένα,
'Εσένα πρέπουν τ' ἄρματα, ἐσένα τὰ τσιαπράζια
'Εσένα κι' ἄλογο καλό, νὰ περβατῆς καβάλλα,
Νὰ περβατῆς, νὰ χαίρεσαι 'ς τοῦ Δράκου τοῦ λειβάδια,
'Σ τὰ πράσινα, 'ς τὰ κίτρινα, 'ς τὰ ὡρηοκαμαρωμένα.

Η ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

[Μετάφρασις ἐκ τοῦ 'Ιταλικοῦ καὶ ὑποσημειώσεις τοῦ κ. Χαριλ. 'Αντωνάτου. Οὐδεὶς ἔχει δικαίωμα ἀναδημοσιεύσεως της καὶ ἐκδόσεως ἐκτὸς τοῦ μεταφραστοῦ.]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μὲ τὸ διάβασμα τῶν πρώτων γραμμῶν τοῦ χειρόγραφού μου, ὁ Πρόεδρος ἐπροσποιήθηκε πὼς δὲν καταλαβαίνει τὴ σημασία κάποιου ὅρου· μὲ διάκοψε, ἐζήτησε διασάφησες, τὲς ὁποῖες ἔδωκα πρόθυμα, ἂν καὶ εἶχα ἐκπλαγῆ γιὰ τὴν ἐπιμονή του, γιατὶ δὲν εἶχαν θέση διασάφησες, ἐπειδὴ ἡ σημασία ἦταν ὁλοφάνερη. Στὴ δεύτερη γραμμὴ ὁ Πρόεδρος ἔκαμε τὸ ἴδιο· καὶ στὴν τρίτη ἐπίσης· ὕστερα ὅμως ἐνόμισε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ χάσῃ περσότερο χρόνο καὶ μ' ἐδιάταξε ν' ἀφήσω ἕνα μέρος τῆς ὑπεράσπισής μου καὶ νὰ διαβάσω παρακάτω. «'Αφῆστε, εἶπε, διαβάστε παρακάτω».

Αὐτὸ μπορεῖ νὰ φαίνεται ἀδύνατο σὲ ἔγγραφο, ποὺ τὸ σύνολό του ἀποτελεῖται ἀπὸ δικαιολογητικὰ ἀλληλοδεμένα κι' ἀλληλοεξαρτώμενα. Εὐτυχῶς ὅμως τὸ μέρος, ποὺ εἶχα ἀρχίσει νὰ διαβάζω, ἦταν εἶδος εἰσαγωγῆς, κι' ἔτσι ἐμπόρεσα νὰ ἱκανοποιήσω τὸν Πρόεδρο, περνῶντας ἀμέσως στὰ θέματα τῆς κατηγορίας.

Κι' ἐτοῦτο ὅμως δὲν ἦταν ἀρκετό. Ἤθελε νὰ σωπάσω καὶ νὰ ὑπομείνω τὴ συνηγορία, ποὺ μοῦ εἶχαν ἤδη ἐπιβάλει. 'Επρόβλεπε στὴν προσωπική μου ὑπεράσπιση τὴ διάδοση τρομερῶν ἀληθειῶν γιὰ τὴν ὀπισθοδρομικὴ μερίδα, στὴν ὁποία, γιὰ κείνην τὴν ἡμέρα, εἶχε καταταχθῆ. 'Επανάλαβε λοιπὸν τὸ προαναφερμένο σύστημα τῶν ἐνοχλήσεων καὶ τῶν αὐστηροτήτων. Ξανάρχισε τὲς ἐρωτήσεις του σὲ κάθε λόγο, ποὺ ἐπρόφερα, κι' ἔκαμε τόσες, πού, στενοχωρεμένος ἀπ' αὐτές, ποὺ ἐγινότανε ἀδιάκοπα πειὸ ἐξερεθιστικές, ὑποχρεώθηκα στὸ τέλος νὰ δηλώσω,πὼς δὲ μποροῦσα νὰ ξακολουθήσω ἔτσι καὶ παραιτοῦσα τὴν ὑπεράσπισή μου.

Ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο εὐχαρίστησης πέρασε στὰ χείλη τοῦ Προέδρου· δέχθηκε μ' εὐχαρίστηση τὴν παραίτηση αὐτὴ κι' ἔκαμε νόημα στὸν Κο Βαλσαμάκη, ποὺ περίμενε. Ὁ Κος Βαλσαμάκης σηκώθηκε ἀμέσως καὶ παρουσίασε τὴν ὑπεράσπιση, ποὺ μοῦ ἐπίβαλαν.

Θὰ ρωτηθῶ γιατὶ ἐσιώπησα ὕστερα, στὸ δημοσίεμά μου, μὲ τίτλο : «Ἡ δίκη μου μὲ τὴ Σύνοδο»: ὅλο αὐτὸ τὸ μέρος, τὸ σχετικὸ μὲ τὸν Πρόεδρο, καὶ μάλιστα τὸν εἶπα ἄνθρωπο μ' εὐγενικὰ καὶ γενναῖα αἰσθήματα. Αὐτὸ ἦταν ἀποτέλεσμα παρεξήγησης ἀπὸ μέρος μου.

Στὴν ἀνακεφαλαίωση, ποὺ ἔκαμε στοὺς ἐνόρκους, μοῦ φάνηκε πὼς τὸν εἶχ' ἀκούσει νὰ λέῃ ὅτι ἦταν ζήτημα ἐλευθερίας συνειδήσεως, λόγου καὶ τύπου κ.τ.λ. κι' αὐτὸ στάθηκε ἀρκετὸ νὰ μὲ κάμῃ νὰ ξεχάσω ὅλη τὴν ἀναξιόπρεπη διαγωγή του πρὸς ἐμὲ καὶ νὰ μοῦ τὸν καταστήσῃ πειὸ συμπαθητικό· εἶχε ὅμως εἰπεῖ στοὺς ἐνόρκους ὅτι ὁ κ. Βαλσαμάκης, ὑποστηρίζοντάς με, εἶχεν ἐκφρασθῆ μ' αὐτὰ τὰ λόγια. 'Απ' αὐτὴ τὴν πλάνη δὲν ἐβγῆκα, παρὰ ὕστερ' ἀπὸ τὸ δημοσίεμά μου.

Ὁ Κος Βαλσαμάκης ὑποστήριξε τὸ πρόσωπό μου, ἐνῷ ἡ ὑπεράσπιση, ποὺ εἶχα ἑτοιμάσει, ὑποστήριξε τὲς ἀρχές μου.

Ὁ Θεός, ποὺ εἶχε, φαίνεται, ἀποφασίσει τὴν ἐξακολούθηση τῆς ἀποστολῆς μου, ἐλάττωσε εἰς τὸ μηδὲν τὲς ἐλπίδες τους. Δικαστήριο καὶ Σύνοδες ἀπατήθηκαν στοὺς κακοὺς πόθους των κι' ἐμπόρεσα νὰ ἐπιβάλω ἕναν τελεφταῖο στιγματισμὸ στὲς κατάχρησες καὶ στὲς ψευτοπεποίθησες, ποὺ ἐντύπωναν στὸ λαό, οἱ αὐτολεγόμενοι ὀρθόδοξοι παπάδες μας : οἱ ἔνορκοι, ἂν καὶ ὅλοι σχεδὸν ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ, μ' ἀθώωσαν μὲ ψήφους 8 κατὰ 4.

Πιστεύω πὼς ὀφείλω σ' αὐτὴν τὴν ἀθώωση στὴν ἀηδία, ποὺ ἀναμφίβολα τοὺς ἐπροξένησε ἡ ἄσεμνη σ' ἐμὲ διαγωγὴ τοῦ Προέδρου. Ἡ συνηγορία τοῦ Κου Βαλσαμάκη μ' ἐβοήθησε κι' αὐτὴ κἄπως. 'Εκεῖνος ὅμως, ποὺ ἀκόμα περσότερο, κατὰ τὴ γνώμη μου, συντέλεσε στὴν ἀθώωσή μου, ἦταν ἀληθινὰ ὁ Πρόεδρος τῶν ἐνόρκων Κος 'Ανδρέας Μομφερρᾶτος, ἄνθρωπος νοήμονας καὶ μὲ φιλελεύθερες ἀρχὲς (2)

Στάθηκε γιὰ μὲ αὐτὴ βέβαια μιὰ νίκη, μιὰ νίκη ὅμως στερημένη τὴ λάμψη, ποὺ θὰ μποροῦσε νἄχῃ, καὶ τὸ σωτήριο ἀποτέλεσμα, ποὺ θὰ προξενοῦσε στὸ πνεῦμα τῶν παρόντων ἡ ὑπεράσπιση τῶν ἀρχῶν μου, ἂν τὴν παρουσίαζα ἐγώ, μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς μου, μπροστὰ στὸ ἀκροατήριο. Τὴν ὑπεράσπισην αὐτὴ δημοσίεψα, ἀμέσως ἔπειτ' ἀπὸ τὴ δίκη, σ' ἕνα τεῦχος μὲ τίτλο : Ἡ δίκη μου μὲ τὴ Σύνοδο. Ἡ σιωπὴ τῶν παπάδων σχετικὰ μ' ὅλα ὅσα δημοσίεψα ἐνάντιά τους ἀπὸ τὸ 1869, εἶναι σιωπὴ πολὺ εὔγλωττη, γιατὶ δὲ θὰ μποροῦσαν νὰ εἰποῦν πὼς τοὺς ἔλειπε ἡ θέληση νὰ ξαναρχίσουν τὲς καταδρομές.

Θὰ πάρω μαζί μου στὸν τάφο τὴν τιμὴ πὼς ὑπόφερα ὅλες τὲς δοκιμασίες καὶ βγῆκα ἀπ' αὐτὲς πάντα ὁ ἴδιος. 'Αφορεσμοί, φτυσιὲς σὲ δημόσιο μέρος, πετροβολισμοὶ στοὺς δρόμους, φυλάκισες, ἐξορίες, κακολογιές, μπαστουνιές, πιστολιές, παγίδες, βρισιές, προσβολὲς δημόσιες κάθε λογῆς,φτώχεια τέλος ἀπὸ τὴν ἐγκατάλειψη τῶν συμφερόντων μου..., ὅλα αὐτὰ ἀντὶ νὰ μ' ἀποθαρρύνουν, μ' ἔκαμαν πάντα πειὸ δυνατό, πειὸ ἀποφασιστικὸ νὰ ξαναρχίσω. Ἡ καρδιά μου ποτὲ δὲν ἐκλονίσθηκε· ὁ χαρακτῆράς μου ποτὲ δὲν ἔπεσε σ' ἀντίφαση· μιὰ ὑπερανθρώπινη δύναμη μὲ κυβερνοῦσε : Ἡ 'Αλήθεια.

('Ακολουθεῖ)

Σημ. Λασκαρ. (2) Μὲ μεγάλη μου δυσαρέσκεια ἀναγκάσθηκα, ὕστερ' ἀπὸ 24 χρόνια, νὰ φιλονεικήσω μαζί του.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΓΩΓΙΑΤΗ

Κάποιος ἀγωγιάτης
γλυκομάτης,
πάγαινε τ' ἀγώϊ του
κάτου πρὸς τὴ χώρα.

Καὶ στὴν κοντοστράτα
— ἔρμα νιᾶτα ! —
ἔκαμε κι' ἀπόκαμε
καὶ γιὰ κάμποση ὥρα,

Στοῦ δεντροῦ τὸν ἴσκιο
τὸ βαρίσκιο,
ξέζεψε, ξεπέζεψε
σ' ἕνα στρουγγολίθι,

Κι' ἔγειρε στὴ χλόη,
μπρὸς στ' ἀγώϊ,
κι' ἔκλεισε τὰ μάτια του
κι' ἐβαριοκοιμήθη.

Τὰ μουλάρια ἀνάρια,
τὰ χορτάρια
πάτησαν, καὶ μπήκανε
στοῦ Στοιχιοῦ τὸν τόπο.

Τὸ Στοιχιὸ ξυπνάει
καὶ σκορπάει,
θάνατο στὸν ἄχαρο
κι' ἔρμο στρατοκόπο.

Τὰ μουλάρια, ἀλλοιά τους,
τὰ συλλοϊκά τους
χάνουν καὶ πλανεύονται
νύχτα στὰ λαγγάδια,

Καὶ μουγγά, ἰσκιωμένα
φρενιασμένα,
κλαῖνε τὸν ἀφέντη τους
χρόνους στὰ σκοτάδια.

Σωτ. Σκίπης

ΤΟ ΒΡΑΔΥ

Πέφτει μέσα μου τὸ βράδυ
Ποὖναι κι' ὄξω· πέφτει ἀργὸ
Καὶ μοῦ πνίγει τὸ σκοτάδι.
Τὶς ἀγάπες ποὖχα ἐγώ.

Πέφτει μέσα καὶ τὶς σβύνει
Ἔτσι ὡς σβύνει καὶ τὶς νιὲς
Ποὺ ἐκεῖ ἀντίκρυ μου ἔχουν μείνει
Σὲ κατώφλια καὶ σ' αὐλές.

Πὰν καὶ πᾶνε...Τὶς τυλίγει
Μέσα μου ὅλο πιὸ πυκνό.
Ἄ ! τὸ βράδυ ποὺ τὶς πνίγει.
Ἴδιο σὰν κ' ἐτοῦτο ἐδῶ,

Σὰν κ' ἐτοῦτο ποὺ ὁλοένα
Πέφτει ἀπ' ὄξω καὶ γυρνᾶ
Σὲ φτωχόσπιτα θλιμμένα,
Χαλασμένα, σκοτεινά...

Λάμπρος Πορφύρας

ΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ

'Εδῶ τὸ σπίτι ἄνθιζ',ἐδῶ τὸ πράσινο βλαστάρι
Μέσα στὸν ἴσκιο τῆς χλωρῆς χλωρῆς κληματαριᾶς.
Περιπλεχτὸ μὲς' στά χλωρὰ τὸ μυστικὸ φεγγάρι
Σὰν πνέμα πρωτοθώρητο κατέβαινε σ' ἐμᾶς.
'Εδῶ τοῦ πόθου δυὸ πηγὲς μᾶς δρόσιζαν τὰ χρόνια,
Ἡ μιὰ στὰ μάτια μας μπροστά, κ' ἡ ἄλλη ὀνειρευτή·
Ἡ Μοῦσα ἐδῶ ἀποκοίμιζε τῆς ἔγνοιας τὰ τριζόνια
Καὶ τὴ μανία ἀνάσταινε τῆς Λύρας τὴν ἱερή.
'Εδῶ γλυκαπολάψαμε τῆς πρωτογεννημένης
Τὰ πρῶτα ξεπετάματα καὶ πῆρε μας τὸ νοῦ,
Σὰν ἐρχομὸς παμπόθητος ποῦ δὲν τόν περιμένεις,
Τὸ φέγγος τὀλοστρόγγυλο τοῦ δεύτερου καρποῦ.
'Εδῶ πρωτοδεχτήκαμε στὴν ἀγκαλιὰ μιὰ μέρα
Τὸν τρίτο, τὸν ἀσύγκριτο καὶ τὸν περαστικὸ
Ποῦ ὁλόγυρά μας ἄλλαξε τὸν κοσμικὸν ἀέρα
Σὰν θεῖο κρασὶ στὀλάσπρο φῶς τοῦ 'Ολύμπου προσφερτό,
'Εδῶ τὰ νειᾶτα σου εἴτανε καὶ στὴ φροντίδα ἀπάνου
Μιὰ ζωγραφιὰ βενέτικη πλατειὰ ζωγραφιστὴ
'Απὸ τὸ χέρι κανενὸς φεγγόβολου Τισιάνου
Λαμποκοπῶντας τὴ χαρὰ σ' ἁβρότατο κορμί,
'Εδῶ τὸ σπίτι ἄνθιζ', ἐδῶ τὸ πράσινο βλαστάρι
Καὶ τὸ 'κρυβε ἡ κληματαριὰ στὸν ἴσκιο της χλωρή.
Τώρα δὲ μένει τίποτε...τὸ μυστικὸ φεγγάρι
Κλαίει σὲ παλάτι ἀμίλητο, τετράπατο, βαρύ.
'Εδῶ ἡ ζωὴ ποὺ πέθανεν ἤθελε νεκροθάφτη
Κάποιον 'Απρίλη, ἀνθότοπον ἤθελε τάφον, ὤ !
Ποιὸς νὰ τὴν καταράστηκε ; Δὲ βρέθηκε γιὰ δαύτη
Παρὰ ἕνα μνῆμα ἀταίριαστο κι' ἀναγελαστικό.

Κωστῆς Παλαμᾶς

ΚΙ' ΕΙΠΑ ΣΤΗΝ ΤΡΙΚΥΜΙΑ

Κ' εἶπα στὴν τρικυμία :
Ἔλα καὶ χτύπα, σοῦ ἅπλωσα τὰ στήθεια,
ἔλα καὶ σύντριψε ! θέλω τὸν πόνο,
πάντα τὸν πόνο.
Πόσο σε πρόσμεινα στὸ λόφο
ποῦ βγῆκα γιὰ τἀπάντημά σου !
Μ' ἔπνιξε ὁ κάμπος μὲ τὶς ἄχνες
ποῦ ἀπάνω τους γελάει ἕνας ἥλιος,
ἀρρωστημένος ἕνας ἥλιος
Ἔλα καὶ σκόρπισε τὶς ἄχνες,
ἔλα καὶ πνίξε του τὸν ἥλιο,
αὐτὸν τὸν ἄρρωστο τὸν ἥλιο!
Ἔλα κι' ἀντάρεψε τὰ δέντρα
ποὺ ἀσάλευτα μὲ βλέπουν γύρα,
ἔλα καὶ σήκωσε τὸ κῦμα,
τὸ κῦμα στὸ ποτάμι κάτου.
Θέλω τὴ βάρκα μου νὰ λύσω,
σταυρόκοπο τὸ μάνισμά του
διψῶ ἕνα πάλαιμα συντρίμι,
τὸ βράχο ἂς εἶνε ν' ἀγκαλιάσω
Μ' ἔπνιξε ὁ κάμπος μὲ τὶς ἄχνες,
μ' ἔπνιξε ὁ ἄρρωστος ὁ ἥλιος
Θέλω τὸ πάλαιμα, θέλω τὸν πόνο,
πάντα τὸν πόνο !

Η. Κ. Χατζόπουλος

Τὰ ἀποστελλόμενα πεζογραφήματα ὡς καὶ αἱ μεταφράσεις δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνουν τὴν σελίδα τοῦ περιοδικοῦ.

Δ. Ν. Κεφαλᾶν, Μυτιλήνην.— Ἐνεγράφητε, εὐχαριστοῦμεν. Ἀ. Πολίτην.— Ἡ μετάφρασις ὄχι καλή. Φιφίκαν Τσελεμπίδου.— Ὁ «Δεκάλογος» ὄχι ἐπιτυχής. Τὸ διήγημα καλὰ μεταφρασμένο, ὄχι ὅμως πολυ ἐνδιαφέρον. Στεῖλτε τίποτε ἄλλο. Δεχόμεθα τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας στὸ γραφεῖο. Ν. Κράλην.— Ἡ μετάφρασις τοῦ ποιήματος τοῦ Γκαῖτε ὄχι ἀπολύτως ἐπιτυχής. Ἀναγνώστην, Καλάβρυτα.— Ἀπατᾶσθε! Καὶ μᾶς φαίνεται περίεργο πῶς μας τὸ ἐγράψατε αὐτό. Ποῦ βρήκατε τὴν ὁμοιότητα στὴν μετάφρασι; Π. Μετζελόπουλον.— Καλὴ ἡ μετάφρασις καὶ δημοσιεύεται. Μιχ. Ζαχ., Μυτιλήνην.— Γράψτε στὸν ταμία μας καθαρὰ τὸ ὄνομά σας γιὰ νὰ σᾶς ἐγγράψῃ συνδρομητὴν καὶ σημειῶστε του, ὅτι τοῦ στείλατε ἤδη τὰς 50 δραχμάς. Τὸ ποίημα δυστυχῶς, ὄχι ἐπιτυχές. Ὑστερεῖτε πολύ. Διαβάστε ποίησιν νὰ πάρετε μιὰ ἰδέα. Ἀναγνώστην.— Ἔχετε μεγάλο δίκηο. Δὲν νομίζετε ὅμως καὶ σεῖς, ὅτι δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀποκλείσουμε ἐντελῶς. Στοὺς μὴ ἔχοντας ἰδέαν ποιήσεως τὸ λέμε καθαρὰ γιὰ νὰ πάψουν γράφοντες. Σ' ἄλλους ὑποδεικνύουμε τὴν ἀνάγκη νὰ διαβάσουν, νὰ μορφωθοῦν. Ἐπίσης ἐνισχύομεν τοὺς ὁπωσδήποτε γράφοντας καλούτσικα, τοὺς ἔχοντας κάποια ἰδιοφυΐα, οἱ ὁποῖοι δὲν πρέπει ν' ἀπελπισθοῦν. Πάντως σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμὰ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας. Ἠλ. Τοπρνᾶν.— Ἂν δὲν ἐχάθηκαν στὸ ταχυδρομεῖο θὰ σᾶς ἀπαντήσαμε, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συνέβη διαφορετικά. Μάνον Ἀστέρην, Πειραιᾶ.— Ὁ «Λοχαγὸς Φάντασμα», ἐκδίδεται κατ' αὐτὰς σὲ φυλλάδια. Τὸ νέο μυθιστόρημα τοῦ Στόουκερ ἄρχισε δημοσιευόμενον. Τὰ ἀνέκδοτα τέλος τοῦ Βλ. Γαβριηλίδη, τὰ ἔχομεν ἤδη εἰς χεῖρας μας, καὶ θὰ δημοσιευθοῦν προσεχέστατα. Ἐπίσης πρόκειται νὰ μᾶς δώσῃ καὶ ὁ κ. Ξενόπουλος τὰ «35 χρόνια φιλολογικῆς ζωῆς». Καίτην Μ...., Ἐλευσῖνα.— Δὲν σᾶς παρεξηγήσαμε, ἐννοήσαμεν τί θέλετε νὰ πῆτε. Μὴν ἀνησυχεῖτε λοιπόν. Ε. Τσαμπούλαν, Βοστινίτσαν.— Γιατὶ θυμώνετε; Λησμονεῖτε τὸ «Γηράσκω ἀεὶ διδασκόμενος»; Σᾶς θίγει τὸ νὰ σᾶς ὑποδεικνύουν νὰ διαβάζετε; Καὶ ὅμως κάμετέ το θὰ σᾶς ὠφελήσῃ. Μιμ. Ἀδειλίνην Ληξοῦρι. Ὄχι καλὸ τὸ ποίημά σας. Στιχουργία καλή, ἔννοιες ὅμως κοινές. Διδὼ Δραγάτση. Γράφετε πολὺ καλά. Καὶ τὸ διηγηματάκι σας ἀρκετὰ καλό. Πολὺ παιδικὸν ὅμως καὶ κατάλληλον μᾶλλον γιὰ τὴν «Διάπλασι τῶν Παίδων». Στεῖλτε τίποτε ἄλλο. Γ. Ζώραν, Ρώμην.— «Περιπέτεια Πέλσεν» ἐλήφθη. Ἂν ἡ ὑπόθεσις εἶναι ἐνδιαφέρουσα θὰ δημοσιευθῇ. Τὰ ἀνέκδοτα πολὺ καλά. Ν. Καββαδίαν, Πειραιᾶ.— Σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς γιὰ τὴν ἀποκάλυψιν εἰς βάρος τοῦ Κ. Γεωργακοπούλου, ὁ ὁποῖος μᾶς ἔστειλε τὸ «Φίλημα» ποίημα τοῦ κ. Γ. Δροσίνη ὡς ἰδικόν του μὲ τὸν τίτλον τὸ «Κρῖμα». Μᾶς διέφυγεν ἐντελῶς καὶ ὁ κ. Γεωργακόπουλος μᾶς τὴν ἔφτιασε. Τί θέλετε νὰ κάμουμε ὅμως πρὸς καταπολέμησιν τῆς ἀσυνειδησίας αὐτῆς; Ἐνομίζαμε πῶς οἱ νεαροὶ συνεργάται μας εἶναι ἔντιμοι καὶ εὐσυνείδητοι. Καὶ εἶναι, ἀσφαλῶς, οἱ περισσότεροι, ἐξαιρέσει ὀλίγων ἀχαρακτηρίστων νεαρῶν κυρίων. Π. Φωτόπουλον, ἐνταῦθα.— Διὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας ὑπὲρ τοῦ «Μπουκέτου» εὐχαριστοῦμεν. Τὸ ποίημά σας ὄχι ἐπιτυχές. Τζαναβάρην, Πειραιᾶ.— Μὰ τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λέτε; Τὸ «Μπουκέτο» δὲν εἶναι ἔκδοσις τοῦ «Συλλόγου Ζηλωτῶν τοῦ Χριστοῦ» γιὰ νὰ δημοσιεύῃ τέτοια πράγματα. Τὰ περιεχόμενά του καὶ διδακτικὰ εἶναι καὶ ἠθικά. Νομίζετε πῶς μόνον τα συναξάρια εἶναι ψυχοφελῆ ἀναγνώσματα; Π. Καμπ. Πάτρας.— Δὲν εἶναι δυνατόν, θὰ σᾶς ἀπαντήσωμε. Χρ. Μουστάκην, Καστανιὰν (Σπάρτης).— Εἰς τὸ τέλος τοῦ β' ἔτους θὰ δημοσιεύσωμεν πίνακας περιεχομένων καὶ τῶν δύο ἐτῶν τοῦ «Μπουκέτου» καὶ θὰ τοὺς διανείμουμε δωρεὰν εἰς τοὺς συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας μας. Τὸ σταλὲν γραμμένο κι' ἀπὸ τὶς δυὸ πλευρὲς τοῦ χάρτου καὶ εἰς καθαρεύουσαν. Γράφετε λοιπὸν εἰς δημώδη καὶ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τοῦ χαρτιοῦ. Κ. Σκόρδαν, Ἐλευσῖνα.— Τὸ σονέττο ὄχι ἀπολύτως καλό. Ἀπὸ σᾶς θέλουμε κάτι τειὸ ἄρτιον. Σκίτσα δεχόμεθα, ἂν εἶναι καλά, ἐννοεῖται. Ν. Παππᾶν, Τρίκκαλα.— Τὰ ποιήματά σας ὄχι ἐπιτυχημένα. Ὑστερεῖτε πολύ. Διαβάστε ποίησιν. Ἀνδρ. Ζῶντον, Ζάκυνθον.— Ὄχι ἐπιτυχὲς δυστυχῶς. Ν. Γιαννουρῆν, Χαλκίδα.— Ἀνεπιτυχὲς τὸ ποίημά σας. Γιὰ τὰ καλά σας λόγια εὐχαριστοῦμεν. Χρ. Παπαϊορδάνην.— Τὸ διήγημά σας ὄχι ἀπολύτως καλό. Ἔχετε κάποια εὐχέρεια στὴν ἀφήγησι, μὰ σᾶς λείπει ἡ τριβή. Ἐργασθῆτε λοιπὸν χωρὶς νὰ βιάζεσθε. Χρ. Βιβῆν, Ἐνταῦθα.— Εἶσθε ἀνόητος!.... Σπ. Παυλόπουλον, Ἐνταῦθα.— Σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Δὲν μᾶς χρησιμεύουν αὐτά. Ἀντ. Κοσκήραν, Θεσ)νίκην.— Ὄχι ἐπιτυχῆ τὰ ποιήματά σας. Ὑστερεῖτε πολύ. Μελετῆστε. Ἀγγ. Μετρηνόν.— Τὸ διήγημά σας καλὸ ὁπωσδήποτε ὡς ἠθογραφία ἀλλὰ κάπως στρυφνό.— Ἐπίσης ἡ γλῶσσα του ἀκατάστατη. Καὶ ἡ ὑπόθεσίς του λίγο ἐξωφρενική. Μὲ λίγη ὑπομονή, ὁπωσδήποτε θὰ γράψετε καλύτερα. Τ. Ἀργυρόν.— Αἱ μεταφράσεις, δυστυχῶς, ὄχι καλές. Μάκην Διομήδην.— Τὸ ἔχουμε προσέξει. Ἐκεῖνοι ποὺ ἀξίζουν κάπως μᾶς γράφουν ἐπιστολὲς σεμνὲς ὅπως σεῖς. Σᾶς συγχαίρουμε γι' αὐτό. Ἐκ τῶν ποιημάτων σας καλὸ τὸ πρῶτο, «Τὸ Πέρασμά σου», καὶ δημοσιεύεται ἐδῶ:

Τὸ δεῖλι ἐπέρναες στὸ γιαλὸ κοπέλλα σὰ νεράϊδα.
—Χρυσὸ κοχύλι ἡ θάλασσα, καθρέφτης τ' οὐρανοῦ—
Κι' ἐσὺ ἤσουν κρινορόδινη· μὰ πλειὸ δὲ σὲ ματάειδα
Παρὰ στὴ θαμπὴ θύμηση τοῦ μοσκοδειλινοῦ.

Τὸ διάβα σου, μιὰ δοξαριὰ σὲ κάποια λύρα ἐντός μου·
Καὶ ξύπνημα τὸ γέλοιο σου σὲ κελαϊδίστρα ἠχώ....
Σειστὸ πειά, ἀχνοκαμάρωτο τὸ φάντασμά σου ὀμπρός μου
Καὶ στὴν ψυχή μου χύνοταν κελάρισμα συρτό....

Ὁ ὕμνος ὄχι καλός. Στρυφνός, δυσνόητος ἐδῶ κι' ἐκεῖ, κομπιάζεις διαβάζοντάς τον. Μιμ. Ζαχ. Μυτιλήνην.— Τί εἶναι αὐτὰ ποῦ γράφετε στὸ τελευταῖο σας ποίημα; Ἀποσπῶμεν γιὰ δεῖγμα τὸ κάτωθι τετράστιχο:

Νἄμοιαζα ἄθελα μ' ἐκείνους
Τοὺς χλωμοὺς καὶ χτικιασμένους,
Ποῦ μέσ' ὁ βήχας τοὺς σπαράζει
Καὶ λυώνουν σιγὰ 'πὸ μαράζι.

Σοβαρῶς μιλᾶτε; τόσο σᾶς ἀρέσει ἡ φυματίωσις; Πρὸς Θεοῦ! πάψτε νὰ σκέπτεσθε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο.... Καὶ τὰ ἄλλα ποιήματά σας ὄχι καλά.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΧΟΝ, (Θράκης).— Χθὲς Τρίτην 28 Ὀκτωβρίου ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Νέστορος ἔγινε μεγαλοπρεπὴς πανήγυρις εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγ. Νέστορος τοῦ γραφικωτάτου καὶ δροσολούστου Ἑλληνοχωρίου ἀπέχοντος μίαν περίπου ὥραν τῆς πόλεώς μας.

Τὴν πανηγυρικὴν τελετὴν ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των σύσσωμα τὰ σχολεῖα μας.

Μεταξὺ τῶν παρευρεθέντων εἰς τὴν ἑορτὴν διεκρίναμεν τὰς οἰκογενείας τῶν κ.κ. Θ. Κιουρκτσῆ, Στεφ. Σεϊτανίδη, Εὐστ. Καραντώνη κ.ἄ. τοὺς κ.κ. Ἀθ. Σπύρου, Π. Χρηστίδην, Νικολ. Χατζηνικολαΐδην, Π. Χαραλαμπίδην, Θεόφιλον Σταϊκίδην, Ν. Σαρόγλου, Ἀθ. Κιργιαλάνην, Κ. Κιργισλάνην, Κ. Παδιόχον ἀξιωματικόν, ὡς καὶ πολλοὺς ἄλλους τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα μᾶς διαφεύγουν.

Ἐπίσης διεκρίναμεν τὰς Δας Ἄνναν Βλαχοπούλου ἀδελφὰς Παπαχρήστου, Πολυξένην Πετσίδου, Παπανεστορίδου, Ἀγγ. καὶ Μαριάνθην Σεϊτανίδου, Χρυσοῦλαν Ἐλευθεριάδου, Χατζηκουκανίδου, κ.ἄ.

Νῖκος Κράτσιος

ΚΟΖΑΝΗ.— Ἡ χθεσινὴ φιλολογικὴ βραδυὰ ποὺ μᾶς χάρισε ὁ λογοτέχνης κ. Γιάννης Ζήρας—Ἀγκαθιώτης μὲ τὸ ἔργον του «ἡ Προσφυγοπούλα» ὑπῆρξε ἐξαιρετική. Παρευρέθησαν ἅπασαι αἱ ἀρχαί, ὁ Μητροπολίτης Κοζάνης Ἰωακείμ, ὁ Νομάρχης κ. Κοζύρης μετὰ τῆς Κυρίας του, ὁ Στρατιωτικὸς Διοικητὴς μετὰ τῆς Κυρίας του, ὁ Ἀνωτ. Διοικητὴς Χωρ)κῆς κ. Κολοκοτρώνης, ὁ Φρούραρχος, ὁ Εἰσαγγελεὺς κ. Βαρσάμου, ὁλόκληρον τὸ Δικαστικὸν Σῶμα, ὁ Διοικητὴς τοῦ Σ)ματος μετὰ τῶν κ.κ. Ἀξιωματικῶν, ὁ Νομοκτηνίατρος καὶ Πρόεδρος τῆς Λέσχης Δημ. Ὑπαλλήλων κ. Ἀλεβῖζος μετὰ τῆς Κυρίας του, ὁ Πρόεδρος τῶν Προσφύγων κ. Χατζηγιαζίδης, οἱ δικηγόροι κ.κ. Βαρβούτης μετὰ τῶν ἀδελφῶν του, Καράτζας, Τσιτσαλίκης μετὰ τῆς κυρίας του, οἱ ἰατροὶ κ.κ. Μεταξᾶς καὶ Παπαλεωνίδας μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των, ὁ Γεν. Διευθυντὴς τοῦ ἐποικισμοῦ Πετρόπουλος, ὁ Ἐπιθεωρητὴς τῶν τριῶν Τ. κ. Παπασταθόπουλος μετὰ τῆς Δίδος ἀνεψιᾶς του, ὁ Γραμμ. τῶν Πρωτοδικῶν κ. Σαρρῆς μετὰ τῆς Κυρίας του, ὁ Ταμίας τῆς Ἀθηναϊκῆς Τραπέζης, ὁ Διευθυντὴς τῆς «Ἠχοῦς» κ. Τζώνης, οἱ μοίραρχοι κ.κ. Κοντογιάννης καὶ Ξανθάκης μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των, ὁ Φαρμακοποιὸς κ. Κουπαροῦσος, ὁ Δικηγόρος κ. Γκουρτσούλης μετὰ τῆς Κυρίας του καὶ τῆς κόρης του, οἱ Δικηγόροι κ.κ. Πολυχρονίου, Στ. Παπακωνσταντίνου καὶ Αρ. Παπακωνσταντίνου, οἱ Καθηγηταὶ κ.κ. Διάφας μετὰ τῆς Δίδος ἀδελφῆς του καὶ Παπασιώτης μετὰ τῆς οἰκογενείας του, οἱ Διδάσκαλοι κ.κ. Ἀλεξίου καὶ Κοεμτζῆς, αἱ Διδασκάλισσαι Και Ἀρμενούλη καὶ Στεργίου, αἱ Δίδες Δελιαλῆ Γκόντζιου, Βουδάνη καὶ Πολυχρονιάδου, ἡ σύζυγος τοῦ συγγραφέως Κα Μαρίκα Ζήρα, ἥτις ἐδέχετο καὶ τὰ συγχαρητήρια, ὁ κ. Παρίσης μετὰ τῆς μνηστῆς του Δίδος Σταμπουλῆ, ὁ Συμβολαιογράφος κ. Πράσσος μετὰ τῆς μνηστῆς του Δίδος Καπιτζόγλου, ὁ ἀνθ)ρχος κ. Φακούνης μετὰ τῆς εὐγενεστάτης Κυρίας του, ὁ βιομήχανος κ. Βαμβακᾶς μετὰ τῆς οἰκογενείας του, ὁ κ. Παπαβασιλείου μετὰ τῆς Κας του, ὁ κ. Μητσᾶκος μετὰ τῆς Κας του, ὁ Δικηγόρος κ. Λιόντας καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Τὸ ἔργον διδαχθὲν ὑπὸ τοῦ θιάσου Μπογράκου-Παντοπούλου-Λοράνδου κατεχειροκροτήθη. Ὁ Συγγραφεὺς ἐκλήθη ἐπανειλημμένως ἐπὶ σκηνῆς.

Ἐλ. Πισ....

ΑΡΓΟΣ.— Εἰς τὸν κινηματογράφον «Ἡραῖον» ἤρχισεν ἡ προβολὴ ἐκλεκτῶν ταινιῶν. Προχθὲς προεβλήθη τὸ κινηματογραφικὸν ἔργον «Σαπφώ». Ἡ αἴθουσα ἦτο πλήρης ἐκλεκτοῦ κόσμου, μεταξὺ τοῦ ὁποίου διεκρίναμεν τοὺς κ.κ. Τάκην Μπόμπον μετὰ τῆς Κας του, τοὺς κ.κ. Μπούκουραν, ἰατρόν, Σπήλιον, Καραγιάννην, Χρῆστον, Κυράλλην, Εὐάγ. Θανόπουλον, Σώτον Καρετζᾶν, Στέφανον Μακρῆν, Βασ. Κοράλλην, Ἀλωνισιώτην, Κατσοῦλον, Μπάμπην Βλάχον, Θ. Καλῆν, Σμυρνιωτάκην, Σοφῆν, τὸν κ. Μαρούσην μετὰ τῆς Κας του, τὴν οἰκογένειαν Παπαπάνου, τὸν κ. Ρόκαν, τὸν κ. Ἴναχον Κόλλιαν τῆς Ἐμπορικῆς Τραπέζης κ.λ.π.

Γ. Ι. Π.

ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΧΟΝ.— Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην εἰς τὸ Ἑλληνοχώριον, ἀπέχον 1 ὥραν ἀπὸ τῆς πόλεως μας, ἐτελέσθη ἐτησία πανήγυρις τοῦ Ἁγ. Δημητρίου. Ἐχορεύθηκαν διάφοροι χοροί, ἐπίσης ἐξετελέσθησαν διάφορα ἀγωνίσματα. Εἰς τὴν πανήγυριν παρευρέθησαν αἱ δίδες Παπαγιαννοπούλου, Ψαρρῆ, Ἀποστολίδου, Νικολαΐδου, Παπανεστορίδου, Κιουρκτσῆ, Σεϊτανίδου καὶ αἱ Και Παπαγιαννοπούλου, Δημάδου, Κιουρκτσῆ, Παπασχάλη καὶ οἱ κ.κ. Τεκτονίδης, Παπασχάλης, Χαραλαμπίδης, Νικολαΐδης, Χατζηπουλίδης, Κιργιαλάνης, Ἀλγιανάκης, καὶ Σταϊκίδης.

Ν. Γ. Σιδηρόπουλος

Δ. Καλλιγέρην, (Νέαν Ἰωνίαν) — Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Τὰ ποιήματα ὄχι ἐπιτυχῆ δυστυχῶς. Ι. Κουχτσόγλου, Καβάλαν.— Ἡ «Μυστηριώδης Θαλαμηγὸς» κακογραμμένη. Ἀδύνατον νὰ τὴν διορθώσουμε. Φροντίστε νὰ γράφετε καλά, ἄλλως κάνετε χαμένο κόπο. Α. Κατσιλίβαν.— Προτιμήσαμε τὸ τοῦ μεταφραστοῦ μας γιατὶ τὸ δικό σας ἤθελε διόρθωμα, καὶ δὲν μας μένει, δυστυχῶς, καιρὸς γι' αὐτὴ τὴ δουλειά. Α. Φαναριώτην, Πάτρας.— Ἐκ τῶν ἀνεκδότων τὸ ἕνα σόκιν, τὸ ἄλλο πολὺ γνωστόν. Πάντως σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Χ. Ἠλίαν, Πόρτ-Σαΐδ.— Βεβαιώνετε ὅτι ἡ λέξις τοῦ Πτωχοπροδρόμου «δροβουνιστὸν» σημαίνει «τραγανιστὸν» καὶ ὅτι ἡ λέξις εἶναι ἐν χρήσει στὴν Κύπρο. Σᾶς πιστεύουμε. Μὰ σᾶς φαίνεται ὅμως περίεργον ποῦ τὸ ἀγνοοῦσε ὁ συνεργάτης μας. Ποῦ νὰ ξέρῃ κανεὶς ὅλους τοὺς νεοελληνικοὺς γλωσσικοὺς ἰδιωτισμούς... Θ. Μοναστηριώτην, Ναύπλιον.— Στιχουργεῖτε καλὰ μὰ αἱ εἰκόνες σας εἶναι ἐντελῶς κοινὲς ὅπως καὶ ἡ ἔννοιες. Αὐτὰ σχετικῶς μὲ τὶς «Φθινοπωρινὲς Στιγμές».

ΑΝΕΥ ΟΥΔΕΜΙΑΣ ΕΓΓΥΗΣΕΩΣ
ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
((ΚΡΟΝΟΣ))
Α. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΙΔΗΣ & Τ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ
Πανδρόσου 4, Πλατεῖα Μητροπόλεως
ΤΑ ΣΤΕΡΕΩΤΕΡΑ ΕΥΘΥΝΟΤΕΡΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΤΕΡΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ
ΚΩΝΣΤ. Γ. ΓΡΑΦΙΟΥ
... ΣΤΟΑ ΡΙΖΑΡΗ.-ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ ...
Ὅλα τὰ εἴδη τῶν μεταξωτῶν μὲ τιμὰς μὴ ἐπηυξημένας.
Εἰδικότης εἰς φουλάρια διὰ πᾶσαν χρῆσιν. Διὰ ντουμπλαρίσματα ἀπὸ ΔΡΑΧΜΑΣ 45 τὸν πῆχυν.
Χρωμάτων μεγάλη συλλογή.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ Μέγα Σχεδιαστήριον καὶ ἐργαστήριον Κεντημάτων
Η "ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ,,
11 — ΛΙΟΣΙΩΝ — 11 (παρὰ τὴν Πλατεῖαν Βάθης κάτωθι Νεοδ. Ξενοδ. SANS RIVAL
...ρ, Κουρτίνες, Τραπεζομάνδυλα, Κουβέρτες, μαξιλαράκια εἰς διάφορα σχέδια χρωματιστὰ καὶ λευκά, ἀσπρόρουχα, Μοτὶφ διάφορα ἕτοιμα καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ.— Ἐκτελοῦνται κεντήματα φορεμάτων, ἀσπρορούχων. Ἀναλαμβάνονται προῖκαι. Ποικιλία νέων σχεδίων, σχεδιάζονται ἐπὶ χάρτου ἢ ἐπὶ ὑφάσματος.— Ἀζοὺρ καὶ πλισέδες μηχανῆς μὲ ταχίστην παράδωσιν. — ΤΙΜΑΙ ΛΟΓΙΚΑΙ.
Η "ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ,, σᾶς ἐγγυᾶται τὴν ἱκανοποίησιν κάθε ἰδιοτροπίας σας.
ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΑΣ ΜΟΔΙΣΤΑΣ Τιμαὶ ἰδιαίτεραι.

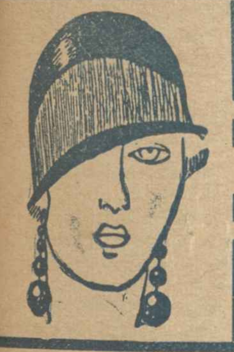

Πλουσιωτάτη συλλογὴ γυναικείων Καπέλλων. Τὰ πλέον νουβωτὲ σχέδια καὶ ἀπαράμιλλα εἰς γοῦστο καὶ εἰς τιμὰς ἀσυναγωνίστους. Ὅλα τὰ εἴδη φιλικῶν καὶ εἰδῶν πολυτελείας, Γαρνιτοῦρες φορεμάτων καὶ πίλων.
ΠΛΟΥΤΟΣ ΓΟΥΝΑΡΙΚΩΝ
ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΣ Κυριας ΚΑΛΛΙΟΠΗΣ ΞΥΔΑ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 22

Ford
ΕΠΙΒΑΤΙΚΑ
ΦΟΡΤΗΓΑ
ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ ((ΑΘΗΝΑ))
ΣΤΑΔΙΟΥ 24
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ δίκανον ὀπισθογεμὲς ... 16c. μὲ αὐτομάτους ἐξολκῆς ὅπλον. Πληροφορίαι εἰς τὰ Γραφεῖα ...

Εἰς τὸ Γραφεῖον μας πωλοῦνται πρὸς δρ. 5 ἕκαστον ἀντίτυπα τοῦ 2ου φύλλου τοῦ «Μπουκέτου», τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐξαντληθεῖ.

CRÈME SIMON
Πᾶν ὅτι δυνατὸν νὰ ἀναμένῃ μία γυνὴ ἀπὸ μίαν κρέμαν καλλωπισμοῦ, ἡ
ΚΡΕΜΑ ΣΙΜΟΝ

σᾶς τὸ λέγει, Κυρία, εἰς τὴν ἐπὶ ἑκάστου φιαλιδίου συνημμένην ὁδηγίαν διὰ τὴν χρῆσιν αὐτῆς. Κατ' ἀρχὴν εἶνε ἡ ἐξάλειψις ὅλων τῶν μικρῶν ἀτελειῶν τοῦ δέρματος καθὼς καὶ ὁλόκληρον τὸ μυστικὸν πάσης νοητῆς ὑγιεινῆς τῆς ἐπιδερμίδος διὰ τὴν ἐντελῆ διατήρησιν αὐτῆς ἐν τῇ ὡραιότητι.
Πωλεῖται πανταχοῦ
ΚΡΕΜΑ, ΠΟΥΔΡΑ & ΣΑΠΩΝ ΣΙΜΟΝ
PARFUMERIE SIMON
59, FAUB. ST-MARTIN, PARIS.

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ!
Θέλετε νὰ ἐνδυθῆτε μὲ γοῦστο Παριζιάνικο; Προτιμήσατε τὸν νέον οἶκον ΜΙΝΕΡΒΑ Τῆς καλλιτέχνιδος δίδος ΖΩΓΡΑΦΟΥ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ:
MAISON MINERBA
ΟΔΟΣ ΑΧΑΡΝΩΝ ΑΡΙΘ. 15

Οἱ ἐν Ἀμερικῇ φίλοι τοῦ «Μπουκέτου» προκειμένου νὰ ἐγγραφῶσιν συνδρομηταὶ εἰς τοῦτο δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν Mr
JAMES STROUMPOS
140 W 26 th. Sreet New York N. U.
(Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ)

ΑΓΓΛΙΚΑ ΦΙΝΤΕΞ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ ΗΓΓΥΗΜΕΝΑ ΚΑΣΜΗΡΙΑ

ΠΕΝΤΛ & ΡΙΒΕΤΤ ΛΙΜΙΤΕΔ

ΣΤΑΔΙΟΥ 24

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1925-1926

ΑΓΓΛΙΚΑ ΦΙΝΤΕΞ

ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΑ ΦΙΝΤΕΞ

ΠΑΛΤΑ ΦΙΝΤΕΞ

ΑΡΑΣΟΥΦΑΝΤΑ ΦΙΝΤΕΞ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΕΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΚΑΤΑΤΑΞΗΚΑ ΕΙΣ ΣΥΛΛΟΓΑΣ ΣΧΕΔΙΩΝ ΚΑΙ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΩΝ
ΤΕΛΕΙΩΣ ΝΕΩΝ ΕΠΙΚΡΑΤΟΥΝΤΩΝ ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ ΚΑΙ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

ΑΓΓΛΙΚΑ „ΦΙΝΤΕΞ" (ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ)

Ἐγγυώμεθα ὑπευθύνως ὅτι τὰ ὑπὸ τὸ κατατεθὲν σῆμα **ΦΙΝΤΕΞ** κασμήρια, προϊόντα τῶν ἐν HUDDERSFIELD (Ἀγγλίας) ἐργοστασίων μας εἶνε κατασκευασμένα ἀπὸ τὰ ἐκλεκτότερα ὑπάρχοντα ὑλικὰ καὶ ἐπεξεργασμένα μετὰ τῆς μεγαλειτέρας δυνατῆς ἐπιμελείας καὶ τελειότητος.

Ὅλα τὰ ὑφάσματά μας τὰ φέροντα εἰς τὰ ἄκρα κεντημένον τὸ σῆμα **ΦΙΝΤΕΞ** εἶνε τελείως ἐγγυημένα εἰς τοὺς ἀγοραστὰς τόσον διὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χρωματισμοῦ των, τὴν ἀπαλότητα τῆς ἁφῆς, καὶ τὴν ἐξαιρετικήν των ἀντοχήν ὅσον καὶ διὰ τὴν ἄμεμπτον τεχνικήν των ἐκτέλεσιν. PENDLE & RIVETT LTD

PENDLE & RIVETT LTD

6 & 8 GOLDEN SQUARE - LONDON W1 - ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΕΝ HUDDERSFIELD (ΑΓΓΛΙΑΣ)

Ὑποκατάστημα ἐν Ἀθήναις ΣΤΑΔΙΟΥ 24 (Μέγ. Ἐφεσίου)

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ **Α. ΠΙΖΑΝΗΣ**

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, ΠΡΑΓΑ, ΜΙΛΑΝΟΝ,
ΒΙΕΝΝΗ, ΜΑΔΡΙΤΗ, ΚΕΠ-ΤΑΟΥΝ,
ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΝ, ΡΙΟΝ ΙΑΝΕΙΡΟΝ
ΣΙΔΝΕΫ, ΜΕΡΒΟΥΡΝΟΝ,
ΣΤΟΚΧΟΛΜΗ, ΓΑΛΑΖΙΟΝ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: **FINTEX**

CODES USED (BENTLEY'S
(A.B.C. 6th

Παραγγελίαι δεκταὶ εἰκοσιδήποτε ποσότητος ἐκτελούμεναι εἴτε ἐξ Ἀθηνῶν εἴτε ἐξ Ἀγγλίας.

ΠΩΛΗΣΙΣ ΛΙΑΝΙΚΗ & ΧΟΝΔΡΙΚΗ